ETHEL POLLEY

Patronul spitalului

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Trenul de la Dar-es-Salaam opri într-o altă haltă – locul era prea mic pentru a putea primi numele de gară – și Sara Wayne privi amuzată grupul de copii africani care dădură năvală, imediat ce trenul începu să încetinească.

– Bananas, memsahib? întrebă unul dintre ei, râzând cu toată fața.

– Banane, pentru cea mai frumoasă doamnă din tren?

Sara întoarse încet capul, întrebându-se cine îi făcea un compliment atât de special. Bărbatul o privi dezamăgit de refuzul ei, dar imediat după aceea îl văzu aplicând aceeași tactică cu o altă femeie din apropiere.

– Ah, bărbații, murmură Sara ca pentru ea. Japițe ca-ntotdeauna.

Zâmbi apoi amar, dar se și mustră în gând pentru importanța pe care o dăduse incidentului.

Ușa compartimentului vecin se deschise brusc și Sara se uită uimită la bărbatul masiv, care își puse pe umăr bagajul enorm și sări cu ușurință pe iarba care ținea loc de peron, dispărând apoi vioi în

mulțime.

Probabil era vreun rugbist, se gândi Sara, uitându-se lung după statura lui atletică.

Era îmbrăcat cu un costum bine croit, dintr-o stofă foarte scumpă, după toate aparențele.

Aceasta fusese singura figură care-i atrăsese cu adevărat atenția, de la începutul acestui voiaj.

Privi apoi distrată valul de du-te-vino, întrebându-se dacă va mai revedea vreodată silueta atletică a bărbatului care-i stârnise atâta interes.

După câteva momente, îl observă, foarte aproape, alături de o femeie mai în vârstă.

– Cum Dumnezeu au fost în stare să te vâre într-o asemenea situație? o întrebă el pe vârstnica din dreptul lui și Sara remarcă imediat timbrul deosebit de plăcut al vocii necunoscutului.

Femeia îl privi ușor îngândurată.

Era și ea destul de înaltă și foarte atrăgătoare, deși bronzul pielii îi accentua puțin peste măsură ridurile din jurul ochilor și gurii.

– Nu m-au vârât în nimic, dragul meu, răspunse ea cu o voce destul de rece.

Bărbatul o privi nemulțumit, dar totuși cu afecțiune:

– Să fim serioși, mamă. Cum putem s-o angajăm pe fata asta ca soră medicală, când tot ce știm despre ea e că se numește Wayne și că și-a luat examenele cu foarte bine?

Probabil era doctor, se gândi Sara și ca orice doctor minimaliza competența surorilor medicale.

Apoi, ca și cum s-ar fi trezit abia atunci, realiză că el îi pomenise numele.

Ah, își spuse ea, nu putea fi chiar mătușa ei această doamnă…

Doamne, nu, nu mătușa mea, se rugă ea în gând.

Fusese totuși mult prea clar că el se referise la persoana ei. Îi pomenise doar numele.

Mătușa sa, Laura, pe care n-o mai întâlnise niciodată, dar care insistase atât de mult să vină în Tanzania, pe de o parte pentru a-i ține companie verișoarei ei, Felicity, iar pe de altă parte, pentru a se angaja ca soră medicală la compania la care unchiul ei fusese manager.

Sara strânse buzele. Nu trebuia să ia în seamă cele auzite, dacă nu vroia să-și înceapă noua slujbă într-o atmosferă de ostilitate.

Ar fi vrut, totuși, să-i spună acestui bărbat că nu numai că și-a luat cu foarte bine toate examenele, dar a primit și medalia de aur pentru cea mai bună soră medicală a anului. Îi putea demonstra oricând abilitățile ei profesionale, își spuse Sara, privind cu coada ochiului figura impozantă a tânărului pe care-l admirase cu doar câteva minute mai înainte.

Trenul porni din nou. Sara își privi îngândurată ceasul. Peste o oră va ajunge la destinație. Tocmai bine pentru a putea mânca ceva și a-și putea pregăti bagajele pentru coborâre.

Căldura care o izbi în momentul în care se dădu jos din tren era de-a dreptul sufocantă.

Trăgând adânc aer în piept, Sara se uită cu atenție în jur, încercând să deslușească în mulțime dacă mătușa sau vărul ei o căutau din priviri.

Nu-i zări însă nicăieri și rămase câteva momente pe peron, gândindu-se la ce avea de făcut. Bagajele erau prea grele pentru a le putea ridica de una singură, dar cum toți hamalii treceau pe lângă ea, încărcați până peste cap, își luă inima-n dinți și le cără ea însăși, îndreptându-se încet spre ieșire.

– Știți cumva dacă doamna Wayne a venit în întâmpinarea mea? îl întrebă ea pe tânărul de la casa de bilete.

– Vreți să ajungeți la Kwaheri, memsahib? o întrebă el, și Sara încuviință, mirată totuși că acesta cunoștea numele fermei situată la cel puțin patruzeci de mile distanță de locul în care se aflau. Mai bine mergeți cu Bwana Halifax, continuă el, privind spre un autobuz vechi, parcat în fața stației. Memsahib Wayne conduce foarte prost.

Bucuroasă că putea ieși din încurcătură, Sara își cumpără un bilet și-i permise tânărului să-i încarce bagajele în autobuzul supraaglomerat, după care se urcă și ea, fericită că scăpase de povara geamantanelor.

Ușa se închise în urma ei, iar șoferul tocmai se pregătea să pornească motorul, când o față rotundă și veselă se lipi de geamul portierei, privind cu atenție înăuntru.

După câteva momente, ușa se deschise din nou și tânăra care se uitase pe fereastră sări repede în mașină.

– Ești, cumva, Sara? întrebă ea, privind peste umerii celor din fața ei.

Sara se uită lung la fața înroșită de căldură a fetei, cu părul tăiat și foarte dichisit aranjat, în contrast puternic cu blugii foarte uzați și tricoul vechi și lălâu.

– Tu ești Felicity? întrebă Sara zâmbind.

Cealaltă fată încuviință, zâmbind la rândul ei.

– Ia-i bagajele și dă-le jos, Tom, spuse Felicity, uitându-se spre taxator. Și prinde asta, continuă ea, aruncându-i o monedă de argint, care străluci o clipă în bătaia soarelui.

– Mulțumesc, memsahib! scânci el, supunându-se, după care se întoarse la locul lui de la casa de bilete.

– Se pare că doar Tom nu e toropit de căldura asta, comentă Felicity. Cred că îi face plăcere să alerge de colo-colo, continuă ea cu un zâmbet vesel, care o făcu, brusc, deosebit de atractivă.

Ce păcat că nu avea zâmbetul ăsta tot timpul, se gândi Sara. Nu-i stătea bine deloc mofluză, cum o văzuse în primele momente.

– Foarte drăguț din partea ta că ai venit să mă iei, spuse Sara încet. Îți mulțumesc.

– O, Doamne, chiar n-ai de ce să-mi mulțumești. Vin, oricum aici o dată pe săptămână să ridic corespondența și, ca să fim sinceri, Kwaheri nici nu-i chiar așa de departe. Nu pentru standardele noastre. Puteai să vii cu cursa locală, dar e atât de cald, încât mi-ar fi milă și de un câine să-l văd închis acolo pe căldura asta, spuse Felicity, sărind pe scaunul șoferului și deschizând cealaltă portieră, pentru a putea urca și Sara. Cred că va fi foarte amuzant să te am în preajmă, continuă ea, după ce porni motorul. Sper că te vei înțelege cu mama, deși nimeni nu prea reușește asta. Oricum, n-aș putea spune că e o femeie rea. Trebuie doar să știi cum s-o iei.

Sara se foi pe scaun, ușor îngrijorată de cele auzite. Nu era chiar atât de încurajator faptul că mătușa sa nu se înțelegea cu nimeni.

– Dacă tu te înțelegi cu ea, spuse Sara surâzând, atunci cred că voi putea și eu.

Felicity o privi amuzată:

– Nici nu-ți va fi prea greu, presupun, de vreme ce vei fi plecată de-acasă mai tot timpul.

Felicity conducea cu o grimasă de plictiseală, ca și cum ar fi bătut la nesfârșit drumurile din Tanzania. Cu toate acestea, părea foarte stăpână pe sine la volan și Sara o privi cu coada ochiului cum manevrează totul cu cea mai mare dexteritate, după care își mută privirile asupra drumului.

Erau foarte puține lucruri de văzut, în afara câtorva plante arse de soare și, din loc în loc, câte un cactus.

– Cum se numesc aceste plante? întrebă Sara în momentul în care trecură pe lângă un pâlc mai consistent de verdeață.

– Sisal, răspunse Felicity surâzând, observând stinghereala verișoarei sale datorată acestei mici ignoranțe. Cu toate că nu prea mai au la ce să fie folosite, acum, în epoca nailonului.

– Atunci, de ce nu se gândesc să cultive altceva? întrebă Sara.

– Pentru că nu crește nimic altceva aici, răspunse prompt Felicity. Aici e… sisal sau nimic, surâse ea din nou, cu toată fața. Dar nu te îngrijora, localnicii s-au adaptat din mers la vremurile pe care le trăim și și-au găsit, fiecare, o modalitate de a supraviețui.

Sara nu mai spuse nimic. Pământul acesta, într-adevăr, nu arăta foarte fertil. Condițiile de trai erau probabil foarte dificile în țara în care descinsese, se gândi Sara, privind cu luare-aminte relieful arid. Cu toate acestea, simțea deja că începe să îndrăgească nespus aceste locuri.

Aceasta era Africa. Locul unde puteai întâlni în fiecare clipă ceva ce păruse imposibil până atunci.

Imediat ce casa familiei Wayne se zări în depărtare, Felicity apăsă atât de tare pe accelerație, încât mașina păru să prindă aripi.

– Casă, dulce casă!… exclamă ea. Bine că n-ai venit cu Matt. Conduce ca un nebun, explică Felicity. Spre deosebire de el, James conduce arareori, și extrem de prudent.

– James? întrebă Sara uimită, realizând abia atunci cât de puține lucruri despre moșie îi spusese, de fapt, mătușa ei.

– E fratele lui Matt. Urăște sisalul și vrea să scrie cărți.

– Atunci, de ce n-o face? întrebă Sara, contrariată. Nu înțeleg.

– Vei înțelege, o asigură Felicity.

Mașina opri brusc în fața casei, făcându-i pe toți copii din curte să fugă speriați în toate direcțiile.

Sara coborî încet din mașină, uimită că rezistase în soarele care-i bătuse în ceafă tot timpul.

Își aranjă cu grijă fusta, dar probabil, își spuse ea, va rămâne complet boțită, până la următoarea spălare.

Ar fi vrut să arate mai bine la prima întâlnire cu mătușa sa, dar presupunea că toți cei care soseau în asemenea condiții, arătau la fel de jalnic.

Felicity o invită pe terasa care înconjura casa, asigurând astfel răcoarea pentru toate camerele dinăuntru.

– Mama te așteaptă probabil în sufragerie, spuse ea, așa că du-te mai întâi s-o vezi, după care îți voi arăta camera ta.

Momentul întâlnirii cu mătușa sosise, așadar, și Sara se simțea nervoasă și emoționată, deopotrivă. Era foarte curioasă s-o vadă și spera că se vor înțelege bine împreună, pentru că era îngrozitor să trăiești în conflict cu cineva, într-un spațiu atât de mic.

Doamna Wayne era întinsă pe un șezlong, stând cu ochii închiși.

Corpul ei fragil era îmbrăcat într-un capot de satin roz-deschis, și era înconjurată de o mulțime de reviste și jurnale.

– Mamă, trezește-te, spuse Felicity. Sara așteaptă să te salute.

Doamna Wayne își deschise ochii somnoroși.

– Arată-i camera ei, draga mea. Știi că dorm întotdeauna la ora asta și mi-e imposibil să primesc, răspunse ea și pleoapele îi căzură din nou. Părea să fie, într-adevăr, una dintre acele persoane care adorm extrem de ușor.

Felicity străbătu toată camera și se opri în ușă, apoi, privind dezamăgită spre Sara:

– Trebuie să-ți arăt mai întâi camera ta.

Sara zâmbi cu afecțiune. Începea să înțeleagă cărui fapt se datora expresia ei de plictiseală și-și promise în gând să facă tot ce-i stătea în putință s-o facă să se simtă mai bine.

Sara nu avusese niciun fel de idee despre cum își mobilează oamenii casa la Tropice. Citise ceva înainte despre toate acestea, dar, ca de obicei, la fața locului lucrurile stăteau cu totul altfel.

Camera care îi fu indicată era mobilată foarte simplu, cu un pat, o masă și un scaun. Câteva colțuri erau prevăzute cu niște perdele, după care se puteau ține hainele, dar materialul din care erau făcute era deja pe jumătate rupt. Toată mobila era foarte veche, iar aerul foarte închis.

După ce plecă Felicity, Sara se așeză pe marginea patului, bucuroasă să fie câteva clipe singură.

Covorul uzat și husa de lână de pe scaun, extrem de uzată și ea, o uimiră peste măsură pe Sara. Dacă ar fi fost după ea, le-ar fi dat foc imediat.

În ușă se auzi o bătaie scurtă și Felicity intră imediat după aceea, cu o tavă cu ceai în mâini.

– Sper că te simți bine aici, spuse ea zâmbind. N-am avut timp să curăț înainte de a pleca după tine, dar văd că a făcut servitoarea câte ceva pe-aici, așa că îi vei putea mulțumi.

Sara o asigură că avea tot ce avea nevoie.

Camera era destul de răcoroasă, față de căldura de afară și era ordonată și curată.

– Îmi pare rău că nu putem sta în altă parte acum, dar mama vrea să mai doarmă. Obișnuiește să doarmă de dimineață până seara și stă trează noaptea, când e mai răcoare. Nu trebuie să-ți faci probleme dacă o auzi noaptea prin casă. Nu va intra niciodată aici.

Sara nu spuse nimic. Își bău ceaiul în tăcere, simțind cum îi

alunecă ușor pe gâtul uscat.

Nu fusese niciodată o mare băutoare de ceai în Anglia, dar în Tanzania era probabil foarte greu să nu consumi cantități industriale. Fierbințeala ceaiului îi făcu mult mai bine pe căldura aceea, decât orice băutură răcoritoare rece.

– Bei întotdeauna ceai la ora asta? întrebă Sara.

– Cam cu o jumătate de oră mai târziu, răspunse Felicity. Băiatul în casă nu e aici între ora două și patru și, în plus, toată lumea doarme la aceste ore.

– Aș vrea să-mi spui cu ce te pot ajuta în casă, spuse Sara, cu o ușoară ezitare.

Felicity o privi surprinsă.

– Aici, doar africanii se ocupă cu astfel de lucruri, spuse ea. Sau putem angaja pe cineva pentru o zi, continuă ea, cu cel mai atractiv zâmbet pe care Sara i-l văzuse până atunci. Dar îți mulțumesc că te-ai gândit să mă ajuți. Dacă nu mai vrei ceai, voi duce tava de aici, spuse ea brusc și ieși grăbită.

În urma ei, Sara zâmbi pentru sine însăși… Începea deja să țină foarte mult la această fată. Ce drăguț din partea ei să-i aducă ceai, la o oră la care nimeni nu o putea ajuta cu astfel de treburi.

Doamna Wayne anunță că este gata s-o întâlnească pe Sara la ora șase.

– Spune-i că nu e nevoie să-și schimbe îmbrăcămintea, draga mea, îi spuse ea fiicei sale. Vreau s-o văd înainte de cină. Știu cum sunt fetele de obicei. Nu se machiază toată ziua, pe urmă, seara, își pun o cantitate uriașă de machiaj, care le schimbă total. Vreau s-o văd pe Sara naturală, așa cum o va vedea el.

Felicity n-o mai întrebă de care el era vorba, pentru că putea ghici cu ușurință, cunoscând obiceiurile mamei sale.

Sara fu foarte surprinsă să constate ce femeie drăguță era mătușa sa. Fără a mai fi încă tânără, avea totuși un farmec aparte, astfel încât o îndrăgi imediat.

– Ești frumușică, îi spuse doamna Wayne, încă din prima clipă când o văzu. Îmi place foarte mult și modul cum îți porți părul. Ți-l vopsești?

– Nu, e culoarea mea naturală, răspunse Sara, spunându-și în același timp că probabil i se va pune de foarte multe ori această întrebare în Tanzania.

Doamna Wayne o privi galeș, ca o pisică. De fapt, în toate mișcările era ceva de felină.

– Asta-i foarte bine. Lui nu-i plac lucrurile nenaturale. E de înțeles, nu-i așa?

Sara presupuse că doamna Wayne se referea la fiul său, astfel că răspunse imediat:

– Ah, nu cred că va avea timp să mă studieze, răspunse ea și speră că replica sa nu suna a falsă modestie.

– Ah, te va studia cu siguranță, spuse doamna Wayne. Am văzut cum se uita la fotografiile pe care le am cu tine.

Totuși, Sara nu putea crede că mătușa sa era chiar atât de naivă pe cât vroia să pară.

– Nu știu ce planuri ți-ai făcut în privința mea, mătușă Laura, replică Sara, dar te asigur că am venit aici numai și numai pentru munca mea. Nu mă interesează nimic altceva.

– Ah, bineînțeles, iubito, nimeni nu spune că ai venit din alte motive. Te rog, însă, nu-mi spune mătuș, mă faci să mă simt atât de bătrână… Și, în fond, nici nu sunt mătușa ta. S-a întâmplat doar să mă căsătoresc cu unchiul tău. Spune-mi Laura, așa cum face toată lumea.

Acesta era din nou unul din trucurile sale de pisicuță, se gândi Sara.

– Cred că am auzit o mașină, mamă, spuse Felicity, intrând în grabă în încăpere.

Doamna Wayne sări imediat la fereastră și se uită cu multă atenție.

– Cred că e Matt, spuse ea, destul de emoționată de toată situația, după toate aparențele.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care se auzi mașina oprind în fața casei.

– Mă duc să mă schimb, spuse Felicity și aruncă o privire grăbită asupra camerei, după care ieși, uitându-se la Sara cu ochi zâmbitori și complici.

– E atât de rușinoasă, spuse doamna Wayne atât de automat, încât Sara se gândi imediat că mătușa sa folosește întotdeauna această frază pentru a o caracteriza pe fiica sa, deși Felicity nu păruse nicio clipă rușinoasă față de ea. Poate, totuși, își spuse Sara, în prezența lui Matt era schimbată. Fetele sunt, adeseori, foarte diferite în comportament față de persoanele de sex opus.

Zgomotul motorului se opri de-a binelea și foarte curând se auziră pași pe verandă.

– Am trecut doar să-ți spun că s-ar putea să dorm aici, doamnă Wayne, spuse tânărul care se opri în ușă, privind-o lung pe Sara. Tu cine ești? întrebă el.

Sara se întoarse spre el, privindu-l la rândul ei din cap până-n picioare.

Desigur, știe foarte bine cine sunt, își spuse ea.

– E nepoata mea, Sara, răspunse doamna Wayne. Ce mai faci, Matt? întrebă ea, din nou automat.

– Ai spus că e nepoata ta? întrebă tânărul, intrând cu pași rari în încăpere.

– Da. A venit cu trenul cu care ai venit și tu.

– Cum? întrebă Matt.

Sara se uită întrebătoare de la unul la altul.

– I-am spus mamei tale că va sosi azi. A venit în locul surorii medicale pe care ai avut-o până acum. A fost sugestia doamnei Halifax și a fost un motiv în plus să ne hotărâm să stăm aici.

Matt se întoarse cu spatele la ea, în mod deliberat, după cât se părea.

Ochii Sarei îi întâlni apoi pe ai lui Matt și fu deosebit de surprinsă să constate că erau la fel de albaștri ca ai ei, în exact aceleași nuanțe.

– Dacă știam că vei veni, aș fi trimis pe cineva să te întâmpine la Dar-es-Salaam. În trenurile noastre nu e un lucru obișnuit să vezi o femeie singură. Habar n-am avut unde și când vei sosi.

Urmă o tăcere stânjenitoare, după care Sara spuse:

– E adevărat că am fost puțin surprinsă că nu m-a așteptat nimeni la Dar-es-Salaam, dar m-am gândit că nu se obișnuiește, pentru că am trimis o telegramă să-mi anunț sosirea și trenul pe care-l voi lua.

– Nu-i deloc ,,obișnuit", domnișoară Wayne.

Pentru o clipă, Sara avu impresia că vede în ochii lui un licăr de amuzament. Apoi o privi din cap și până-n picioare, ca și cum ar fi vrut s-o evalueze.

– Va să zică, ești soră medicală? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă.

– Da, răspunse ea simplu.

– Bine. Vei avea curând ocazia să ne demonstrezi asta. Vei

începe mâine un stagiu la unul dintre spitalele noastre, dar trebuie să știi dinainte că dacă nu te ridici la standardele de aici, pentru noi nu va conta faptul că domnul Wayne ți-a fost unchi.

– Mi-ar fi plăcut să încep acest stagiu în alte împrejurări, răspunse ea cu mândrie.

– Vom vedea mâine de ce ești în stare, răspunse el, după care părăsi încăperea fără a se uita spre doamna Wayne.

Sara se întoarse spre mătușa sa, care o privi cu și mai multă blândețe ca de obicei.

– Am știut că va fi de acord cu tine imediat ce te va vedea, spuse ea.

Capitolul 2

– Ești încă supărată? o întrebă Felicity, a doua zi dimineață, privind-o peste masă, la micul dejun.

– N-am fost supărată, doar că simt că împrejurările în care am venit aici mă pun într-o lumină falsă. Vezi, munca mea înseamnă foarte mult pentru mine. Prefer să-mi pot câștiga singură pâinea și vreau să muncesc cu adevărat.

Felicity îi aruncă o privire amuzată:

– Ah, nu-ți face nicio grijă în privința asta. Matt s-a născut undeva în sudul Americii. Îi tratează pe toți ca pe niște sclavi. De fapt, chiar avea mare nevoie de o soră medicală. Putea, desigur, să găsească una aici, dar în mod sigur n-ar fi fost atât de eficientă ca tine, comentă ea, punându-i Sarei încă o ceașcă de ceai. Orice altă fată și-ar fi făcut griji călătorind de una singură până aici. Pentru tine însă, n-a fost un fapt special. Cred că nu te-ai gândit nicio clipă că ar putea fi periculos.

– De ce m-aș fi temut? Acasă la mine e un fapt absolut normal. Credeam că așa e considerat și aici.

– Și noi călătorim singure, dar numai dacă e o urgență și n-avem

altă soluție. Vrei să te duc eu la spital astăzi? Am cerut un jeep special pentru asta.

– Un jeep? repetă Sara.

– Da. Nu e foarte nou, dar e rapid.

Felicity își îndepărtă puțin scaunul de masă și o privi pe Sara cu multă atenție.

– Ți-a mai spus cineva până acum că arăți foarte șic în uniforma asta? zâmbi ea, continuând s-o analizeze.

Sara nu răspunse. Era întotdeauna ceva atât de cinic în observațiile acestei fete, încât nu puteai să nu te întrebi dacă era într-adevăr așa, sau era doar o atitudine pe care o aborda din teribilism.

După câteva minute ieșiră în curte, unde le aștepta jeepul de care pomenise Felicity.

Avea o formă de-a dreptul monstruoasă, așa cum stătea acolo, cu farurile aprinse.

– Chiar crezi că voi putea conduce arătarea asta?

– De ce nu? Într-un autobuz local nu cred că te-ai simți mai bine.

Sara deschise portiera și se așeză pe scaunul de la volan, apăsând ușor pedala enormă și privind speriată aceleratorul uriaș. Ar fi vrut acum să fi acordat mai multă atenție în timpul școlii studenților de la medicină care aveau, în cele mai multe dintre cazuri, o mașină destul de asemănătoare.

– Vrei să conduci tu? întrebă Felicity.

Sara scutură ușor din cap.

– Nu în dimineața asta, răspunse ea cu fermitate, așezându-se pe scaunul pasagerului și privind cu atenție mișcările pe care le executa cu atâta ușurință Fecility.

În mai puțin de trei minute, sosiră la spital.

Înainte de a coborî, Sara aruncă o privire profesională asupra clădirii și se declară mulțumită. Era o clădire joasă, înconjurată de copaci. Acoperișul era de tablă, ceea ce însemna că înăuntru trebuia să fie teribil de cald, dar era vopsit într-o culoare foarte veselă și relaxantă, foarte bine întreținut.

Ca și cum cineva i-ar fi semnalat la sosirea lor, Matt le ieși în întâmpinare.

Felicity îi făcu bucuroasă cu mâna, dar Sara își aminti, deodată, toate resentimentele pe care le avea față de el, din momentul în care o întrebase dacă era, într-adevăr, soră medicală.

În dimineața aceasta, Matt era destul de sociabil. Îmbrăcat cu uniforma de spital și cu pantofii bine lustruiți, arăta foarte agreabil în acele momente, deși, când se întoarse spre Felicity ,spuse cu o voce seacă:

– Faptul că sora Wayne e verișoara ta, nu-ți va permite s-o deranjezi de la program.

Sara își privi imediat ceasul. Mai era încă un minut și jumătate până la ora opt. Nu întârziase, așadar.

– Ah, nu mă plictisi cu toate astea, Matt, spuse Felicity. Sara nu știe să conducă jeepul, așa că am adus-o eu.

– N-ai mai condus niciodată o mașină cu volanul pe stânga? întrebă Matt și de astă dată buzele lui scoaseră un șuierat plin de uimire și amuzament.

– Nu, recunoscu Sara.

– Păi, comandă Matt, privind-o pe Felicity, du-o la ușa dispensarului. Aici nu e permis să faci atâta zgomot.

Sara se încruntă, mușcându-și ușor buza. Pentru nimic în lume nu putea s-o lase acum pe Felicity să conducă. Condusul mașinii

făcea parte din proba de angajare ale celor mai multe firme. Nu putea fi chiar atât de dificil, își spuse ea, să miști din loc hardughia asta.

Sări așadar pe scaunul șoferului și apăsă pe accelerator cu degetele piciorului drept. Spre ușurarea ei, motorul porni. Asta însemna ceva, oricum. Apoi, încercă să-și amintească manevrele pe care le făcuse mai înainte Felicity.

– Ai mai condus înainte, soră? întrebă Matt, destul de îngrijorat.

– Nu, domnule Halifax, recunoscu Sara înroșindu-se, dar voi învăța. Nu poate fi chiar atât de dificil și…

De ce naiba nu vrea să se pună în mișcare monstruozitatea asta? se întrebă Sara, cu nervozitate. Măcar de data asta.

Matt o privi încă o dată, foarte alarmat și obrajii Sarei se aprinseră din nou.

– Cred că era mai bine dacă învățai ceva din toate astea mai înainte. Hai, coboară și vom merge să te prezint colectivului din care vei face parte.

Sara îi aruncă verișoarei sale o privire, după care își urmă șeful fără să crâcnească.

Interiorul spitalului era așa cum și-ar fi dorit orice soră medicală, din orice parte a lumii. Pereții aveau o culoare crem-deschis deosebit de frumoasă și erau extrem de curați, iar mobilierul era nou și foarte modern.

– E minunat, aici, exclamă Sara, cu deplină sinceritate. E mai mult decât aș fi putut visa vreodată.

– Vrem ca echipa noastră să se simtă foarte bine aici, răspunse Matt cu un zâmbet scurt de mulțumire. E foarte dificil să lucrezi pe o asemenea căldură, așa că am avut grijă să creăm o atmosferă plăcută și relaxantă.

Sara continuă să se uite cu admirație în jur și nu putu să nu se gândească la colegele ei din Londra și la cât de mult ar invidia-o dacă ar vedea-o aici.

Matt bătu de câteva ori în cea de-a treia ușă de pe holul larg și elegant, după care intră înăuntru.

– 'neața, Cengupta, spuse el cu cel mai prietenos ton pe care-l auzise Sara până acum din gura lui. Vreau să ți-o prezint pe noua soră medicală, domnișoara Wayne, care a sosit mult mai devreme decât ne așteptam. Vezi, ocupă-te de ea și ajut-o cu tot ce are nevoie.

Sara se apropie și dădu nas în nas cu un indian, a cărui față maronie se lumină de un zâmbet cald de bun venit, imediat ce o văzu.

Bărbatul își împreună mâinile, după care le duse la inimă.

Sara îl privi cu atenție și, cu unul dintre cele mai prietenoase surâsuri posibile îi întinse mâna, pe care bărbatul o strânse cu toată căldura.

Matt însă vroia ca Sara să fie cunoscută, de către cei mai importanți dintre colegii săi.

– Sora Lucy este încă aici? întrebă el.

Doctorul Cengupta încuviință.

– Soră! strigă acesta, scoțându-și capul pe ușă și uitându-se cu atenție de-a lungul holului.

– Yes, sir, veni repede răspunsul. Aveți nevoie de mine?

Sora se apropie încet de ușă, venind dinspre oficiu și le zâmbi tuturor cu căldură, arătându-și dinții splendizi, în contrast puternic cu fața neagră.

– Sora Lucy Mgweri, spuse Matt, pe un ton vesel.

Sara zâmbi la rândul ei, după care făcu câțiva pași spre ușă,

pentru a ieși în întâmpinarea simpaticei sale viitoare colege.

– Tu ești noua soră? întrebă Lucy.

Sara dădu afirmativ din cap.

– E foarte bine că ai venit, continuă Lucy, doctorul Cengupta tocmai ne spunea zilele trecute că avem nevoie de niște fețe noi pe-aici. Avem doar un singur pacient în momentul de față, dar va fi benefic pentru el să vadă o soră atât de drăguță.

Sara râse din toată inima, dar se întrebă în același timp dacă arăta într-adevăr atât de bine în acea zi sau era doar un compliment generat de bucuria Lucyei de a mai avea o soră medicală prin preajmă.

– Sora Wayne are nevoie de un șofer, pentru cazul când va fi chemată pentru vreun pacient, până când va învăța să conducă. Gabriel e foarte bun, dar nu știu exact dacă va fi destul de liber până săptămâna viitoare. Mai e și altcineva care ar putea să ne ajute în acest sens?

Doctorul Cengupta dădu ușor din capul lui arătos și-l conduse pe Matt la ușă.

– Va fi o mare plăcere pentru mine să lucrez cu sora Wayne, spuse el, curtenitor. Cred că trebuie să-ți mulțumesc că ai găsit o nouă soră atât de repede.

Matt zâmbi cu toată fața:

– Nu trebuie să-mi mulțumești mie. Trebuie să-i mulțumești doamnei Wayne, spuse Matt, și ieși grăbit.

Sara îl privi de fereastra biroului și-i urmări mișcările agile și elegante cu care sări în mașină. Nu era atât de înalt cum i se păruse la început, dar dădea mereu impresia că era cea mai masivă persoană din încăpere.

Doctorul Cengupta se întoarse în birou și, văzând-o la fereastră,

spuse cu un zâmbet:

– E un om foarte fin. E un privilegiu să lucrezi pentru el.

Câteva momente, rămaseră așa amândoi, umăr lângă umăr, scrutând împreună orizontul, după care doctorul Cengupta spuse foarte hotărât:

– Acum, soră, să ne apucăm de treabă. Iartă-mă dacă va trebui să-ți pun o serie întreagă de întrebări, dar îmi place să știu cât mai multe lucruri despre surorile cu care lucrez. Tu, de asemenea, va trebui să știi cât mai multe lucruri despre spitalul nostru și cred că e mai bine să vorbim despre toate astea acum, când nu suntem foarte ocupați.

Sara dădu ușor din cap, încuviințând.

N-avea de ce să nu-i vorbească despre calificările ei. Erau dintre cele mai bune și știa foarte bine asta, astfel că i le înșiră pe toate, rând pe rând.

– Suntem foarte norocoși să te avem printre noi. Sunt foarte surprins că n-ai rămas la un spital din Londra.

– Am vrut să călătoresc, explică Sara. Mi s-a oferit un post acolo, dar am refuzat. Mătușa mea mi-a sugerat să vin aici și am considerat că e o idee foarte bună, deși n-am știut că aveți un spital atât de dotat. Mă tem că tot ceea ce știam despre Africa erau doar lucruri aflate din filme, care m-au făcut să mă gândesc la acest continent ca la ceva foarte primitiv.

– Suntem foarte norocoși, aici la Kwaheri, comentă doctorul. Matt s-a îngrijit întotdeauna să avem cel mai bun echipament. Pe vremea când Matt era doar un copil, În această localitate a avut loc un accident foarte grav pe care Matt nu l-a uitat niciodată, pentru că persoana care a murit în acest accident ar fi putut fi salvată dacă aici era un spital dotat cu cele necesare. Asta l-a făcut pe Matt ca

atunci când a putut să ia o astfel de decizie, să construiască un spital dotat cu cea mai modernă aparatură. Am fost foarte norocos că am fost primit ca doctor aici.

– Sunteți de mult timp aici? întrebă Sara, interesată de tot ce ținea de viitorul ei loc de muncă.

– Sunt aici de doisprezece ani. Matt are treizeci și patru de ani, acum, spuse doctorul și ochii lui căprui îi zâmbiră cu căldură. Asta mi-a amintit că nu te-am întrebat câți ani ai.

– Am douăzeci și cinci de ani, răspunse Sara imediat. Am devenit soră medicală la optsprezece ani și îmi amintesc cu mare bucurie de fiecare moment în legătură cu profesia mea.

– Cu asta, cred că am terminat cu întrebările, spuse doctorul. Acum, voi încerca să-ți explic ce vei avea de făcut aici. Poate nu-ți va fi tocmai ușor, început, pentru că suntem organizați într-un alt mod decât cel din Anglia. De multe ori e necesar să zburăm în vreo regiune din apropiere, chiar și pentru o simplă injecție. În această zonă sunt angajați un număr mare de muncitori pe plantațiile de sisal și în orice moment poate interveni vreun moment nefericit. Pe de altă parte, le ajutăm pe femeile din localitate și din jur să-și aducă pe lume copilașii. Suntem cu toții foarte mândri de clinica noastră.

Sara zâmbi cu căldură, amintindu-și de un bebeluș negru pe care-l văzuse la clinica din Londra. Era foarte solid și drăgălaș.

– Sper că voi putea asista și eu la o naștere, exclamă Sara, entuziasmată.

– Hai să vizităm spitalul, spuse doctorul Cengupta, privind-o cu mulțumire.

O parte a spitalului era destinată persoanelor convalescente.

– Malaria, o informă doctorul Cengupta, trecând pe lângă

paturile celor abia scăpați de suferință. Cu toate măsurile noastre de prevenire, avem încă destul de multe cazuri, dar sperăm ca, într-o bună zi, de această boală se va mai pomeni doar în cărțile de istorie a medicinii.

Sarei nu-i luă prea mult timp pentru a observa că doctorul Cengupta punea același accent pe disciplină, ca în toate marile spitale. Totuși, spuse, clătinind ușor din cap:

– Nu prea ne formalizăm, pe-aici, dar asta nu înseamnă că suntem mai puțin eficienți.

Urmă apoi un tur al sălilor de așteptare, deja pline cu o mulțime de africani de diferite vârste, care așteptau să fie examinați.

Restul dimineții nu fu foarte obositor, pentru că veniră doar doi pacienți, care așteptau în liniște să-și ia rețetele.

Peste câtva timp, Sara putu să vadă în sfârșit oficiul unde va lucra. Nu era atât de mare ca cel al doctorului, dar îi plăcu imediat, mult mai mult. Soarele nu pătrundea până aici, astfel că era mult mai răcoros. Era zugrăvit într-un albastru-deschis, spre deosebire de celelalte camere care erau crem. Într-unul din colțuri era o chiuvetă destul de mare, iar ceva mai încolo o măsuță pictată, pe care se țineau hârtiile.

Sara se așeză imediat pe un scaun, bucuroasă că nu observase nimeni că nu fusese prezentă pentru prânz.

– Fă-ți un ceai, o sfătui Lucy intrând. O ceașcă mare de ceai de Kenya îți va prinde foarte bine acum.

Chiar asta intenționase să facă, își spuse Sara.

Ceaiul de Kenya era o noutate absolută pentru ea și era extrem de curioasă să știe prin ce se deosebea de cel din China sau India.

Constată că avea un gust situat între cele două. Oricum, extrem de răcoritor.

Sara se îndreptă apoi spre fereastră, uitându-se peste plantațiile de sisal care înconjurau spitalul..

Cufundată în visare, abia auzi bătaia din ușă.

– Ce se întâmplă aici? întrebă o voce de femeie, cu curiozitate. Siesta?

Sara sări imediat și deschise larg ușa.

– Pot să vă ajut? întrebă ea.

Ochii tinerei priviră pe deasupra ei.

– E în regulă, James, am găsit pe cineva…

Un tânăr cu o statură foarte asemănătoare cu cea a lui Matt, se apropie în grabă, venind din capătul coridorului. Le privi zâmbitor pe cele două fete, după care spuse, cercetând-o cu atenție pe Sara.

– E Julia Davids, iubita lui Matt, spuse el foarte repede. O doare capul.

Sara privi cu căldură spre tânăra din fața ei și o întrebă dacă ar vrea să stea pe un scaun.

– Sunt nouă aici, spuse Sara, dar să sperăm că voi găsi ceva ce te poate ajuta. Doctorul Cengupta și sora Lucy tocmai își iau prânzul, însă trebuie să se întoarcă în câteva minute.

– Tu nu te-ai dus să mănânci? întrebă Julia, surprinsă.

– Nu, răspunse Sara cu un surâs amuzat. Nu sunt obișnuită să mănânc în timpul serviciului, așa că nu mi se face foame la această oră.

– Dar dacă și ție ți s-ar fi făcut foame, n-aș fi găsit pe nimeni aici, care să mă poată ajuta? James, se întoarse ea spre tânărul care o adusese. Ți-am spus că acest spital e total dezorganizat. Trebuie să vorbesc și cu Matt despre asta. Angajează aici pe oricine se nimerește, așa că n-are cum să progreseze.

James se înroși la față și răspunse cu o nervozitate abia

stăpânită.

– Totul merge foarte bine, aici, nu avem probleme.

– Vorbesc despre calificarea celor pe care-i aduce aici. Sper că domnișoara Wayne este într-adevăr, soră medicală.

Fu rândul Sarei să intervină:

– Dacă aș fi vrut să iau și eu prânzul, domnișoară Davids, aș fi așteptat mai întâi să se întoarcă cineva aici. Cât despre calificarea mea, întâmplător este mult mai mult decât adecvată. Vă voi da o aspirină. Doriți ceva mai puternic?

Domnișoara Julia Davids, se gândi Sara în timp ce se îndrepta spre farmacia spitalului, nu era nici pe departe genul de fată pe care s-ar fi așteptat s-o aleagă Matt. Își imaginase că iubita lui era o domnișoară drăguță, amabilă și loială, dar fata asta nu era în stare de mai multă loialitate decât un șarpe cu clopoței. De ce trebuia să se amestece în problemele de serviciu ale lui Matt? se întrebă ea, indignată. Poate durerea de cap pe care o acuza nici măcar nu era reală, continuă Sara să reflecteze în gând, uimită de indignarea care o cuprinsese.

– Ea stă închisă-n casă, își termină Julia discursul, în momentul în care se întoarse Sara în oficiu și era cât se poate de evident că se referise la mama lui Matt.

James ridică din umeri, neștiind exact ce ar putea spune despre fratele său, dând impresia că atâta vreme cât își primea cecul, nu-l interesa dacă Matt avea probleme sau nu.

– Îți iei tabletele cu apă, de obicei, sau preferi o ceașcă de ceai? întrebă Sara cât de drăguț era în stare în acel moment.

Spre surprinderea ei, Julia zâmbi.

– Aș vrea puțin ceai. Mi s-a uscat gâtul din cauza căldurii pe care am suportat-o conducând până aici și mai durează până vom

ajunge acasă. În plus, vreau să fac partida de golf cu Matt acum, pentru că nu știu dacă voi avea timp mai târziu.

– Matt e un mare jucător de golf, interveni James. E de-a dreptul pasionat de acest joc.

Sara se gândi la toate glumele pe care le auzise în legătură cu acest joc și zâmbi ușor.

Umplu trei cești cu ceai și pe două dintre ele le întinse interlocutorilor săi.

– Îmi pare rău că nu vă pot oferi și niște biscuiți sau ceva dulce. Încă nu știu exact cum sunt așezate lucrurile aici, spuse Sara, încercând să fie cât mai amabilă și mai zâmbitoare față de Julia.

– După alte câteva minute, cei doi plecară și tânăra soră medicală deveni din nou stăpână peste tot spitalul.

Doctorul Cengupta își petrecu toată după-amiaza vizitând niște bolnavi care nu se puteau deplasa la spital, iar sora Lucy plecase acasă, pentru că urma să intre în tura de seară.

Sara își ocupă timpul cercetând unde se aflau toate cele necesare pentru cazuri de urgență.

Într-unul din dulăpioarele din oficiu, Sara găsi un material imens, cu tot ce era necesar pentru cazul în care ar fi fost chemată în afara spitalului, pentru vreun caz de urgență.

După asta, cercetă cu atenție lista celor înregistrați ca având probleme și care ar putea cere ajutor în orice moment.

Doctorul Cengupta notase totul cu multă grijă și cu un scris extrem de citeț, pentru a nu exista nici un fel de probleme cu privire la informațiile necesare pentru un caz sau altul.

Sara fu surprinsă să constate că erau și câteva familii de europeni pe lista celor aflați în evidența spitalului lor, niște nemți care aveau fermele în apropiere, împreună cu soțiile și copiii lor.

Cercetând și celelalte liste însă, Sara descoperi că erau acolo și alte naționalități europene, ca de pildă greci, sau englezi. Își aminti, astfel că, de exemplu, Tanganyka a fost colonie germană, ceea ce explica numărul mare de germani din această parte a lumii și mulțimea de Volkswagenuri care pot fi văzute peste tot, datorită interesului pe care Germania îl poartă încă pentru Tanzania, chiar și după independența acesteia.

Pacienții indieni erau însă mult mai numeroși și doctorul Cengupta notase, grijuliu, secta din care făceau parte, pentru a lua în seamă idiosincrasiile care s-ar putea produce din motive religioase, în cazul în care aceștia ar fi spitalizați. Niciun pic de carne de vită pentru hinduși și mare atenție la modul în care sunt tăiate oile pentru musulmani. Dificultățile ce puteau fi întâmpinate din aceste motive păreau să fie multiple, dar spitalul nu doar își propunea să le rezolve, ci chiar reușise să facă față cu brio la tot ce fusese până atunci. Urmă apoi o listă cu pacienții africani, cu nume dificile, pe care Sara nu reușea să le pronunțe. Cei mai mulți dintre ei erau însă creștini, cu pronume pe care le cunoștea.

Sara se gândi cu emoție la viața care o aștepta în viitor acolo. În ciuda a ceea ce credea Julia și chiar mătușa sa, se simțea pe deplin pregătită să rezolve toate problemele legate de munca de acolo. Satisfacțiile, era sigură, nu vor întârzia să apară. Deși totul era mult diferit de tot ce cunoscuse înainte în spitalele în care fusese, abilitățile dobândite o puteau ajuta acum foarte mult. Devenea o mică parte a unui mecanism uriaș și asta era exact ce-și dorise.

Sara era încă ocupată cu cercetările ei în legătură cu ceea ce avea de făcut în spital, în momentul în care Lucy se întoarse la slujbă.

Tânăra soră africană era o persoană foarte veselă, de pe a cărei

față zâmbetul nu lipsea niciodată.

– Oh, ai făcut o mulțime de lucruri în lipsa mea, spuse Lucy cu admirație. Cred că îți place foarte mult munca asta, adăugă ea.

Sara își făcuse, într-adevăr o părere generală despre pacienții spitalului și se ridică în picioare, zâmbind, pentru a-i da locul colegei sale.

– Domnul Matt te așteaptă deja cu jeepul în curte, spuse Lucy, așezându-se la birou. Te grăbești, nu-i așa?

Sara îi zâmbi cu amabilitate, în timp ce își strângea lucrurile. De ce trebuia să se grăbească atât de tare, dacă o aștepta Matt? Putea să aștepte, programul de lucru abia s-a terminat, se gândi ea, dar ieși totuși din spital, alergând.

Capitolul 3

Imediat ce ieși, Sara își aminti că nu intrase să-și ia la revedere de la unicul ei pacient. Îi dăduse prânzul și-i promisese că nu va pleca înainte de a-și lua rămas-bun pentru acea zi.

Îi va spune mâine cât a fost de ocupată.

Acum, era stăpânită de un singur gând: Matt nu s-a dus cu Julia, să joace golf…

În schimb, venise după ea.

– Ce mai faci, soră? întrebă Matt, stând rezemat de jeep, imediat ce o văzu. Am fost în oraș azi-dimineață și ți-am luat o licență provizorie pentru condus mașina, așa că hai, urcă-te, să vedem ce ești în stare. Mai întâi îți voi arăta, bineînțeles, ce e de făcut, dar după asta vei conduce singură.

Sara încuviință. Era foarte sigură că se va descurca, dacă îi va explica puțin ce avea de făcut.

Matt se așeză cu nonșalanță alături de ea și o fixă cu atenție.

Sara descoperi însă în doar câteva momente că-i era foarte dificil să transforme indicațiile lui în acțiune.

Astfel, Sara încercă de nenumărate ori să pună motorul în

acțiune, în timp ce Matt stătea relaxat pe spate, așteptând.

– Ce am greșit? întrebă ea, impacientată. De ce nu pornește?

– Pentru că ai apăsat din prima prea tare pedala acceleratorului. O greșeală pe care o fac frecvent femeile.

– Femeile sunt niște șoferițe grozave, întotdeauna, comentă Sara, străduindu-se să repete întocmai ceea ce-i explicase el.

– Am reușit, exclamă ea, triumfătoare, în momentul în care auzi în sfârșit motorul pornind.

– Foarte bine. Acum, oprește-l și pornește din nou, spuse el calm.

Timp de aproape o oră, repetară această manevră din nou și din nou, până când Sara începu să se uite, fără vlagă, în gol.

– Ești obosită. Schimbăm locurile și te conduc acasă.

Sara trecu pe scaunul de lângă șofer, bucuroasă că puteau pleca în sfârșit. Acasă, se gândi ea. Era foarte amuzant, poate, dar casa în care locuia aici, era deja acasă, pentru ea.

– Dormi adeseori în casa în care locuiește mătușa mea? întrebă Sara, amintindu-și că acesta fusese motivul din pricina căruia se trezise cu el în sufragerie, seara trecută.

– De multe ori, mai ales în timpul săptămânii. Casa mea e prea departe de aici și dacă am ceva de făcut foarte de dimineață, mi-e prea peste mână să vin de acolo.

Se părea că toată lumea numea casa de la ferma familiei Halifax, ,,acasă". Sara se întrebă de ce. Asta, după toate aparențele, se petrecea încă de pe vremea în care familia Halifax locuia într-o casă mult mai mică, construindu-și în același timp casa de pe deal, care era atât de frumoasă, încât devenise casa la care visa oricine.

– Totuși, în seara asta nu voi rămâne. Avem musafiri și James e în oraș, așa că mama m-a rugat să mă întorc acasă, adăugă el.

În fața casei, Matt opri și sări din mașină.

– Vrei o mână de ajutor? întrebă el, deschizând portiera dinspre scaunul pasagerilor.

Sara acceptă cu plăcere, pentru simplul fapt că era deosebit de greu pentru ea să coboare din jeep.

– Mulțumesc foarte mult, răspunse ea, puțin rușinată. Și pentru lecția de conducere.

Matt o privi zâmbind. Arăta atât de tânără, de obosită și de fragilă, cu cearcăne adânci sub ochi în acel moment, și practic fără nicio urmă de machiaj.

– E-n regulă, spuse el. Vei învăța și asta, destul de repede. Las-o și pe Felicity să te ajute puțin.

După o baie și după ce își schimbă hainele, Sara intră în sufragerie.

Un alt lucru care-i plăcea foarte mult în Africa erau serile. Apoi, cina în sufragerie. După ce ai petrecut atâția ani gătindu-ți singură ultima masă a zilei pe un reșou în dormitor, așa cum fusese cazul Sarei, ritualul cinei în familie era de-a dreptul o fericire.

Doamna Wayne era încă destul de somnoroasă când Sara se duse s-o salute. Deschise doar un ochi și întrebă răgușit:

– Ce oră e? Nu e încă șase, nu-i așa?

– Aproape șase și jumătate, răspunse Sara.

Doamna Wayne se ridică în pat și o privi cu un zâmbet cald și amuzat.

– Ai dormit bine? întrebă Sara.

– Da, încuviință ea. Căldura asta mă secătuiește complet. Ia-ți ceva de băut, draga mea.

– Nu, mulțumesc. Nu beau alcool decât foarte rar la aniversări, și atunci foarte puțin.

– Dar toată lumea bea aici, e un fel de compensație din cauza suferinței ăsteia cu căldura, sau ceva de genul ăsta. Oricum, uită-te puțin la băuturile pe care le are Felicity, poate alegi un whisky de-acolo. E băutura ei preferată.

Sara ținu cont de astă dată de sugestia mătușii sale, pentru a-i face pe plac. Nu suporta de obicei whiskyul, dar acum, la schimbarea bruscă de temperatură de la căldura infernală de peste zi la răcoarea serii, Sara simți că se revigorează complet.

– Felicity e în oraș, o informă doamna Wayne. A plecat cu James și alți câțiva prieteni. Obișnuiesc să plece seara la nu știu câte mile de aici și uneori se întorc abia dimineața. Doamna Halifax pretinde că nu știe nimic despre relația dintre Felicity și James, dar trebuie să fii orb să nu vezi ce se petrece între ei. Ce părere ai despre James?

Sara se înecă de-a binelea când auzi toate acestea, astfel că jumătate din băutură i se vărsă pe rochie.

– James?

– Da. L-ai întâlnit la spital, nu-i așa?

Sara fu surprinsă cât de repede ajung veștile la urechile doamnei Wayne.

– Da, l-am văzut azi acolo, admise Sara. Se oprise în drum spre casă la spital, cu o anume domnișoară Davids, care avea o durere puternică de cap.

Acest nume nu era cunoscut doamnei Wayne.

– Nu cred că am auzit de ea vreodată. A întrebat de Matt, sau de doamna Halifax?

– N-aș putea spune, răspunse Sara.

Cu toate că știa foarte bine, nu vedea motivul pentru care ar fi trebuit să dezvăluie acest fapt în fața doamnei Wayne.

Doamna Wayne o privi pisicindu-se.

– A, îmi aduc aminte că s-a vorbit o dată pe-aici despre Matt și o domnișoară Julia. Nu trebuie însă să-l lași să-ți scape printre degete.

Sara se mișcă, ușor stingherită.

– Nu poate fi nimic, niciodată, de genul acesta între mine și Matt, mătușă. El e doar… patronul meu… Nimic mai mult.

Doamna Wayne începu să mănânce o bucată de ciocolată, găsită undeva prin buzunarele hainelor sale.

– Nu trebuie să mă iei în seamă, draga mea, dar eu am spus întotdeauna ceea ce gândesc și cred că trebuie să fii proastă să-l lași să-ți scape, comentă ea, după care își linse buzele cu limba, savurând urmele de ciocolată.

Sara speră ca mătușa ei să schimbe subiectul, dar aceasta continuă cu și mai multă insistență.

– Nu-ți place, Matt? E cel mai extraordinar exemplar al familiei Halifax.

– Nu știu dacă îmi place cu adevărat, spuse Sara, ezitând. Nu pot să uit că a fost împotriva venirii mele aici.

Doamna Wayne o privi cu ochi mari și amuzați:

– Îmi placi foarte mult. Ești extraordinară. Nu-ți voi mai vorbi despre asta, dar sunt sigură că vei pune mâna pe el.

Sara izbucni în râs:

– Ești incorigibilă, mătușă, dar și tu îmi placi foarte mult, răspunse Sara și fu surprinsă de cât de mult adevăr era în cuvintele ei.

Fu de-a dreptul fericită, în momentul în care servitorul african intră să anunțe că cina era servită. Cum nu-și luase prânzul, Sara se simțea înfometată. În plus, știa deja câtă grijă pentru calitatea mâncării era în acea casă.

Doamna Wayne își părăsi imediat patul, se îndreptă spre dormitorul ei, iar când se întoarse în sufragerie, era total transformată. Nu mai rămăsese nimic din creatura șleampătă și somnoroasă de dinainte. În fața lor stătea o doamnă desăvârșită, frumoasă, elegantă și deosebit de grijulie cu cei din jur.

Era un mare păcat, se gândi Sara că doar ea putuse asista la această transformare, pentru că în noul rol, doamna Wayne era de-a dreptul minunată.

Cu o seară înainte, Sara fusese deranjată de prezența africanului care stătea tăcut în spatele ei, așteptând să-i îndeplinească ordinele.

Încet, încet, începea să se adapteze la tot ce era aici. Pe măsură ce se va obișnui, se gândi ea, va reuși să ia maximum posibil din fiecare minut liber. Erau atât de multe lucruri pe care vroia să le facă și atât de multe locuri pe care vroia să le vadă, în orele sale libere de la sfârșitul săptămânii. Nimic nu-i părea imposibil în țara aceasta atât de diversă.

Făcând parte din rolul său de gazdă, doamna Wayne o întrebă pe Sara ce făcuse în cursul zilei la spital. Era incredibil cât de multe lucruri știa mătușa sa despre acea regiune, deși refuza cu îndărătnicie să iasă.

– Lucy Mgweri a studiat pe banii lui Matt, o informă doamna Wayne. El a ținut întotdeauna să-i poată ajuta pe africanii de aici.

– Sora Lucy pare foarte eficientă, spuse Sara.

Doamna Wayne încuviință.

– Oh, da, foarte. Din păcate, nu are pe nimeni. Matt s-a gândit s-o ajute, pentru că familia sa este complet needucată și n-a putut s-o sprijine cu nimic. Lucy a urmat o școală misionară.

– Pare foarte fericită, cu toate acestea, comentă Sara.

– Poate chiar este, pentru că acum are o poziție socială

onorabilă.

– Memsahib, spuse un tânăr african, aplecându-se peste umărul Sarei. La telefon…

Sara se ridică imediat în picioare și ieși din cameră.

Cine putea fi la ora aceasta? se întrebă ea.

De la celălalt capăt al firului, doctorul Cengupta începu imediat:

– Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, soră, dar am un caz urgent. O apendicită. Vreau să fac operația imediat și mă întrebam dacă ai putea să vii să mă ajuți.

– Bineînțeles, domnule, voi fi acolo în zece minute, răspunse Sara, cu multă seriozitate.

– Nu ești obosită? O am aici pe sora Lucy, dar n-a mai participat niciodată la o operație.

– Nu, nu sunt obosită. Îmi voi pune uniforma și voi veni imediat.

– Mulțumesc, soră.

Sara puse receptorul la loc, gânditoare. Îi plăcea să participe la operații, dar ar fi vrut să fi fost mult mai odihnită. Avusese o zi foarte plină și o dureau picioarele.

Doamna Wayne ieși din sufragerie foarte uimită.

– Vei pleca din nou?

Sara dădu afirmativ din cap.

– Da, o urgență. Nu știu când mă voi întoarce.

– Grăbește-te. Te duc eu.

Sara făcu ochii mari de surpriză:

– Știi să conduci?

– Bineînțeles. Cine a învățat-o pe Felicity?

În doar câteva minute, Sara avu prilejul să constate că mătușa sa conducea cu aceeași pasiune și nebunie a vitezei ca și Felicity.

Ajunseră la spital într-un timp record și Sara coborî grăbită din mașină.

– Mulțumesc foarte mult, mătușă, spuse ea, recunoscătoare. Mi-ar fi luat mult timp dacă aș fi făcut acest drum pe jos.

– Ai fi ajuns mai târziu, dar ai fi fost mai în siguranță, nu-i așa? o tachină doamna Wayne. Te rog, nu-mi mai spune mătușă.

Spitalul era foarte slab luminat, pentru a nu atrage insectele.

Umbra doctorului se profilă imediat pe pereți:

– Ești tu, soră? Sora Lucy a pregătit toate cele necesare în sala de operație, așa că pregătește-te să intrăm. Mă voi întoarce în câteva minute. Trebuie să am aprobarea cuiva înainte de a ne apuca de treabă.

Doctorul se îndreptă spre telefon și Sara intră în sala de operații.

Sora Lucy era ocupată cu căutatul instrumentelor într-o trusă imensă.

– Ai ajuns foarte repede, spuse ea peste umăr.

– Doamna Wayne m-a adus până aici.

Când doctorul Cengupta intră în sala de operație, Sara era pregătită, întru totul.

– N-am reușit să iau legătura la telefon cu părinții băiatului și nu pot să merg acolo, pentru că e dintr-o regiune vecină. Vezi dacă poți rezolva problema asta, soră, până mă voi îmbrăca eu, spuse el, privind-o pe Sara.

Sara alergă în oficiu și puse mâna pe receptor.

O listă cu toate telefoanele importante era acolo, la îndemână, astfel că Sara putu să formeze imediat numărul aflat în capul listei.

La capătul celălalt al firului fu o pauză lungă, incredibil de lungă, după care o voce răspunse, foarte iritată:

– Alo…

– Sun de la spital, spuse Sara. Vrem permisiunea de a-l opera pe David Mbudu. Aș putea vorbi cu domnul Halifax, vă rog?

– James Halifax la telefon. Sara Wayne?

– Da, răspunse Sara.

– Matt e plecat în oraș. Mama e pe-aici, pe undeva… Ar putea ea să te ajute. O va căuta Felicity s-o informeze despre asta.

Câteva momente mai târziu, Sara îl auzi vorbind cu cineva, după care reveni la telefon.

– Sara, ești încă pe fir? Bun. Ascultă… Nu sufla, te rog, nicio vorbă despre faptul că Felicity e aici. Mama ei și-ar ieși din minți dacă ar afla că avem o relație atât de serioasă. Ea crede că doar ieșim împreună… Hei, mai ești acolo?

– Da, sunt aici. Dar cred că mătușa Laura n-are nimic împotriva relației voastre.

– Nu, nu va fi deloc încântată dacă va ști că Felicity e cu mine și vei afla în curând de ce spun asta. E mamă, și…

După asta, se auzi vocea rece a doamnei Halifax, spunând ceva lângă el, înainte de a prelua ea receptorul.

– Îți dau aprobarea. In loco parentis. Cred că îmi amintesc bine formula. Deși ar fi mult mai bine dacă ai putea vorbi cu Matt. L-ai putea prinde la aerodrom. A primit niște vești proaste din Arusha și a plecat înspre acolo. Asta-i tot ce dorești? Atunci, noapte bună.

Sara străbătu în fugă coridorul până la sala de operație și-i relată totul doctorului Cengupta.

– Vreți să încerc să-l găsesc pe domnul Halifax?

– Da, am nevoie de o aprobare scrisă, dacă e posibil. Dacă nu, vom face operația și fără asta. Urăsc să fac operații și dacă nici n-am toate aprobările legale…

Vocea lui era destul de iritată și Sara alergă din nou în oficiu, pentru a suna la aerodrom.

Matt, însă, nu mai era acolo.

– A plecat cu mașina, o informă mecanicul. Eu eram încă la Auster când a venit aici. Mai era cu cineva.

Asta era tot ce putu afla Sara în acel moment, astfel că închise telefonul și se grăbi să ajungă în sala de operație.

Doctorul Cengupta sfârșise cu pregătirile și aștepta ca cineva să-l ajute să îmbrace costumul pentru operație.

Sara îi sări imediat în ajutor.

– Nu era la aerodrom, spuse ea, legând strâns la spate costumul doctorului. A plecat cu mașina. Avea un pasager.

Doctorul o privi pe deasupra măștii.

– Poate vine aici. Avea un rănit?

– Nu știu. Doamna Halifax mi-a spus doar că au primit niște vești proaste din Arusha.

Doctorul Cengupta avu însă dreptate, pentru că după câteva minute pe coridor se auzi o voce care chema pe cineva foarte urgent și după alte câteva clipe, Matt intră în sala de operație.

– Ce s-a întâmplat, Matt? întrebă indianul prin masca pentru operație.

– Am nevoie de sora Wayne. Repede! Ce se petrece aici? întrebă el, apropiindu-se și mai mult.

– O urgență cu apendicită, răspunse doctorul Cengupta. Trebuie să-mi semnezi aprobarea.

O chemă apoi pe sora Lucy pentru a aduce formularele.

– Am nevoie de sora Wayne aici, spuse doctorul Cengupta foarte hotărât. Are mai multă experiență.

– Îmi pare foarte rău, Karim, dar azi vei opera cu sora Lucy.

Pacientul meu e foarte neliniștit și am nevoie de sora Wayne cu mine.

– Doctorul oftă.

– Cred că ai dreptate, căzu el de acord. Sora Wayne are specializare în astfel de probleme.

– Exact, replică Matt. Am venit să te iau și pe tine, dar dacă ai o urgență voi pleca doar cu sora Wayne.

Sara fu foarte emoționată la gândul; că va zbura alături de Matt la Arusha. Era foarte interesant pentru ea să vadă și o altă parte a acestei țări și totodată mai mult din afacerea atât de complicată a familiei Halifax.

La un semn al doctorului, Sara părăsi sala de operație și alergă în biroul ei pentru a-și lua trusa destinată cazurilor de urgență în afara spitalului. Binecuvântă în gând ideea pe care o avusese cu câteva ore mai devreme, în acea zi, de a controla trusaa de urgență și de a așeza toate lucrurile astfel încât să-și ușureze munca în caz de nevoie. Luă în grabă stetoscopul și o fașă, își puse geanta pe umăr și se întoarse în sala de operație.

– Sunt gata de plecare, gâfâi ea, odată ajunsă.

Doctorul Cengupta o privi cu atenție, constatând mulțumit profesionalismul tinerei surori medicale.

– Atunci, du-te și lasă-mă să-mi fac și eu treaba, zâmbi el. Ești gata, soră? își aținti el privirile spre Lucy.

Aceasta încuviință ușor din cap.

Sara constată amuzată că ochii tinerei negrese erau aproape scoși din orbite de atenția și emoția cu care privea totul în jur, dar cu toate acestea încerca să-și păstreze calmul și se pregăti să-l asiste pe doctorul Cengupta cu cea mai mare seriozitate.

– Ai tot ce-ți trebuie? întrebă Matt, uitându-se lung la Sara, care

aștepta cu trusa pe umăr.

– Da, domnule Halifax, replică ea.

– Matt, spuse el scurt.

Matt, repetă ea în gând, întrebându-se dacă această prescurtare venea de la Matthew sau de la un alt prenume, care nu-i plăcea și prefera să-l țină secret. Ceva de genul Mathias sau Hermatus, își spuse Sara.

– Hai odată, o strigă el. Urcă repede în mașină.

Sara coborî în fugă scările spitalului, după care deschise repede portiera și se așeză pe scaunul de lângă șofer, ținându-și geanta pe genunchi.

– Cât timp ne ia până acolo? întrebă Sara, vădit emoționată.

– Câteva ore. De obicei, fac drumul ăsta în trei ore. Vei vedea o regiune total diferită de tot ceea ce ai văzut până acum, aici.

Străbătură toată regiunea.

Trecură prin Dar-es-Salaam, după care traversară Zanzibarul.

Minunat!

Într-adevăr, își spuse Sara, privind cu uimire în jur. Mai frumos decât în toate visele sale.

Toate acestea îi treziră și mai mult dorința de a vizita toate locurile magice despre care auzise: muntele Kilimanjaro și muntele Kenya, spre exemplu. Apoi, în nord, lacurile populate cu magnificele păsări roz, care se odihneau în picioare și care câteodată adormeau chiar într-un singur picior. Erau atât de multe locuri pe care vroia să le vadă!

Sosirea la aerodrom curmă brusc firul visării Sarei.

După o călătorie ce durase câteva ore, coborâră în grabă și se îndreptară spre hangar, unde îi aștepta un aeroplan.

Mecanicul era încă acolo, măsurând cu o vergea cantitatea de

ulei din rezervor.

– E gata, totul? întrebă Matt în swahili.

– Ndiyo, bwana, replică mecanicul, uitându-se apoi spre Sara și făcând o remarcă adresată lui Matt, care zâmbi amuzat.

Sara îi privi nedumerită.

– Mi-a spus că arăți ca și cum n-ai mai fi zburat niciodată, îi explică Matt. Surescitată, dar și puțin prudentă.

Sara recunoscu zâmbind că nu mai zburase niciodată cu un aeroplan, dar știa că asta putea părea ridicol în aceste părți, unde toată lumea zbura din momentul în care s-a născut.

Privi apoi cu curiozitate spre aeroplanul în care urma să se urce. Părea să fie foarte rezistent, deși vopseaua era dusă pe alocuri, iar scaunele erau atât de mici că păreau făcute pentru copii.

Sara trase aer în piept și se uită lung spre Matt, după care se urcă.

Matt trecu de partea cealaltă a aeroplanului și se așeză pe scaunul de lângă ea.

– E în regulă? întrebă el.

Sara încuviință, dar fără să poată scoate un cuvânt.

Încercă doar să-și amintească tot ce citise în legătură cu călătoria cu un astfel de mijloc de transport.

Mai întâi trebuia să-și pună centura își aminti ea și începu să caute ceva asemănător acelei indicații. Dădu peste două bretele care se legau una de alta printr-o cataramă foarte sofisticată. Încercă să execute această operațiune, dar fără rezultat.

Matt o observă că se găsea în dificultate și o ajută imediat.

– N-am realizat până acum că ești atât de neajutorată, spuse el și Sara se înroși atât de tare încât fu bucuroasă de întunericul aproape total din jurul ei.

Matt porni motorul și Sara simți vibrațiile aeroplanului în toată ființa ei. Aeroplanul părea să se cutremure din toate încheieturile, parcă ar fi avut de gând să se dezmembreze, nu să ia startul.

Sara încercă să se relaxeze și se așeză mai bine în scaun.

-Ți-e frică? o întrebă Matt.

– Nu, răspunse Sara cu un zâmbet, încercând să nu arate cât de tare se temea, în fond.

Auzi apoi roțile scrâșnind peste iarba uscată, după care făcură un salt și, în sfârșit, se ridicară în aer.

Primul ei zbor tocmai începuse.

Privi cu atenție mâinile puternice ale lui Matt și se relaxă puțin. Îi vorbea într-un microfon atașat de cască, dar Sara nu înțelese nimic. De altfel, nici nu vroia să știe.

În următoarele minute, micuța mașinărie începu să danseze în lumina stelelor și aceasta era pentru Sara cea mai minunată experiență pe care o avusese până atunci.

Capitolul 4

Încet, încet, se înălțară tot mai sus, spre cerul înstelat. Sara se simțea tot mai atrasă de aceste locuri. Privi cu încântare în jos. Din când în când, putea zări luminile pâlpâitoare ale vreunui grup de nomazi, masai, probabil, iar, alteori, din loc în loc, sclipirile mult mai puternice ale electricității, în așezări mult mai avansate.

Încercă să pătrundă mai bine întunericul și se concentră tot mai mult, privind spre pâlcurile de copaci, care abia se mai zăreau în întunericul nopții, după care văzu chiar un grup de zebre, după câte își putea da seama.

Matt plană peste un sat de nativi africani, unde se celebra un eveniment și se dansa.

Sara privi siluetele din jurul focului și Matt o informă că dansul lor putea dura ore întregi. Pentru câteva momente, Sara auzi sunetul tobelor, după care se înălțară din nou și totul deveni ca într-un dans de umbre.

Cea mai mare parte a zborului Sara tăcu, nedorind să-l deranjeze pe bărbatul de lângă ea, care părea foarte concentrat asupra a ceea ce avea de făcut. În plus, era prea conștientă de faptul

că viața sa era acum în mâinile lui.

După un timp însă, Matt rupse tăcerea:

– E puțin diferit de zborul cu un Boeing, nu-i așa? zâmbi el.

– Da. Dar e mult mai interesant.

– De ce nu mi-ai vorbit mai mult despre calificările tale? întrebă el brusc.

– N-am vrut să mă crezi mai experimentată decât sunt.

– Am înțeles, replică el. N-ai vrut să te favorizez, pentru că unchiul tău a fost angajatul meu. Dar, totuși, asta nu înseamnă că trebuie să depui tot soiul de eforturi în plus față de celelalte surori de aici, spuse el, privind-o cu un zâmbet cald și foarte larg.

Sara schimbă subiectul.

– De ce trebuie să mergem acum la Arusha? A avut cineva vreun accident acolo?

– Nu, dar soția vărului meu așteaptă un copil. N-ar fi fost acum timpul să nască, dar are dureri și Joe m-a rugat să-l aduc pe Cengupta, pentru orice eventualitate.

Profesionalismul Sarei se revoltă imediat la auzul acestor vorbe.

– Dar nu este acolo niciun doctor, mai aproape? întrebă ea, indignată. Soția vărului tău ar fi trebuit examinată periodic, pentru a fi sigură că nu va avea probleme.

– E mult mai ușor pentru mine să zbor până acolo decât să găsească ei un doctor care să ajungă în timp la Arusha. Cengupta a ajutat-o, deja, să nască de două sau trei ori. De-asta au vrut să-l aduc din nou pe el. Se tem că vor fi complicații și în Cengupta au încredere.

Sara îi reaminti că o strigase pe ea, când intrase în spital.

– Am vrut să vii și tu, exclamă el. Dar când am auzit că doctorul trebuie să opereze te-am luat doar pe tine. Nu puteați veni

amândoi. E adevărat ce mi-a spus Karim, că treaba asta ține de specialitatea ta?

– Da, e adevărat, recunoscu simplu Sara. Nu simțea acum nevoia să dea răspunsuri elaborate, pentru că, moment exista o comuniune perfectă între ei. Era foarte important pentru ea să simtă că era apreciată pentru meritele ei și nu pentru că era nepoata unchiului ei.

Sara respiră adânc și spuse singurul lucru care-i veni în minte:

– Julia va fi foarte supărată, probabil, că nu vei fi cu ea în seara asta.

Fusese o frază spusă doar ca să umple tăcerea, dar își dădu seama imediat, după modul în care își strânse el buzele, că reușise să distrugă momentul de pace dintre ei.

– Nu cred, spuse el, încercând să nu arate prea mult că era deranjat de acest subiect. Se află aici mai mult pentru a sta cu mama sa, decât pentru orice altceva. Mama ei e verișoara mea primară și are și ea parte din avere. Normal, vine foarte des pentru a vedea ce se întâmplă aici.

Răspunsul lui păru foarte rezonabil, dar Sara regretă imediat că adusese vorba despre Julia.

Acum Matt putea să-și închipuie că vrea să se amestece în viața sa privată, dar era foarte departe de ea gândul acesta.

– James a adus-o astăzi la spital, continuă totuși Sara. Mi-a spus că e prietena ta. E foarte drăguță, adăugă ea.

Matt nu spuse nimic, de aceea Sara se gândi că era mai bine dacă nu s-ar fi amestecat atât de mult în aceste probleme.

După un timp, când începu să vorbească din nou, spuse încet, dar răspicat, încât să se poată face înțeles:

– O cunosc pe Julia de când mă știu. Ne-am născut aproape în

același timp și ne place să jucăm golf împreună. Golful este, probabil, cel mai important lucru din viața Juliei. Aleargă de la un club la altul, jucând ori de câte ori poate și a câștigat o mulțime de cupe până acum. Când se simte foarte obosită, vine aici să se odihnească. De-asta a venit și acum. De asemenea, e și o problemă legată de bani. Golful e un sport foarte scump. În plus, vine mereu aici pentru a se asigura că afacerea familiei merge bine sub conducerea mea. Asta a fost întotdeauna problema acestei mari familii. Fiecare a crezut că ar fi putut conduce mai bine decât cel căruia i-a revenit, pentru moment, această sarcină.

– N-am știut că sunteți rude.

– O, Doamne, dar am o duzină și jumătate de verișoare și verișori. Acum vezi de ce sunt atât de preocupat de competența ta, soră Wayne. Trebuie să explic tot timpul unde s-au dus banii. Va trebui să notezi tot ce s-a cheltuit.

Sara fu atentă la cifrele imense de care Matt îi pomeni, în legătură cu toate cheltuielile pentru spital și își spuse că era nevoie de foarte multă competență pentru a ține în mâini o afacere atât de complexă.

Era pe jumătate adormită când Matt începu să coboare, pregătindu-se de aterizare.

După ce anunță ceva foarte repede în microfon, Matt coborî cu mare viteză, astfel că Sara simți un gol teribil în stomac. Era o senzație pe care n-o mai trăise niciodată. Închise ochii și savură bucuroasă mirajul.

După câteva minute simți o zguduitură puternică în scaun și înțelese că atinseseră pământul.

Înaintară cu mare viteză, apoi, ghidați de un african cu două torțe în mâini.

Matt opri chiar lângă el. Acesta alergă imediat spre ei și deschise ușa dinspre partea lui Matt.

– Jambo, bwana! Jambo, memsahib! spuse el în swahili, o limbă pe care Sara nu spera s-o învețe vreodată.

– Trebuie să ne grăbim, îi spuse Matt. Copilul se pregătește să vină pe lume.

Sara își luă imediat bagajul pe umăr și încercă să-și regăsească autocontrolul profesional. Trecuse adeseori la Londra printr-o situație asemănătoare și știa că emoțiile nu o puteau ajuta în astfel de clipe.

Trebuia să fie pregătită pentru a face față situației, nu să se lase pradă emoției. Trebuia să fie o mașină rece și calculată, capabilă de orice efort.

După ce se încurajă astfel, Sara îl urmă pe Matt în casă.

În cămin ardea focul și, instinctiv, amândoi se apropiară de sursa de căldură.

– Pe unde umblă Joe? întrebă Matt. Trebuia să fie aici să ne ofere ceva de băut.

Sara se uită îngrijorată în jur. Era absolut ridicol să fie atât de frig în încăpere, când se aștepta venirea pe lume a unui copil, dar chiar asta se întâmpla. Frigul o cuprinse imediat, făcând-o să tremure și să aibă piele de găină.

– Am să pun băiatul să aibă mai multă grijă de foc, spuse Matt, și în timp ce el va face asta, eu voi da o raită să văd pe unde sunt Joe și nevastă-sa.

Matt ieși din încăpere și Sara rămase singură.

Nu era nimeni în toată casa și se simți cuprinsă de neliniște.

Peste câteva momente, însă, în încăpere intră surâzând un tânăr african care, după ce o privi cu căldură din cap până în picioare,

începu să pună lemne pe foc și să scurme cu un drug de fier jăratecul.

Sara îl privi cu groază cum prinde cu ambele mâini bara încinsă de fier, ridicând astfel lemnele stivuite în cămin, pentru a permite focului să se anime.

– Atenție la mâini, strigă Sara, îngrozită.

Africanul râse cu poftă, un râs care-i scutură tot corpul, făcând atmosfera din cameră să se relaxeze subit.

Întinse apoi bara spre ea, pentru a o face să înțeleagă că nu era niciun pericol, pentru că nu avusese timp să se încingă atât de tare încât să-i facă rău.

– Hapana moto, memsahib, surâse el. Nu fierbinte.

Sara îi surâse la rândul ei și africanul se întoarse din nou spre foc, văzându-și de treburile lui.

După câteva momente, Matt se auzi pe scările de la intrare și Sara zâmbi, mulțumită.

Nu se așteptase să nu găsească pe nimeni aici, se gândi Sara. Nimic nu indica faptul că se aștepta un copil. Nu avusese cum să-și închipuie că va zbura sute de mile până aici doar pentru a constata că pacientul dispăruse și ea nu avea, deci, nimic de făcut.

Matt coborî din nou scările și Sara ieși să vadă ce se întâmplase.

– I-ai găsit? întrebă ea, nerăbdătoare.

– Da, spuse el, luându-i geanta de pe umăr. Sunt în casa de oaspeți, ceva mai încolo. Era în grădină când au început durerile. Noroc că era și Joe cu ea.

Matt porni grăbit spre grădină și Sara îl urmă. Merseră pe o cărare foarte îngustă, la capătul căreia se afla o casă înconjurată de flori și scăldată de lumina lunii. Sara se bucură nespus la vederea acestui spectacol atât de exotic.

Intrară în casă fără a mai bate în ușă, dar Matt strigă din hol:

– Joe, sunt eu, Matt. Am venit cu sora.

Un bărbat scund și urât ieși din încăperea principală și le zâmbi cu toată fața.

– Tocmai mă întrebam dacă mai veniți. Se pare că Marjorie are ceva probleme. Vrei să intrăm, soră?

Sara îl urmă imediat, iar Matt o urmă la rându-i pe Sara, pentru a-i duce înăuntru geanta cu ustensile, pe care o puse lângă pat.

– Bună seara, doamnă Halifax, spuse tânăra, cu blândețe. Numele meu e Sara. Sunt sora după care a trimis soțul dumitale.

Marjorie Halifax surâse scurt:

– Aș fi putut să cobor pe coastă, spuse ea, dacă aș fi știut că va dura atât de mult până ajungeți, comentă ea, frământând mâinile Sarei până când aceasta aproape că gemu de durere.

– Vei fi foarte bine acum, spuse Sara, calm.

Era familiarizată cu astfel de reacții. Se întâlnise cu ele adeseori la maternitatea din Londra, la care lucrase înainte.

Nu fusese o naștere foarte dificilă. Putea spune chiar că fusese normală.

În timpul durerilor, Marjorie îi vorbise despre viața sa dinainte, la câteva mile distanță de acolo, iar Sara îi vorbise despre viața ei din Anglia.

– Ai fost fără minte să vii aici, îi spuse Marjorie. Dacă Joe n-ar fi fost de aici, m-aș fi întors acasă în clipa asta, scânci ea în durerile facerii, acuzând condițiile de trai din locurile unde se născuse și trăise bărbatul ei.

Sara încercă s-o liniștească, dar în acele momente nimeni n-ar fi reușit. Vroia să simtă ploaia și iarba verde de acasă. Îi vorbi apoi despre cele șase luni de vis, petrecute cu Joe în Anglia.

– După ce am venit aici, i-am cerut mereu lui Joe să ne întoarcem acolo.

Sara o privi lung pe Majorie… Un alt Halifax se pregătea să se nască. Cât de mult va iubi noua generație aceste locuri? se întrebă Sara.

Când copilul veni în sfârșit pe lume, Sara abia se mai putu ține pe picioare, de oboseală. Bebelușul era puțin mai mic decât era normal, dar altfel era foarte bine.

Sara îl puse cu drag în brațele mamei sale și ieși pentru a-i anunța pe cei doi bărbați, care așteptau nerăbdători rezultatul.

Joe începu să plângă ca un copil, iar Matt îl îmbrățișă și-l felicită și toată lumea fu foarte bucuroasă auzindu-l pe noul Halifax țipând din toți plămânii.

– Un adevărat Halifax, surâse Matt. Mai bine te-ai duce să-i arăți că tu ești încă stăpânul în casă, glumi el, adresându-i-se lui Joe.

Joe zâmbi printre lacrimile de fericire și intră în dormitor.

– Marjorie e bine? întrebă Matt.

– Da, tot ce vrea acum este ca Joe să-i spună că a fost extraordinară aducând pe lume copilul și că se va restabili complet după un somn bun.

– Și tu? Poți să mai faci față încă unui zbor de o oră și ceva?

Sara îl privi uimită.

– Îi lăsăm singuri aici, acum? Nu se poate. Voi dormi puțin și vom pleca după ce va veni cineva care va putea avea grijă de Marjorie.

– Eu trebuie să mă întorc azi. De unde trebuie să vină această persoană?

– Din Tanga.

Sara se clătină de oboseală.

– Trebuie să te culci, într-adevăr, spuse Matt. Se pare că trebuie să rămâi aici. Nu mai poți merge nici măcar până în cealaltă casă.

– De ce au venit aici? Nu sunt destule camere în cealaltă casă? De ce au făcut o altă casă pentru oaspeți?

– Așa e obiceiul aici, în Africa de Sud, spuse el, și ieși.

Sara intră într-unul din dormitoare, își schimbă hainele și se vârî în pat. Trase plapuma peste ea și adormi imediat.

Soarele era sus pe cer, când se trezi Sara a doua zi.

Lângă fereastra dormitorului ei se auzi cineva și Sara deschise ochii. Își aminti din nou priveliștea de vis din noaptea trecută și se întrebă dacă grădina era la fel de frumoasă și la lumina zilei.

Se îmbrăcă și ieși repede, să arunce o privire.

Grădinarul o salută înclinând ușor din cap și-i zâmbi prietenos.

Sara îi surâse la rândul ei și-și îndreptă privirile peste grădină. Florile erau într-adevăr, magnifice.

– Te-ai trezit în sfârșit, sau am vreo viziune? se auzi o voce în spatele ei, de la fereastra unuia dintre dormitoare.

Sara se întoarse încet spre locul din care i se vorbise. Ieșit pe jumătate pe fereastră, Matt o analiza zâmbind vesel.

– M-am trezit cu adevărat, îl asigură ea. Am vrut să merg la Marjorie, dar n-am putut să nu dau întâi o raită prin grădină.

– Trebuie să ne întoarcem, soră, spuse Matt, apăsat. Va veni o vecină care va avea grijă de Marjorie. A fost soră medicală înainte de a se căsători, așa că n-ai de ce să-ți faci probleme.

– Păi, începu ea… Eu…

– E foarte important să mă întorc azi la Kwaheri.

Din cauza Juliei? se întrebă Sara, strângând din buze.

– La ce oră vom pleca? întrebă Sara.

– Cât mai curând posibil, soră. Într-o oră și jumătate. Te aștept

la aeroplan.

Lucrurile însă începură să nu meargă tocmai bine. Marjorie n-avea lapte și era convinsă că bebelușul va muri. Fosta soră, chemată pentru a avea grijă de ea, nu putu face nimic în fața acestei crize. Sara încercă să calmeze puțin lucrurile, dar asta îi luă mai bine de trei sferturi de oră, astfel că ajunse cu întârziere la aerodrom.

Matt o aștepta deja pe scaunul pilotului și nu-i dădu niciun fel de atenție când se urcă pe scaunul de lângă el.

– Îmi pare foarte rău, Matt, n-a fost vina mea.

Matt întoarse capul spre ea și o privi cu cei mai reci ochi pe care Sara îi văzuse vreodată:

– Soră Wayne. N-a fost doar decizia mea să mă întorc azi la Kwaheri. Trebuia să te gândești la asta. Dacă am dat un ordin, vreau să fiu ascultat. Îmi place eficiența. E clar?

Sara încuviință dând ușor din cap. Își pierduse cuvintele în fața unei injustiții atât de strigătoare la cer. Nu fusese vina ei că întârziase și, înainte de a-i fi făcut această morală, ar fi trebuit s-o întrebe de ce a întârziat.

Se așeză tăcută mai bine în scaun, reușind cu mare greutate să-și stăpânească lacrimile.

Matt porni motorul și încet, încet, se desprinseră de pământ.

– Acum, poți să îmi spui ce s-a întâmplat? întrebă Matt, deși abia se puteau auzi.

Sara zâmbi amar și scutură ușor din cap. Dacă vroia eficiență, asta e chiar ceea ce dovedise ea, doar că el nu avea ochi decât pentru problemele sale.

Își lipi capul de fereastra de plastic și privi îngândurată în gol. Cât de prost se sfârșea o călătorie de care se bucurase atât de mult.

Matt ridică din umeri în fața atitudinii ei și se concentră asupra zborului.

Era puțin îngrijorat din cauza faptului că James folosise aeroplanul în ultimul timp și știa că fratele său nu avea niciodată grijă de nimic.

În ceea ce-l privește, verificase totul înainte de decolare, dar asta nu-l făcea să fie mai puțin atent la sunetul motorului.

Pentru Sara, tăcerea care se lăsase între ei părea să fie pentru totdeauna.

Încercase de câteva ori să lege din nou o conversație, dar abandonă imediat ideea, preferând să privească locurile peste care zburau, doar pentru a nu se mai gândi la ceea ce se întâmplase.

Marea savană Masai se întindea sub ei, Africa dintotdeauna, vastă și neîmblânzită, cu semnele care marchează teritoriile periculoase. Zebrele, elefanții enormi, plimbându-se în familie, leii dormind în soare.

– Nu poți vedea bine de aici toate animalele astea, spuse Matt în sfârșit, privind-o cu coada ochiului. Într-una din zilele viitoare te voi duce într-un parc natural, unde le vei putea admira în voie.

Văzând că ea nu răspunde, Matt își ridică amuzat sprâncenele.

După un timp, tânăra soră medicală întrebă totuși, neîncrezătoare:

– Adevărat? Chiar mă vei duce?

– Bineînțeles. Putem să mergem într-un weekend. Aș vrea să vezi și craterul Ngorogora. Ți-ar plăcea să-l vezi?

– Oh, sigur că da, răspunse Sara, entuziasmată. Vreau să văd tot ce pot, aici. Ah, uite o girafă, spuse Sara, uitându-se din nou spre pământ. Sunt mult mai interesante în realitate, continuă ea. Vreau să spun, decât mi s-au părut când le-am văzut în Anglia, la Zoo. Îți

vine să crezi că pot trăi și într-o climă mai rece?

Sara îl privi, așteptând un răspuns, dar fu extrem de nemulțumită, când îl văzu râzând de naivitatea întrebării ei.

– Nu e necesar să mă privești cu atâta superioritate, doar pentru că nu sunt familiarizată cu toate acestea. De ce nu mă înveți, dacă știi mai multe?

Matt surâse, satisfăcut. Nu era nevoie să-l invite de două ori să vorbească despre locurile care îi erau atât de dragi.

Animalele, începu el, simt comportamentul uman față de ele, imediat. Dacă ținem cont de obiceiurile și nevoile lor, putem trăi alături de ele fără nicio problemă. Dacă ignorăm, în schimb, toate acestea, devin periculoase.

Matt îi vorbi apoi despre zilele de pionierat ale Africii și despre bărbații care au ajutat dezvoltarea acestui continent.

Cuprins de bucuria povestirii, Matt se cufundă de-a binelea în istorisirea lor, astfel că Sara fu prima care auzi scrâșnetul înecat al motorului.

– Matt, exclamă ea. Ce e acest zgomot?

Bărbatul ascultă cu atenție, după care se încruntă, fără să spună nimic.

– Ce se întâmplă? întrebă Sara, înspăimântată. E ceva serios?

– Nu, Nu e niciun pericol. Dacă la următorul post de control nu vom fi văzuți, vor trimite pe cineva să vadă ce s-a întâmplat.

– Am înțeles, spuse ea privindu-l în ochi, și în momentul acela între ei se stabili un contact cald și apropiat.

– E-n regulă, spuse el. Vom coborî acum, spuse Matt și aeroplanul se îndreptă spre pământ cu toată viteza. Sara închise ochii și se agăță bine de scaun.

Ne prăbușim, își spuse ea și fu foarte surprinsă să constate că nu

se temea. După câteva minute roțile atinseră pământul. Aterizaseră. Motorul mai scrâșni o dată, după care muri. Matt răsuflă ușurat, în spatele ei. Aeroplanul se opri atât de brusc, încât Sara simți catarama centurii de siguranță intrându-i în stomac.

Matt își puse o mână peste a ei.

– Am crezut că ne von prăbuși, spuse Sara. cu ochii încă închiși.

– N-a lipsit prea mult, îngăimă Matt, îmbrățișând-o.

Capitolul 5

Sara se desprinse încet din brațele lui.

Viziunea pe care o avusese, cu mătușa sa stând întinsă pe canapeaua ei și zâmbindu-i aprobator o făcu să se gândească foarte serios la cât de înșelătoare pot fi aparențele, uneori. Nu existase nimic romantic în îmbrățișarea lui Matt, dar, cu siguranță, ar fi fost foarte greu s-o convingă de asta pe doamna Wayne.

Toate acestea nu făceau decât să-i arate cât de atentă va trebui să fie cu declarațiile despre acest eveniment, odată întorși în civilizație.

Deocamdată, însă, trebuia să se concentreze asupra a ceea ce aveau de făcut pe moment. Abordă o figură nonșalantă și-l întrebă pe Matt, zâmbind:

– Cât de departe de casă suntem aici?

Bărbatul o privi cu atenție, ușor amuzat de cât de ușor acceptase situația.

– Prea departe pentru a ajunge pe jos, spuse el, luând o hartă și arătându-i cu degetul locul unde se aflau. Suntem în mijlocul savanei Masai, probabil undeva, aproape de Sonjo.

– Sonjo? întrebă ea, încercând să-și aducă aminte dacă mai auzise vreodată acest nume.

Știa că Masai era un trib războinic, răspândit la granița Kenyei și ai cărui membri erau foarte înalți. Despre Sonjo, însă, auzea pentru prima dată.

– Tribul Sonjo trăiește în sate fortificate, cu șanțuri de apărare. Uite, aici sunt câmpiile Serengeti, spuse el, indicându-i din nou un loc pe hartă. Cred că acesta e locul în care ne aflăm. Sonjo e puțin mai încolo.

– Avem de mers vreo douăzeci de mile până acolo.

– Exact. Ți-ai pus pantofii pentru maraton, soră Wayne?

Sara se uită spre pantofii de la uniforma ei de soră, ușori și rezistenți și zâmbi cu duioșie:

– Mă gândesc câte mii de mile au făcut pantofii ăștia, pe coridoare și pe parchete lustruite. Poate le prinde bine o schimbare.

Cu toate că răspunsul pe care-l dăduse nu lăsa să se întrevadă asta, inima Sarei se strânse îngrijorată, undeva, în adâncul pieptului ei.

Douăzeci de mile într-o țară ca Africa nu era deloc de ici de colo și Sara se temea că nu va fi tocmai o bucurie dacă se vor întâlni cu animalele pe care le admirase, în siguranță, din aeroplan.

– Cei care ne vor căuta imediat ce vor realiza dispariția noastră, vor găsi cu siguranță aeroplanul. Vrei, mai bine, să rămânem aici?

Sara se gândi foarte serios la decizia pe care urma s-o ia împreună cu Matt.

Nu puteau fi siguri că vor fi găsiți foarte repede, astfel că era mai bine să facă cele douăzeci de mile acum, decât după câteva ore de așteptare, când vor fi și mai obosiți, și mai însetați.

– Crezi că ne vor găsi astăzi? întrebă ea, ezitând.

– Nu putem fi siguri. Poate da, poate nu. Oricum, am nimerit într-un loc frumos, spuse el cu un zâmbet ironic. Sunt foarte mulți elefanți pe-aici și poate ți-ar face plăcere să-i privim mai îndeaproape.

– E… spațiul lor, aici?

Matt nu spuse nimic și Sara fu bucuroasă că nu află răspunsul.

– Mai bine să ne grăbim să ieșim din această zonă până nu se lasă întunericul, replică ea, fericită că se putuse contrala îndeajuns pentru a nu-și lăsa vocea să-i tremure.

Ieșiră așadar din aeroplan și-și începură drumul, unul lângă altul. Matt își luă harta și alte câteva lucruri pe care nu le putea lăsa în aeroplan, iar Sara, geanta ei medicală.

Din când în când, se opreau pentru a se uita din nou pe hartă, asigurându-se astfel că erau pe drumul bun.

– Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat, îi spuse Matt, după vreo două mile de mers pe jos.

– Nu e vina ta, răspunse Sara, mișcându-și degetele obosite în pantofi, după care își întoarse fața surâzând, pentru a alunga suspiciunile lui Matt, care o privi întrebător.

– În parte, a fost vina mea, replică el. Nu trebuia să-i permit lui James să-l folosească. Știam că n-are grijă de el și că se poate, astfel, deteriora.

– Cum așa? Nu se poate avea încredere în James?

– Poate n-a fost nici vina lui, continuă Matt, dar nu e la fel de grijuliu ca mine cu toate aceste lucruri.

Sara se gândi cât de rău îi părea acum că nu se putuse bucura pe de-a-ntregul de prima ei ieșire. Iarba uscată și pământul arzând sub picioarele ei nu era tocmai ce visase pentru prima ei excursie

în acele locuri.

Se opri o clipă pentru a scruta din ochi orizontul, întrebându-se cum va rezista să facă tot acel drum.

Deodată, zări în depărtare o formă ce se îndrepta spre ei. Mai întâi avu impresia că era doar o părere, din cauza luminii puternice a soarelui, dar după ce își puse mâna streașină deasupra ochilor, uitându-se încă o dată, fu cât se poate de sigură.

– Matt, exclamă ea, vine ceva spre noi! Sunt niște oameni. Cine sunt?

Matt se uită în direcția indicată de ea.

– Sonjo, cred, spuse el încet. Nu cred că sunt masai, deși se îmbracă la fel. Nu sunt atât de înalți. Slavă Domnului, continuă el. Probabil ne-au văzut venind spre ei.

Matt scoase niște sunete în stil african și primi răspunsul imediat.

Era probabil un mare eveniment pentru ei să întâlnească albi, pentru că nu prea ajungeau turiști în acele părți.

După ce se apropiară, Matt vorbi cu conducătorul, un bărbat mult mai în vârstă decât ceilalți, cu o strungă mare între dinți și cu un abces atât de mare la picior, încât Sarei i se opri respirația.

– Am văzut cum a căzut de pe cer pasărea ta, spuse el într-o engleză cu un accent extrem de ciudat. Am plecat imediat spre voi, să vedem dacă mai trăiți. Vă ducem în sat.

Matt acceptă invitația făcând un gest larg din mâini, după care îl întrebă dacă ar putea delega pe vreunul dintre bărbații mai tineri din grup să stea lângă aeroplan, în așteptarea echipei de salvare, care sigur va porni în căutarea lor și cărora să le explice unde au plecat ei.

Șeful grupului încuviință, după care făcu câteva semne spre

unul dintre tineri, care porni imediat în direcția în care căzuse aeroplanul. Pe urmă, bătrânul își îndreptă atenția spre Sara, privind-o lung, preț de câteva minute bune.

– Domnișoara va putea face tot acest drum pe jos? întrebă el, în sfârșit.

Matt o privi pe Sara, întrebător.

– Ți-ar plăcea să vorbesc cu ei să-ți facă un fel de hamac, în care să te poarte? întrebă el.

Fata scutură repede din cap:

– Nu, exclamă ea. Nu, dacă cineva are acum nevoie de un hamac, atunci este acest om. I-ai văzut piciorul?

Bătrânul înțelese și se uită zâmbind spre rana despre care vorbise Sara, după care le explică și celorlalți schimbul de cuvinte care avusese loc. Bărbații se puseră cu toții pe râs, privind-o pe Sara foarte amuzați.

Această reacție o făcu să se simtă foarte străină și neexperimentată, ceea ce o determină să îl ia imediat de mână pe Matt, care îi răspunse strângând-o cu putere.

– Ai uitat cât de mult ți-ai dorit să vezi Africa, soră Wayne? șopti el, întorcându-se încet spre ea.

Adevărat, își spuse Sara. Își dorise asta mai mult decât orice pe lume. Nimic altceva nu-i aprinsese, niciodată, mai mult imaginația.

Aceasta era o parte din marea Africă, așa cum a fost dintotdeauna, unde bărbații și animalele se respectă și se înțeleg reciproc, unde moartea face parte din viață și râsul din suferință.

– Trebuie să-l tratez, când ajungem în sat. N-o mai duce mult, așa.

Matt privi și el cu atenție piciorul bătrânului.

– Dacă te gândești că vei reuși să rezolvi problema asta, îl voi

lega, pentru că altfel nu știu dacă va accepta, spuse Matt și râseră cu toții.

– Cât de departe e satul? întrebă Sara, uitându-se zâmbind spre conducătorul grupului.

– O oră și ceva de mers pe jos, de aici, răspunse el, solemn.

– Trebuie să socotești dublu, șopti Matt, africanii spun întotdeauna ceea ce cred că ai vrea să auzi.

– E oricum mai puțin decât după socotelile noastre. Probabil sunt doar vreo opt mile până acolo, nu douăzeci.

Căldura soarelui o făcea să se simtă deja foarte încinsă. Se simțea amețită și abia mai putea să meargă, dar nu vroia ca Matt s-o considere o biată soră medicală care nu era în stare să parcurgă pe jos nici măcar opt mile. Nu vroia ca la sfârșit de lună, când se va face bilanțul, să fie considerată neeficientă.

Sara își șterse fața cu dosul mâinii și constată că era atât de transpirată, ca și cum ar fi fost plină de lacrimi.

– Nu e atât de mult până acolo. Doar opt mile, șopti ea, mai mult pentru a-și face curaj.

Matt îi aruncă o privire îngrijorată.

– Simți un zumzăit în cap? întrebă el, cât se poate de serios.

Sara râse. Era o întrebare atât de stranie.

– Sunt doar în șoc, murmură ea. Nu m-am mai prăbușit niciodată până acum cu aeroplanul.

Matt nu răspunse. Se întoarse spre africani și-și continuară drumul, dar efortul căruia la început crezuse că îi va face față, fusese prea mult pentru ea și se prăbuși la pământ.

Când Matt întoarse capul spre ea, Sara se simți absolut mizerabil, din cauza neputinței ei.

– Du-te, spuse ea, foarte apăsat.

Matt însă se apropie, îi puse o mână pe frunte și declară:

– Temperatură. Foarte mare, soră Wayne. Nu-i de mirare că ai fost atât de vorbăreață, o tachină el.

Această nedreptate o înfurie mult pe tânăra soră medicală, care îl privi încruntându-se:

– Te urăsc, strigă ea. Ai înțeles? Te urăsc!

Matt strâmbă din nas.

– Ai urî pe oricine ar fi acum aici cu tine, spuse el. Nu plânge, asta o să-ți accentueze durerea de cap.

Matt îi luă geanta medicală de pe umăr și căută niște medicamente pe care i le înmână.

– Ia astea, comandă el, cu vocea tremurându-i de râs. Vei avea, într-adevăr, un motiv foarte serios să mă urăști după aceea.

Sara nu se uită să vadă ce-i dăduse.

Nimic nu mă va mai pune pe picioare, se gândi ea. Le luă, totuși, mulțumindu-i din ochi, supărată pe ea însăși că se lăsase pradă furiei. Poate avea dreptate și ea greșea. Nu era bolnavă cu adevărat, dar cu siguranță avea o stare foarte ciudată.

Matt se îndepărtă și Sara se simți abandonată. Scoase un oftat adânc și începu să plângă.

Două mâini negre o prinseră cu putere și o așezară cu grijă pe un fel de targă de piele, foarte rudimentară.

Sara se zbătu cât putu de tare, cerându-le s-o lase în pace.

Nu putea suporta mirosul greu al pielii din care era făcut ciudatul mijloc de transport și nici mirosul puternic de transpirație al celor care-l mânuiau.

– Matt! strigă ea, plângând, ca scoasă din minți.

– Sst… făcu el, și Sara fu surprinsă să-l vadă atât de aproape de ea. Liniștește-te, trebuie să te înfășor, spuse el și începu s-o

împresoare cu o fașă mare, care s-o apere de soare.

După ce termină această stranie acțiune, Sara se simți ca o mumie. Nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele și se simțea bolnavă și însetată.

– De ce nu m-ai lăsat să continui drumul pe jos? întrebă ea. Aș fi putut. N-am nimic. Nu poate fi malarie, pentru că n-am stat atât de mult în contact cu alte persoane aici, trebuie să fie altceva.

– E malarie. Încearcă să dormi, dacă poți.

Ce sugestie imposibilă, se gândi ea. Câteodată se simțea cuprinsă de o fierbințeală extraordinară, altădată de un frig teribil și, de multe ori, de amândouă deodată.

Doi dintre africani priseră barele de lemn de care era prinsă pielea grosolană și Sara le privi îndelung mușchii puternici strălucind în lumina soarelui, întrebându-se cât de ușor le va fi s-o ducă, până în sat, cu toată statura lor masivă.

Conducătorul grupului începu să psalmodieze ceva și toți ceilalți îl urmară, murmurând aceeași stranie incantație.

Încet, încet, melodia monotonă o făcu să se relaxeze și nu se mai gândi nici la cât de departe era satul, nici la cât de greu le era s-o care.

Probabil dormise o bună bucată de drum, pentru că atunci când deschise din nou ochii soarele tocmai apunea și răcoarea care se lăsase o făcu să se simtă mult mai bine.

– Matt, murmură ea.

Tânărul veni imediat, zâmbindu-i cu căldură.

– Ți-e sete? întrebă el.

Sara încuviință și Matt îi dădu imediat să bea din bidonul pe care-l purta întotdeauna la șold.

– Bea de aici și-ți voi da încă o pastilă.

Sara se supuse, deși nu știa cât de mult o putea ajuta acum pilula antimalarie. Știa că unele persoane care trăiau la tropice o luau în fiecare zi, dar Sara se întrebă cât de eficientă putea fi în cazul ei.

Era foarte dificil să înghiți o pastilă stând culcată, mai ales când ai mâinile legate, așa că Matt o ajută imediat.

Africanii începură să râdă din nou, privind-o cu prietenie și interes.

Sara îi privi întrebătoare și Matt îi șopti:

– Trebuie să te obișnuiești cu modul lor de a fi. În plus, așteaptă-te să vină tot satul să te vadă, când vom ajunge acolo.

Dacă s-ar fi simțit bine, își spuse Sara, probabil s-ar fi amuzat și ea de toate acestea, dar tot ce-și dorea acum era să fie pusă undeva la răcoare, în întuneric. și să fie lăsată să doarmă. Încercă să închidă ochii, dar o dureau și mai tare așa, decât când îi ținea deschiși.

– Sara, nu dormi? o întrebă Matt apropiindu-și fața de a ei.

– Nu, răspunse ea simplu.

– Bun. Vom începe să coborâm acum de pe deal și probabil nu va fi foarte confortabil pentru tine, dar nu mai avem mult până în sat.

La un moment dat, tinerii care o purtau scăpară targa și numai mâinile puternice ale lui Matt o opriră să nu se rostogolească la vale, ca un bolovan.

O așezară însă repede la loc și chemară alți africani pentru a continua s-o poarte, pentru ca un astfel de incident să nu se mai întâmple.

Ajunseră în sfârșit și Sara fu impresionată de frumusețea fortificației de lemn, care înconjura localitatea.

Grupul care îi însoțise până aici, începu încet, încet, un dans

ritual, iar Sara se simți mai relaxată în ritmul incantațiilor care le însoțeau mișcările.

Satul însă, era practic pustiu. Câteva femei și câțiva bătrâni se apropiară de ei, curioși să-i vadă pe nou-sosiți. Cei mai mulți dintre locuitorii satului erau plecați la vânătoare sau la pescuit.

După ce bărbații care o purtaseră până acolo lăsară targa jos și Matt o desfășură din straniul veșmânt protector, Sara se ridică și începu să facă câțiva pași, sub privirile curioase ale celor din jur.

– În locul tău aș fi puțin mai prudent, spuse Matt. Ai stat foarte mult timp întinsă, așa că trebuie să te repui în mișcare încetul cu încetul, pentru a nu ameți.

Dar Sara vroia să se simtă din nou independentă și stăpână pe propriile-i picioare.

– De ce nu admiți că ești bolnavă șisă ne lași să avem grijă de tine? întrebă Matt, cuprinzând-o cu brațele pentru a o sprijini.

Tandrețea din vocea lui îi umplu ochii de lacrimi, mai ales că amețeala pe care o simți o făcu aproape să se prăbușească.

După asta, Sara își ridică ochii spre femeia care se apropie de ei, spunând ceva în africană. Matt îi răspunse și făcu prezentările, iar aceasta adăugă, uitându-se lung la Sara:

– Kuja, memsahib, spuse ea încet. Kuja.

Cei doi tineri care o aduseseră până aici, se apropiară din nou și, luând-o de brațe, o duseră în cea mai apropiată casă.

Sara fu surprinsă de curățenia desăvârșită care domnea în interior și acceptă cu plăcere să se așeze pe salteaua de paie din colțul camerei, care îi fu indicată.

Femeia ieși, iar după câteva momente Sara o auzi chemându-l pe Matt. Răcoarea încăperii și confortul în care fusese așezată era o bucurie atât de mare pentru Sara, încât adormi mai înainte ca Matt

să intre înăuntru.

Îi trebuiră câteva momente bune, după ce se trezi a doua zi dimineață, pentru a înțelege că sunetul pe care-l auzea în urechi era exact ceea ce părea.

Se ridică în capul oaselor și privi lung peretele, dinspre care se auzea zgomotul. O șopârlă sări de pe peretele de lângă ea, se opri puțin lângă saltea, după care dispăru în semiîntunericul încăperii.

Câteva minute mai târziu, perdeaua agățată de ușă se dădu la o parte și Matt intră înăuntru, făcând ochii mici, pentru a se obișnui cu întunericul.

Sara îl privi zâmbitoare, dar și puțin rușinată.

– E târziu?

– Nu, dar se văd niște focuri pe povârniș și mă duc să văd ce se întâmplă. Ești bine?

Sara încuviință, dar în același timp se întrebă ce s-ar întâmpla cu ea dacă nu l-ar mai vedea niciodată.

– Crezi că au început să ne caute? întrebă Sara.

– S-ar putea. Cred că și-au dat seama până acum că am căzut pe-aici, pe undeva.

În lumina palidă a încăperii, fața lui părea trasă și îngândurată. Era un om activ, știa asta și inactivitatea pe care trebuia s-o suporte acum îl scotea desigur din sărite.

– Voi ieși și eu de aici, spuse Sara. Mă simt mai bine și cred că a trecut și febra.

Matt o privi iritat.

– Nu te vei mișca de aici, ai înțeles? ordonă el. Și pentru numele lui Dumnezeu, ține cont de sfaturile mele.

Sara îi spuse că n-avea de gând să stea imobilizată acolo, iar el îi răspunse cu și mai mare nervozitate, după care ieși.

– Fă ce ți-am spus.

Sara se hotărî să se aranjeze puțin înainte de a ieși, dar n-avea prea multe posibilități în situația în care era.

Avea o oglindă mică în geanta medicală și probabil putea găsi acolo și un ruj.

Părăsi așadar încăperea și se duse să vadă ce se întâmpla în jurul casei.

Câteva femei și câțiva copii erau prinși cu muncile lor și Sara îi privi cu atenție.

Cei mai mulți dintre ei erau ocupați cu muncile din grădină, săpând pământul într-un mod foarte primitiv, folosindu-se doar de un băț, dar făceau totul cu multă grijă pentru existența lor.

Conducătorul grupului care-i adusese aici cu o zi înainte se apropie de ea și-i spuse cu blândețe:

– Se pare că te simți mult mai bine, soră.

Sara dădu ușor din cap, zâmbind ușor.

– Atunci, poți să te ocupi de piciorul meu, spuse el.

– Când se va întoarce Bwana Halifax, răspunse Sara.

– Nu, zâmbi el. Acum.

Sara îl invită înăuntru. Probabil durerile deveniseră insuportabile și trebuia să facă ceva pentru el. Nu se simțea încă pe deplin întremată, dar o operație atât de simplă nu-i putea pune probleme, își spuse Sara.

– Foarte bine, atunci, vă voi opera acum.

– Îmi voi chema soțiile, spuse el și ieși.

În așteptarea lui, Sara își pregăti instrumentele.

Una dintre femeile africane puse apă la fiert și pregăti niște pături.

Până la sosirea pacientului ei, Sara aruncă o privire peste sat.

Noaptea trecută nu fusese preocupată de astfel de lucruri.

Cele mai multe dintre case erau circulare, iar alte câteva erau dreptunghiulare. Acoperișurile de paie erau destul de groase și aveau un aspect jalnic, ca și pereții, care nu mai fuseseră reparați, în mod sigur, de foarte multă vreme. Porțile, însă, erau într-adevăr impresionante, cu platformele lor largi așezate deasupra intrărilor înguste, unde bravii bărbați Sonjo făcuseră întotdeauna tot ce le-a stat în putință pentru a opri înaintarea războinicilor din tribul Masai, care își terorizaseră dintotdeauna vecinii, înainte de venirea germanilor și mai ales a englezilor, care-i obligaseră la o viață mult mai pașnică.

După ce conducătorul tribului se întoarse în sfârșit, însoțit de aproape întreaga familie, Sara începu să-l trateze emoționată, punându-i mai întâi un anestezic puternic pe rana adâncă.

– Aya! exclamă întreaga audiență, aproape în același timp.

Mâinile Sarei tremurară o clipă, dar apoi se strădui să-i uite, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut. Era obișnuită încă de pe vremea când făcuse școala, să fie privită în timp ce lucra. Astăzi, însă, ar fi preferat să nu aibă niciun fel de asistență. Temperatura mare pe care o avusese o slăbise prea mult și-i era mult mai greu să-și stăpânească nervii.

În doar câteva minute, însă, Sara reuși totuși să curețe rana și s-o ungă cu poțiunile necesare.

– Aya! exclamă din nou unul dintre observatori, cu satisfacție.

Din grup se desprinse apoi o femeie mai în vârstă – probabil cea care îndeplinea funcția de vraci local – și, luând vasul în care Sara pusese putreziciunea, le arătă celorlalți diavolul care intrase în piciorul șefului lor.

Cu adevărat un demon, își spuse Sara, după mirosul care se

degajă în toată încăperea.

Dezinfectă după aceea instrumentele și le puse la loc. Era fericită că putuse fi de ajutor. Era mulțumită deplin de ea însăși.

Doar un singur lucru o mai deranja acum. Foamea. O foame cum nu mai simțise niciodată în viața ei.

Sătenii nu păreau să mănânce foarte mult, se gândi Sara. Stăteau întinși în jurul caselor, jucându-se cu copiii și discuându somnoroși între ei. Era prea cald pentru orice altă activitate.

Sara se întrebă de unde găsise Matt atâta energie pentru a vrea povârnișul pe o astfel de vreme. Plecase de mult timp și se simțea foarte singură fără el. Nu era nimeni în jur cu care ar fi putut vorbi și nu mai avea nicio treabă de făcut. Se hotărî, așadar, să pornească în căutarea lui.

Cărarea pe care veniseră cu o zi înainte era foarte bine definită, așa că nu putea să se rătăcească. Căldura era atât de mare, încât nu se vedea nicio vietate în jur. Era o liniște desăvârșită.

După un timp, zări statura înaltă a lui Matt coborând povârnișul și-i făcu semn cu mâna. El, însă, nu o observă. Venea cu pași mari, micșorând cu repeziciune distanța dintre ei, așa că se opri să-l aștepte, la umbra unor spini.

– Arăți mult mai bine, comentă el, când ajunse aproape de ea.

– Dar chiar sunt mai bine, surâse ea, în timp ce Matt o analiză din cap până-n picioare cu o privire care făcu să-i apară bujori în obraji.

– În acest caz, nu mai am de ce să-ți reproșez că ai ignorat ordinele mele de a nu ieși din casă.

Sara își aminti abia acum că îi spusese să rămână în cameră și-și lăsă ochii în jos, neputând suporta privirile lui pătrunzătoare.

– Am plecat în căutarea ta, șopti ea.

– Asta văd, răspunse el.

Ceva din tonul lui o făcu să-și ridice repede ochii și-l văzu zâmbindu-i afectuos și amuzat.

– Ne-a reperat cineva? întrebă ea.

Matt scutură ușor din cap.

– Nu încă. Dar o vor face, și în acest timp vom încerca să-i ajutăm pe cei din sat cu tot ce putem.

– Crezi că am putea găti ceva, Matt? întrebă ea. Ceva consistent.

– Carne, răspunse el. Ești înfometată, soră Wayne?

– Mi-e o foame de lup!…

Capitolul 6

Mirosul care venea dinspre foc o făcu pe Sara să strâmbe din nas.

– Mi-ai ars carnea, îi spuse Matt, indignat. Îmi place să fie în sânge.

– Am vrut să mănânc, replică Sara.

– Problema cu tine e că nu știi să fii doamnă de companie. Trebuie să te învăț.

Sara se încruntă și privi nemulțumită în jurul ei. Câteva femei ale tribului se uitau lung spre ei și Sara își spuse că probabil râdeau în sinea lor, văzându-l pe Matt bucătărind și făcându-i observație pentru modul în care pregătise ea mâncarea.

– Ești prea slăbită de boală să te ocupi de toate astea, continuă Matt. Du-te mai bine să-ți iei medicamentele.

Sara rămase însă locului, privindu-l cu câtă dexteritate întorcea bucățile de carne deasupra focului.

– De unde ai toate astea? întrebă Sara.

– Ai scos azi un diavol din piciorul șefului, așa că ți-ai primit onorariul. Când ni se va mai face foame, deci, vei face încă alte

câteva operații și totul se va rezolva.

Sara surâse, amuzată.

– Sper că nu s-au simțit îndatorați din această cauză.

– Mai mult decât îți închipui.

– Dacă nu mi-ar fi fost atât de foame, n-aș fi putut să primesc nimic, spuse ea, scuzându-se.

Matt înfipse o bucată de carne într-o vergea și i-o întinse.

– Asta-i mai prăjită, spuse el – și e așa din cauza ta, așa că e just s-o mănânci tu.

Sara luă vergeaua, rupse cu grijă o bucată din carnea încinsă și o mestecă mulțumită. Era mai bună decât oricare altă bucată de carne pe care o mâncase în viața ei.

– Ce fel de carne e? întrebă ea, curioasă.

– E plata ta în produse, spuse el, luând o altă fleică și ținând-o cu grijă deasupra focului.

Sara îi privi profilul frumos și colțul gurii care se străduia să nu zâmbească.

– E foarte bună, comentă Sara, satisfăcută.

După ce termină de prăjit și bucata sa de carne, Matt se așeză lângă Sara, mâncând încet și strângându-și picioarele lungi în față, cu un oftat de relaxare.

– Sărăcuța de tine. Ce noroc ai mai avut… Cum te-ai mai distrat până acum în Africa… Te-ai prăbușit cu avionul, te-ai îmbolnăvit de malarie și ai avut parte de un picnic atât de rudimentar.

– Voi avea ce să le povestesc nepoților, glumi ea. Și oricum, nu cred că am avut malarie. N-am stat aici atât de mult pentru a fi fost timp de o perioadă de incubație.

Matt privi în depărtare, gânditor.

– Ai călătorit și cu vaporul, până aici. Probabil ai contractat-o în

Egipt.

Sara își aminti mizeria din portul egiptean și se gândi că, într-adevăr, fusese posibil să contracteze acolo o astfel de boală. Nu văzuse niciodată o apă mai infectă decât acolo și totuși văzuse localnici care băuseră din ea, fericiți.

– Sper să nu mai fac niciodată această boală. Nu m-am simțit niciodată atât de prăbușită și de transpirată.

Dinții lui puternici prinseră o altă bucată de carne.

– Ai avut probabil înainte niște dureri de cap care puteau fi un semn de alarmă, pentru a-ți lua medicamentele antimalarie în fiecare zi, dar n-ai ținut cont de ele.

Sara zâmbi cu căldură. N-ar fi putut exista cineva, în toată Africa, mai competent decât el în aceste probleme.

– Ce înseamnă Kwaheri? întrebă ea brusc.

– Înseamnă la revedere. Cu mult timp în urmă, înainte de a fi atât de mulți albi în Africa, acolo trăiseră doi misionari. Unul dintre ei, mai în vârstă cu câteva luni decât celălalt, când simți că i se apropie sfârșitul, se hotărî să se întoarcă în Europa, să moară acolo. Celălalt, care rămăsese aici, îl însoți o bucată de drum. La despărțire au suferit foarte mult și modul în care și-au luat la revedere i-a impresionat foarte mult pe africanii care i-au văzut și au numit acel loc ,,La revedere". Denumirea s-a păstrat până în ziua de azi.

După ce termină de povestit, Matt se întoarse spre Sara. Ochii tinerei erau plini de lacrimi.

– E foarte impresionant. Ce s-a mai întâmplat, pe urmă?

Matt o privi surprins.

– De unde vrei să știu?

– Oh, făcu Sara, dezamăgită că nu se mai interesase nimeni de cei doi.

După asta, Matt tăcu și continuară să mănânce încet.

Undeva în depărtare se auzi un aeroplan, dar mintea ei se concentră mai mult la faptul că Matt veni foarte aproape de ea.

Asta a fost tot. După alte câteva momente, Matt se retrase din nou, dar ea continuă să tremure de emoție.

– Ascultă! exclamă el. Se pare că au început să ne caute, spuse el, ridicându-se în picioare cu privirile ațintite spre cer. Sara se ridică și ea, încercând să deslușească ceva în înaltul albastru. Peste câteva momente, aeroplanul începu să coboare spre ei. Plană în cercuri peste sat și Sara putu să-l vadă pe pilot făcându-i cu mâna lui Matt.

Îi găsiseră!

În clipele imediat următoare, Sara se întrebă de ce nu era bucuroasă de acest fapt.

Va pleca din nou la Kwaheri, se va întoarce la slujba pentru care făcuse drumul din Anglia până aici. De ce se simțea atunci atât de tristă că au venit după ei?

Satul se molipsi de entuziasmul lui Matt. Africanii alergau în toate părțile, purtând vestea de la unul la altul, câinii lătrau de mama focului, oile se învârteau agitate în cerc. Până și pacientul ei fugea ca disperatul, înfruntând cu stoicism durerea pe care, desigur, o mai avea în picior, dând indicații ici și colo, fericit de acest eveniment inedit.

Aeroplanul aterizã, în sfârșit, după care un tânăr înalt coborî în grabă și se îndreptă spre ei. Sara îl privi, impresionată. Era atât de frumos, cum probabil rar se putea vedea un bărbat în acele locuri.

Matt îi întinse mâna și tânărul surâse cu toată fața, măsurând-o pe Sara din ochi:

– Nu faci prezentările, Matt? întrebă el.

Matt dădu din mâini ca în fața unui lucru lipsit de importanță.

– Credeam că vei fi în culmea fericirii că am dat de voi, continuă tânărul.

– Oh, bineînțeles că suntem, interveni Sara, zâmbitoare, dar Matt o fulgeră cu privirea, reducând-o imediat la tăcere.

Pentru o clipă, Sara se întrebă ce avea împotriva salvatorului lor, dar Matt, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, spuse cu răceală:

– Dragul meu John, sigur că mă bucur că ai venit după noi, dar mă întreb de ce ți-a luat atât de mult timp.

– Mi-a luat câteva ore să te găsesc, răspunse John și ochii lui albaștri scânteiară în lumina soarelui. Aș fi întârziat și mai mult, dacă știam în ce companie deosebită ești, glumi el.

Sara se înroși, iar Matt izbucni în râs, privind-o lung și cald.

– Trebuie să fii foarte atent ce vorbești de față cu sora Wayne, John, pentru că ea ia întotdeauna lucrurile foarte în serios.

– La ce te referi? întrebă Sara, indignată de faptul că el minimaliza într-atât umorul ei.

– Ca în cazul cu Marjorie, răspunse el, pe care l-ai dramatizat foarte mult.

Sara îl privi cu reproș. Cum altfel ar fi trebuit să se comporte cu o femeie aflată în durerile facerii? Oricine în locul ei ar fi reacționat la fel.

– Dar era normal să-i împărtășesc suferința într-o astfel de situație, replică Sara.

– Hai s-o lăsăm baltă, răspunse el. Tocmai spuneam că obișnuiești să iei lucrurile foarte în serios și mi-ai dovedit asta, acum, încă o dată.

Unde erau momentele când stătuseră împreună la picnic, în armonie deplină? Sara se simți rănită, dar era prea mândră pentru

a arăta. Poate n-avea un simț al umorului prea dezvoltat, dar, oricum, nu se așteptase în acel moment ca Matt să fie atât de puțin amabil. Își plimbă apoi privirile de la unul la celălalt și văzu că John zâmbea și el, amuzat de remarca lui Matt.

– Cred că ar fi mai bine să ne pregătim de zbor, spuse el, uitându-se spre Sara cu ochi mici, înainte de a începe să te înfurii de-a binelea.

– Mi s-a părut mie, sau de obicei ții cu doamnele? întrebă Matt și se îndreptă spre mijlocul satului, lăsându-i să hotărască singuri dacă îl urmează sau nu.

– Ai făcut ceva ce nu i-a convenit? întrebă John, rămas singur cu tânăra soră medicală.

– Nu știu, răspunse ea, uitându-se lung după Matt.

– Nu trebuie să pui la inimă. Matt este foarte temperamental și se înfurie din nimica-toată.

Sara zâmbi și se simți mai relaxată.

– Lucrează prea mult, comentă ea, întrebându-se însă imediat după aceea dacă nu se confesa cu prea mare ușurință acestui străin. Nimeni nu s-a îngrijorat, la Kwaheri? întrebă Sara.

– Ca să spun drept, nu…

Sara ridică din sprâncene, gânditoare, surprinsă o dată în plus de accentul lui, după care întrebă:

– Ești australian?

– Da.

– Și ce cauți pe-aici?

– Îi recuperez pe naufragiați, zâmbi el. Englezii nu se prea înghesuie să facă asta.

John o cuprinse apoi după mijloc și porniră împreună spre centrul satului.

Matt luase între timp bagajele:

– Mai aveai și altceva? întrebă el, înmânându-i Sarei geanta medicală.

Sara scutură din cap.

John rămase discret ceva mai departe de ei, așteptându-i să-și facă bagajele.

După câteva minute, timp în care Matt o mustră pe Sara că nu e preocupată să-și ia la timp pilulele contra malariei, iar Sara îi replică îmbufnată că nu va mai lua niciun fel de medicament, John spuse grăbit:

– Dacă sunteți gata, mă duc să-l chem pe bătrânul șef de trib, pentru a vă lua la revedere.

– Cei din grupul Sonjo nu spun despre el că e bătrân. Îl numesc cârmaciul.

– Un sistem interesant, spuse John.

– Dacă cineva îl ofensează, continuă Matt, i se taie porția de apă pentru o zi sau două. Pare că asta funcționează. Nimănui nu-i place să stea fără apă.

– E adevărat, fu John de acord.

Adevărul era că nu mai avea niciun sens să-și anunțe plecarea, pentru că tot satul era deja în jurul aeroplanului și abia așteptau cu toții să vadă cum își va lua zborul strania pasăre.

În timp ce Matt era ocupat să strângă mâna tuturor și să le mulțumească pentru ospitalitate, John o ajută pe Sara să ocupe locul din spatele pilotului.

În momentul în care Sara le făcu cu mâna, privindu-i de la fereastra aparatului de zbor, își fluturară cu toții brațele, surâzând larg spre femeia care scosese diavolul din piciorul conducătorului lor.

Într-un fel, fusese foarte amuzant totul, își spuse Sara și gândul îi zbură din nou la momentele de intimitate pe care le avusese acolo cu Matt. Fuseseră clipe foarte prețioase pentru inima ei, în special cele dinaintea sosirii lui John.

Ar fi sărutat-o, oare, dacă nu sosea în acel moment? Poate a fost atât de furios la întâlnirea cu John, tocmai pentru că le întrerupsese apropierea.

Sara își duse încet mâna la buze, într-un gest aproape inconștient. A fi sărutată de Matt, ar fi fost probabil un eveniment pentru orice fată.

Sara își aduse aminte de cuvintele mătușii ei: ,,Sunt sigură că vei putea pune mâna pe el". Cuvintele îi sunară în urechi iarăși și iarăși, iar obrajii i se umplură de bujori.

Cei doi bărbați se așezară mai bine în scaunele din fața ei și controlară cu atenție ușile.

Matt îi șopti ceva lui John și acesta se întoarse, grijuliu, spre ea.

– E totul în regulă? întrebă el.

Sara încuviință zâmbind, deși la gândul că se va înălța din nou în cutia zburătoare, era atât de tensionată cum nu mai fusese niciodată în viața ei.

John controlă încă o dată aparatele din fața lui după care porni motorul și, peste puțin, se ridicară. Înspăimântată la culme, Sara își mușcă buzele pentru a nu le striga să coboare și s-o lase să iasă de acolo.

Se prinse de scaunul lui Matt și-l strânse cu toată puterea. Nu mică îi fu surpriza când îl simți pe Matt că-și pune mâinile peste ale ei.

– E totul bine, acolo în spate? întrebă el. Uită-te în jos… Un ultim omagiu adus tribului Sonjo.

Sara privi imediat pe fereastră. Probabil nu va mai ajunge niciodată pe-aici, se gândi ea, mirându-se cât de mult se atașase de aceste locuri și de cât de sentimentală putea fi.

– În cât timp vom fi acasă? întrebă ea.

John se întoarse spre ea.

– Ce-ai spus?

Sara repetă întrebarea, țipându-i în ureche, după care John îl privi pe Matt cu un surâs amuzat.

– Înainte de toate, trebuie să reparăm aeroplanul cu care am venit. Sper că vom reuși să facem asta până diseară și să ne întoarcem la Kwaheri.

– Nu, făcu Sara, îngrozită. Dacă se va prăbuși din nou?

– Nu-l pot lăsa aici. Am nevoie de el pentru spital.

– Bine, răspunse Sara, resemnată. Voi rămâne cu tine. Am plecat împreună, ne vom întoarce împreună.

– Poate ar fi mai bine, totuși, să fii dusă acasă și să te vâri direct în pat. Nu cred că mai reziști la toate acestea.

– Dar – începu ea.

– Ești cea mai nesuferită femeie pe care am întâlnit-o vreodată, se răți el. John te va duce acasă și cu asta am încheiat discuțiile pe acest subiect.

Matt se întoarse apoi cu capul înainte și tot ce mai putu Sara să vadă din el fu ceafa lui puternică pe care o ținea cu foarte multă hotărâre.

Partea cea mai amuzantă a lucrurilor, se gândi Sara, era că deși se prăbușiseră împreună, se simțea mult mai în siguranță cu Matt ca pilot. John se părea că nu era foarte atent la modul cum conducea aparatul. Spre deosebire de el, Matt îi dăduse impresia că este mult mai competent, luând mult mai în serios fiecare acțiune

pe care o executa, așa cum făcea întotdeauna, în orice împrejurare.

Tot ce își mai dorea Sara acum, însă, era să se întoarcă la Kwaheri și să-și reînceapă activitatea în spital. Acolo era singurul loc în care se simțea în elementul ei.

Uneori, continuă Sara cu reflecțiile, îl ura, pur și simplu pe Matt. Toate ordinele pe care i le dădea, ca și cum ar fi fost un copil, o scoteau din sărite. Firea ei, rebelă de obicei, se revolta și mai mult în aceste condiții.

Vroia să se întoarcă acasă, acum. Vroia să doarmă o săptămână, până când va trece durerea infernală pe care o simțea în frunte și până când oceanul de lacrimi din ochii ei va fi secat. În același timp, însă, vroia să se întoarcă la Kwaheri împreună cu Matt, vroia să-l vadă din nou cum o ajută să urce în jeep, vroia… Nu mai știa nici ea exact ce vroia, și mai înainte de a putea desluși ce anume i-ar fi făcut mai bine în acele momente, adormi.

Așa cum stabilise încă de la plecarea din sat, Matt fu lăsat să-și repare aeroplanul, pe care-l veghease până atunci, cu loialitate și devotament, bravul Sonjo trimis de lconducătorul grupului.

Sara ar fi vrut să rămână și ea, dar Matt îi mai dădu o pilulă cu puțină apă și-i ordonă să se întoarcă acasă cu John și să se întindă imediat în pat. Prea slăbită ca să se mai opună, mai ales că îi crescuse din nou temperatura, Sara trecu pe scaunul de lângă John și încercă să se relaxeze.

– Îți va fi bine acum îi spuse Matt și, spre surprinderea ei, se aplecă și o sărută pe buze.

După asta, Matt închise ușa și se îndepărtă, în timp ce micul aeroplan se ridică încet în înaltul cerului.

Capitolul 7

– Te-ai simțit bine aici, cu Matt? întrebă John, într-un moment în care putea conduce puțin mai relaxat.

– Nu, foarte. Dar asta doar din pricina bolii mele. Altfel, Matt este o ființă absolut minunată.

John o privi câteva momente cu insistență, apoi continuă:

– Pare totuși că sunteți destul de apropiați. Nicio altă fată n-a avut parte de protecția lui, până acum. Excepție făcând, poate, Julia.

Julia!… Sara uitase cu totul de ea. Cum fusese posibil? se întrebă ea. Cum putuse uita de existența acestei fete în viața lui Matt?

– Matt e doar patronul meu. Ca cele mai multe dintre surorile medicale din lume, nu sunt nici eu o pacientă foarte ascultătoare, iar el s-a simțit responsabil pentru ceea ce se întâmplă cu mine.

– Ești sigură că e doar atât?

Sara scutură hotărâtă din cap. Îi părea și ei rău că era doar atât, dar trebuia să recunoască asta, în fața evidenței.

John se lumină la față dintr-o dată, și spuse vesel:

– Mă bucur foarte mult că e doar atât. Vreau să te invit să vezi și clinica mea. Nu e atât de mare ca cea a lui Matt de la Kwaheri, desigur, dar e destul de bună pentru cineva care e străin în Tanzania. Aș vrea să-mi dai niște sfaturi. Și, de altfel, sunt în căutarea unei surori medicale, surâse el, privind-o cu subînțeles.

Entuziasmul lui o molipsi și pe ea, așa cum se întâmpla întotdeauna când venea vorba despre munca ei.

– Ce faci cu cazurile care necesită internare? întrebă Sara.

– Le trimit la spitalul lui Matt.

– Ah, frumos! exclamă Sara, indignată. Și cu cât contribui la fondurile spitalului?

– Cu nimic, spuse John, fără să mai surâdă. Spitalul funcționează oricum, iar cele câteva cazuri în plus pe care le trimit eu acolo n-au cum să dezechilibreze situația.

– Atunci, se cheamă că n-ai nevoie de o soră medicală care să lucreze pentru tine tot timpul.

– Nici n-am spus asta. Ți-am sugerat doar să vii să vezi clinica mea și să-mi dai niște sfaturi.

Sara se înroși de furie. Era obișnuită cu oameni care vorbeau cu ea foarte serios despre meseria ei, dar John părea interesat mai mult de alte lucruri, când îi lansase invitația.

– Oh, se strâmbă ea, nemulțumită de atitudinea lui.

– Atunci, cum rămâne? insistă John.

– Mi-ar plăcea, dacă te-aș putea ajuta cu sfaturile mele, spuse ea, încercând să-și păstreze calmul. De altfel, era interesată să-și extindă aria de acțiune în afara spitalului din Kwaheri. Vorbește-mi puțin despre clinica ta.

– Am fost în Africa de Nord, în timpul războiului, începu el, și am trecut pe-aici în drumul nostru spre Italia. Cum m-am

îmbolnăvit în aceste locuri, am fost luat pentru o săptămână în îngrijire la niște localnici. M-am atașat imediat de aceste locuri și m-am așezat aici. N-am o casă atât de mare, dar nici nu mi-am dorit niciodată asta. Tot ce am vrut a fost să am o casă plăcută în care să mă întorc după orele de lucru.

Îi vorbi apoi despre diferite alte evenimente din viața lui și Sara îl ascultă doar pe jumătate, aproape adormită în scaunul ei, mulțumită că era o mică parte din această vastă lume. Nu se mai temea. Fiecare moment care trecea o ducea mai aproape de patul ei. Era prea obosită pentru a mai putea să se gândească la altceva.

În clipa în care auzi roțile aeroplanului atingând pământul, Sara deschise mai bine ochii și se ridică mulțumită în scaun.

– Iată-ne ajunși, spuse John. Teferi și fericiți. Mă duc să văd cum găsesc o mașină să te duc acasă, continuă el, după care coborî și se îndreptă spre primul african pe care-l întâlni.

După ce schimbară câteva vorbe între ei, africanul se îndepărtă, îndreptându-se spre hambar, iar John se întoarse la ea, pentru a o ajuta să coboare în sfârșit pe pământ.

– Se pare că te așteaptă doamna Halifax, cu mașina. Te va duce acasă, după care îl va chema pe doctorul Cengupta.

Sara îi mulțumi lui John că o adusese și-și puse cu grijă pe umăr geanta medicală.

Nu o întâlnise niciodată pe doamna Halifax și ținea să facă o impresie cât mai bună.

Era adevărat că o zărise în halta aceea, înainte de a ajunge aici, dar, cu siguranță, ea n-o observase.

În momentul în care, însă, doamna Halifax ieși din baracă, Sara nu mai fu atât de sigură că era vorba de una și aceeași persoană. Atunci îi făcuse impresia că era înaltă și foarte atractivă, dar acum

era o femeie cu totul și cu totul ștearsă.

Părul îi zbura în toate părțile, iar liniile de sub ochi păreau accentuate mai degrabă de surâsul amuzat, decât de o concentrare specială asupra problemelor serioase cu care se confruntă în ultimul timp.

– Bună, draga mea, spuse ea și ochii îi sclipiră cu aceeași ironie care exista de cele mai multe ori și în ochii fiului ei.

După asta, doamna Halifax o studie pe Sara din cap până-n picioare, cu mare atenție, și în cele din urmă conchise:

– Arăți îngrozitor, copila mea. Ar fi mai bine dacă ne-am opri mai întâi la spital. Nu cred că mătușa ta are calități de soră medicală, iar Felicity nu e niciodată cu picioarele pe pământ.

Doamna Halifax făcu apoi o pauză dramatică, în care respiră adânc, timp în care John se apropie pentru a le spune la revedere.

Sara avu surpriza s-o vadă pe doamna Halifax transformându-se brusc într-o extraordinară femeie de afaceri, competentă și strălucitoare, care trata în deplină cunoștință de cauză toate problemele afacerii familiei.

Sara zâmbi ușor în fața acestei metamorfozări atât de bruște și se îndepărtă, pentru a o aștepta pe doamna Halifax lângă Jaguar.

– Trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat, spuse ea imediat ce se apropie de mașină și invitând-o pe Sara înăuntru, cu gesturi revelatoare. Sau poate nu chiar tot, spuse ea cu subînțeles, examinând-o amuzată pe tânăra care se așează tăcută pe scaunul de lângă locul șoferului. Am fost foarte îngrijorați și noi, continuă doamna Halifax. James s-a gândit să întoarcă spatele familiei și să plece în Anglia cu primul vapor și, ceea ce e cel mai rău dintre toate, s-o ia și pe Felicity cu el.

– Cel mai rău dintre toate? repetă aproape mecanic Sara, uimită.

– Bineînțeles că nu e o hotărâre înțeleaptă. Mătușa ta ar fi distrusă. Dar hai să vorbim mai bine despre tine. Ce s-a întâmplat că arăți atât de rău?

Sara surâse, amuzată. Devenise foarte clar pentru ea că doamna Halifax avea un extraordinar simț al efectului, exersat în ani și ani de practică.

De ce era chiar atât de rău dacă James pleca în Anglia cu Felicity? se întrebă Sara. Și ce obiecții ar putea avea mătușa sa? Sara credea că, dimpotrivă, chiar asta era ceea ce-și dorea doamna Wayne: o legătură cât mai strânsă cu familia Halifax.

Sara își aminti însă că același lucru i-l spusese și James, în momentul în care sunase pentru a obține aprobarea pentru operație. Și el avea impresia că mătușa sa este împotriva relației lui cu Felicity, dar era complet neadevărat. Se afla în fața unui mare mister, își spuse Sara, dar n-avea de gând să intre în problemele mamei lui Matt.

– Am fost pe punctul să fac o formă foarte gravă de malarie, cred, dar Matt a avut multă grijă de mine, astfel încât n-a fost chiar atât de rău.

– Nu-mi vine să cred că Matt ți-a putut fi de folos în cazul ăsta, surâse doamna Halifax și Sara îi întoarse zâmbetul. N-ai vrea să vorbim mai bine despre James și Felicity? continuă ea.

– Dacă doriți să-mi spuneți, răspunse Sara, destul de amuzată.

– Cu Julia nu pot vorbi despre toate aceste lucruri și eu sunt destul de feminină ca să-mi placă să despic firul în patru, când e vorba despre astfel de probleme. N-ai vrea să vii să stai câteva zile la noi?

Sarei i-ar fi plăcut, desigur, să stea câteva zile la familia Halifax, unde, era sigură, ar fi fost îngrijită mult mai bine decât la mătușa sa,

care abia avea grijă de ea însăși, dar nu putea accepta. Doamna Wayne s-ar fi simțit jignită și Sara nu vroia să existe nicio umbră între ea și soția unchiului său.

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar mătușa mea ar fi foarte îngrijorată dacă nu m-aș întoarce acum la ea.

– Înțeleg, desigur, draga mea, spuse doamna Halifax, punându-și o mână pe genunchii Sarei. De altfel, nici nu mă așteptam să accepți.

Sara îi zâmbi cu căldură.

– Oricum, vă mulțumesc pentru invitație. Spuneți-mi mai multe despre James și Felicity.

– Ah, da.

Ochii doamnei Halifax sclipiră de bucurie.

– Vor să se căsătorească, continuă ea. Vezi, eu nu sunt cu totul împotrivă, deși Felicity e genul de fată pe care James pur și simplu ar trebui s-o crească, iar el nu e bărbatul capabil de asta și atunci m-am gândit că ar fi mai bine dacă ar rămâne lângă mama ei. În același timp, însă, i-ar prinde bine să stea un timp departe de familia ei, dar nu cred că doamna Wayne ar fi de acord cu asta.

– N-au vorbit cu ea despre toate astea, încă? întrebă Sara.

– Nu cred. Dar când o vor face, sunt sigură că va lua foc. Laura Wayne a fost cea mai devotată soție. Orice bărbat ar fi fost fericit cu o astfel de femeie.

– Ce legătură are asta cu James și cu Felicity? întrebă Sara, nedumerită.

– Vrei să spui că nu știi la ce mă refer? exclamă uimită doamna Halifax.

– Nu. Ar fi trebuit să știu?

– Da, cred că ar fi trebuit să fi aflat până acum. Problema e că

James era cu Noel când acesta a fost ucis. Ar fi putut, poate, să-l salveze, dar a intrat în panică. James nu-și va putea ierta asta niciodată. Toată lumea a înțeles situația lui, cu excepția Laurei. Poate nu s-ar mai fi putut face nimic, oricum, dar James n-a fost capabil în acele momente nici măcar să încerce.

Doamna Halifax vorbise despre toate aceste lucruri într-un mod atât de simplu și de liniștit, încât Sarei nu-i veni să creadă că vorbise pe acel ton despre un fapt atât de grav, întâmplat propriului ei fiu.

– Îmi pare extrem de rău, spuse Sara, complet neadecvat.

– A fost o tragedie pentru toată lumea. În special pentru James, care nu va mai crede niciodată în sine însuși. Se gândise înainte de toată această întâmplare să plece în Anglia cu Matt și acum îl blamează că n-au făcut-o. Oricum, dacă va pleca acum, îmi va lipsi foarte mult.

– Credeți că va fi fericit în Anglia?

– Da. E un scriitor foarte bun. Nu poate fi altceva. N-ar putea munci niciodată ca mecanic sau ca fermier. Urăște un astfel de gen de viață, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Sara se gândi la reacția lui Matt din momentul în care realizase că se vor prăbuși și la ceea ce spusese despre James. Sara era departe de a-l acuza că nu știuse să întrețină aparatul într-o stare optimă de zbor, dar, în același timp, se gândi că ar fi mult mai bine pentru el dacă ar face ceea ce-i place și la care, în plus, se pricepe.

– Vorbiți-mi puțin despre modul în care a murit unchiul meu. Noi, atunci, am auzit doar că a fost ucis, într-un accident. Asta a fost tot. Niciunul dintre noi nu se întâlnise cu mătușa Laura până atunci și…

– Desigur, nici ea n-a ținut foarte mult la asta, răspunse doamna Halifax. A fost întotdeauna foarte posesivă cu el, dar l-a făcut fericit.

Trebuie, deci, că are o mulțime de calități, deși n-aș putea să spun exact care, pentru că– și nu fac niciodată un secret din asta – nu-mi place să stau la taclale cu femeile.

Doamna Halifax trase Jaguarul în fața spitalului și opri motorul.

– Nu știu dacă am făcut bine că te-am adus direct aici, spuse ea… Dar să-ți spun despre unchiul tău. Noel a fost întotdeauna o fire foarte temperamentală. S-a înțeles bine cu băieții mei, dar, totuși, James era cel care se atașase mai mult de el. Noel era un alpinist înfocat, iar James iubea foarte mult acest sport. În ziua aceea ieșiseră împreună, deși timpul nu era tocmai favorabil… Pe scurt… În timp ce escaladau muntele, au constatat că trebuia să se ajute de funii, iar cea pe care a ales-o Noel era rărită la mijloc, așa că a cedat și Noel a căzut cam de la treizeci de metri. Unii spun că James ar fi trebuit să-i sară în ajutor, dar el a fugit acasă să ne anunțe. Când s-a întors acolo, împreună cu doctorul Cengupta, Noel era deja mort. A fost un accident, de fapt, dar James a fost acuzat de moartea unchiului tău și Laura nu l-a iertat niciodată. Nu cred că s-au mai văzut de-atunci. Acum înțelegi de ce cred că mătușa ta nu va fi de acord ca el să se căsătorească cu Felicity?

– Da, răspunse Sara. Voi încerca să-i explic, dar nu știu ce șanse voi avea ca ea să accepte faptul că a fost doar un accident, în care James n-a avut niciun amestec.

– E foarte frumos din partea ta, draga mea, dar nu trebuie ca problemele cu fiul meu să afecteze relația ta cu ea.

Sara se gândi la faptul că, deja, unul dintre fiii doamnei Halifax îi dădea destule bătăi de cap, care o determinau să înceapă să-și caute altceva de lucru.

După asta, Sara îi mulțumi interlocutoarei sale că a adus-o la spital și ieși grăbită din mașină.

– Sper că Matt va ajunge acasă curând, spuse ea, înainte de a închide portiera.

– Va veni să te vadă mâine dimineață, răspunse doamna Halifax cu amabilitate, și o urmări pe Sara până când aceasta intră înăuntru.

Apoi, cu un zâmbet plin de satisfacție, întoarse mașina.

Sara fu foarte fericită când se văzu, în sfârșit, la spital. Părea că nu se întâmplase nimic și avu sentimentul că îl părăsise doar ieri. Totul era exact așa cum fusese când plecase, ca și cum abia așteptară cu toții să se întoarcă.

Bătu la ușa doctorului Cengupta, cu inima tremurând de emoție.

De obicei, doctorii se așteptau ca surorile medicale cu care lucrau să fie mereu în formă și erau foarte nemulțumiți dacă una dintre ele acuza vreo durere.

– Intră.

Sara deschise ușa, încercând să zâmbească și aranjându-și mai întâi hainele și părul.

Doctorul Cengupta se ridică în picioare.

– Draga mea soră Wayne, spuse el, cu tonul lui cald obișnuit. Ce ți-au făcut?

– Capul… Mă doare foarte tare capul, spuse ea puțin cam prea patetic, simțind abia atunci cât de bolnavă era. Matt spune că e malarie și m-a forțat să iau o mulțime de medicamente, dar încă mă simt îngrozitor de rău, spuse ea și vocea îi prinse o notă isterică spre sfârșitul discursului.

Doctorul se apropie automat și-i controlă pulsul.

– Da, ești într-adevăr foarte rău, spuse el categoric. O voi chema pe sora Lucy să te ajute să te dezbraci. Te vei simți mai bine dimineață, așa că vei merge acasă abia atunci.

Sara nu mai spuse nimic și se lăsă să cadă pe patul din cabinet.

– Ah, se pare că ești foarte bolnavă, spuse sora Lucy, imediat ce intră.

Matt avusese dreptate, reflectă Sara. Era malarie.

Se întoarse pe burtă, punându-și perna sub bărbie, și adormi.

– Deci, soră Wayne, poți să te duci acasă. Am sunat-o pe domnișoara Felicity și i-am spus că poate veni după tine, imediat după prânz. Ne-ai cam speriat, când ai venit…

– Am fost foarte speriată eu însămi, spuse Sara. Adevărul e că am început să mă simt mai bine doar văzându-vă, domnule doctor.

– Sunt de-a dreptul flatat, răspunse el. Dar, vorbind serios, pot să-ți spun că e o adevărată minune că te-ai ținut pe picioare atât de mult timp. Va trebui să stai în pat câteva zile.

– Și ieri dimineață m-am simțit mai bine.

– E un lucru comun, pentru febră. E în cicluri. Pentru tine, însă, ce a fost mai rău a trecut. Hai, du-te direct acasă și stai liniștită.

– Și când mă voi putea întoarce la muncă?

– Cam peste o săptămână. Între timp voi veni să te văd, îi promise el, după care alergă la alt pacient.

Dar Sara n-avea niciun chef să stea la pat câteva zile. Vroia să muncească și iar să muncească.

Traversând curtea, o auzi pe sora Lucy, în una dintre camere, mustrându-l pe băiatul care fusese operat de apendicită. Apoi se auzi râsul ei puternic, urmat de o tiradă a băiatului, în limba lui.

Un minut mai târziu, fața rotundă a surorii se zări cercetând coridorul

– Oh, dar arăți minunat, spuse ea, dând cu ochii de Sara.

– Lucy… începu Sara…Ai auzit cumva dacă domnul Halifax s-a întors aseară?

– Da, a ajuns cu bine. Ții foarte mult la el, nu-i așa?

– Da, admise Sara. Tot atât de mult ca tine sau ca oricare altă persoană din spital.

– E un om foarte fin, comentă Lucy.

Ți-am pregătit baia.

Cei din tribul Sonjo sunt foarte murdari. Sunt primitivi, comentă ea.

Așadar, Matt ajunsese în siguranță, reflectă Sara. Nu mai avea de ce să-și facă griji. Probabil va veni în curând să vadă cum se simte.

Felicity își anunță sosirea, ca de obicei, printr-o frânare foarte bruscă.

Câteva secunde mai târziu, era lângă patul Sarei, în camera ei de spital.

– E prea frumos ca să fie adevărat, exclamă ea! Problema e cum o să primească mama această veste.

Sara o privi calm:

– Trebuie să mergi cu James la ea și s-o anunțați împreună.

– Nu știi pe nimeni altcineva care ar putea să-i spună, mai întâi?

– Nu, nu știu.

– Ah, am fost sigură că tu vei face asta pentru mine. Nu știu cum să-i spun că voi pleca.

Trebuie s-o facem, nu e nicio șansă pentru bietul James, în țara asta.

Nu e bun să piloteze aeroplane, nici să lucreze pământul, dar într-o țară civilizată, cu talentul lui, poate să facă multe.

– Da, bineînțeles, că poate, fu de acord Sara. Dar ești sigură că James e omul potrivit pentru tine? Să trăiești în Anglia, e cu totul diferit față de ceea ce e aici.

– Păi tocmai asta e, Sara.

Mi-am visat întotdeauna să trăiesc în Europa. Nu vreau să trăiesc toată viața printre oameni care nu știu să vorbească despre altceva, în afară de sisal.

Tu ai venit de puțin timp și poate ți se pare interesant aici, dar cine știe cum te vei simți peste câțiva ani. O să-ți dorești să nu fi auzit niciodată că există o plantă numită sisal.

Sara se gândi că nu va ajunge niciodată să urască aceste locuri, dar spuse doar atât:

– Sunt foarte fericită pentru tine și, bineînțeles, sper că sunteți fericiți amândoi.

Îi voi spune totul mamei tale, deși acum eu însămi aș avea nevoie de puțin suport moral.

Râseră amândouă de ineditul situației, după care Felicity adăugă:

– Biata mama, e încă în șoc, după dispariția tatălui meu, dar James se va comporta foarte frumos cu ea.

Având ușoare dubii cu privire la reacțiile mătușii sale, Sara nu spuse nimic.

Ar fi vrut să poată sta în spital până când această furtună va fi trecut, dar era imposibil, așa că se pregăti de plecare. Se simțea încă slăbită și Felicity o prinse de braț, pentru a o ajuta să ajungă la mașină.

– Tu să nu te înveți să conduci nebunește, spuse Felicity. Eu nu mă mai pot dezobișnui de asta.

Casa arăta puțin tristă și dezolantă. Felicity o cuprinse după mijloc și așa, încet, încet,intrară în sufragerie.

– Vrei s-o vezi pe mama, acum?

– Nu, nu obișnuiește să vadă pe nimeni la ora asta, replică Sara.

Se înșela însă, pentru că nici nu sfârși bine fraza și doamna

Wayne apăru în ușă, îmbrăcată elegant și foarte zâmbitoare.

– Sara, draga mea, spuse ea, nu vei ghici niciodată cine a venit să te vadă. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i țin companie, dar cred că se gândea doar la tine, gânguri ea și inima Sarei începu să bată cu putere.

Capitolul 8

James Halifax se ridică în picioare, palid și îngândurat, salutându-le respectuos pe cele două fete, care intrară imediat după doamna Wayne.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Felicity, aproape fără glas.

James se înroși, realizând situația specială în care se afla.

– M-am gândit… spuse el.

– James a venit s-o vadă pe Sara, interveni doamna Wayne.

– Mă întrebam ce caută aici, murmură Felicity.

Doamna Wayne surâse blând, un surâs foarte feminin, care vroia, parcă să-și ceară iertare în locul fiicei sale pentru cele afirmate.

– Eu și cu James ne înțelegem foarte bine, așa că nu e nicio problemă, nu-i așa? întrebă Felicity, uitându-se lung spre el..

Urmă o tăcere stânjenitoare și Sara se întrebă ce-ar putea spune pentru a destinde atmosfera. Atât Felicity cât și James păreau foarte neajutorați și foarte nefericiți, în acel moment. Trebuie să spun ceva, exclamă Sara în sinea ei.

– Ai vești de la Matt? întrebă ea, în sfârșit.

De ce se interesa de el în aceste clipe?

– S-a întors cu bine? continuă ea.

– Da, da, răspunse James. Mi-a spus să vin să te anunț că te va căuta mai târziu. Am… Am sperat să pot vorbi cu tine între patru ochi.

Felicity îi aruncă o privire nedumerită.

– De ce? întrebă ea.

– E doar un mesaj de la Matt.

Sara o zări pe doamna Wayne aruncându-i o privire plină de satisfacție.

– Să mergem pe verandă, atunci, spuse ea.

Inima îi bătea cu putere. Un simplu mesaj de la Matt o putea aduce în starea asta?

– Despre ce este vorba? întrebă ea, destul de rece, când intrară pe verandă.

– Vroiam doar să te rog să intervii pentru noi pe lângă mama lui Felicity. Aș vrea ca Felicity să vină cu mine în Anglia și…

– Trebuie să-i spui chiar tu, totul, mătușii mele. Nimeni altcineva nu o va putea convinge mai bine decât tine.

– Felicity spunea că tu ai putea…

– Știu ce crede Felicity, dar trebuie să-i spuneți voi.

– Așa spunea și Mat… L-am întrebat și pe el cum e mai bine și… Dumnezeule, cât de mult am greșit că m-am dus în ziua aceea cu Noel…

Sara îl mângâie pe umăr și surâse cu compasiune, dar schimbă subiectul:

– Ce anume mi-a transmis Matt?

– Nimic. Am spus doar așa, ca să te pot scoate de acolo și să te rog să vorbești cu doamna Wayne despre mine și Felicity, răspunse

el destul de rece.

– Nu mi-a transmis nimic? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă. Oh, nu-mi mai cere să intervin pentru voi, sunt deja destul de rău cu boala asta, ca să mai am forța să intru în jocurile voastre.

– Îmi pare rău că te-am deranjat cu problemele mele. Mă voi ajuta singur, atunci.

– Iartă-mă, James, dar sunt foarte obosită. Te deranjează dacă mă retrag în patul meu, acum?

– Nu, desigur. Nu știam că ești încă atât de rău. Vrei să te ajut?

Sara se gândi la reacția pe care ar putea-o avea Felicity, dacă i-ar permite lui James s-o sprijine acum.

– Nu, nu e nevoie. Du-te mai bine să vorbești cu mătușa Laura.

Îl privi apoi lung și înțelese că orice sfat în acest sens era în zadar. Cel puțin pentru moment.

Sara se refăcu mai greu decât se așteptase oricine.

În prima săptămână se simți încă foarte rău, iar în cea de-a doua fu convalescentă și trebui să primească fel de fel de vizite ale vecinilor care se străduiră să fie cât mai amabili cu putință.

John Halliday deveni unul dintre cei mai frecvenți vizitatori. Accentul lui australian o enerva peste măsură pe doamna Wayne, care îl evita ori de câte ori era posibil. Rezultatul acestor vizite se soldă cu exprimarea regretului Sarei că nu putea să se simtă atât de apropiată de el pe cât ar fi meritat.

În cea de-a noua zi a convalescenței sale, Sara se hotărî să pună în aplicare planurile ei cu privire la aranjamentul grădinii. Îl chemă așadar pe tânărul african care se ocupa în mod frecvent de aceste probleme, pentru mătușa ei, dar engleza lui foarte săracă, îi împiedică să comunice. În timp ce se străduia, ajutată de un dicționar, să vorbească pe limba lui, auzi în spatele ei un râs

cunoscut. Se întoarse surprinsă și-l văzu pe Matt, care îi privea amuzat.

– E ușor pentru tine să râzi, spuse ea, indignată, dar inima îi bătu cu putere în fața acestei apariții atât de neașteptate.

– Ți-a spus că nu poate să crească nimic în acest loc, din cauza furnicilor albe.

Sara privi uimită pământul uscat, invadat de insectele cu pricina, dar îi fu imposibil să creadă că sărmanele vietăți puteau împiedica florile să crească în locul în care își duceau ele existența.

– Nu cred asta.

– Din păcate, probabil vor distruge încet, încet, toată Africa, transformând-o într-o vastă suprafață golașă, spuse el cu un surâs amar.

– Nu se poate face nimic pentru a schimba această situație?

– Ba da, spuse Matt, apropiindu-se și mai mult. Se poate pune un alt pământ în locul acestuia. Nu știu însă cât de eficientă e și această metodă.

– Oh, probabil că e, răspunse Sara. Crezi că merită să încercăm? Florile vor da mai multă personalitate acestui loc.

– Tu chiar n-ai nimic altceva de făcut, acum? o tachină el.

– N-ai auzit încă? E o întreagă conspirație împotriva mea, pentru a nu mi se permite să fac ceva. Doctorul Cengupta pur și simplu mi-a interzis să apar la spital, încă trei zile de acum încolo.

– Mi se pare normal.

Râseră amândoi și tânărul grădinar le surâse cu simpatie, făcând ca fața sa mobilă să arate ca o mască de Halloween.

– Nu cred că acest tânăr e destul de copt pentru o treabă ca asta, spuse Sara.

– O să-ți trimit niște băieți mai pricepuți, răspunse Matt, dacă

ești sigură că vrei să te apuci de o treabă atât de ingrată. Mai bine ai vedea ce poți face pentru tine însăți, comentă el.

– Aș fi avut acum o oportunitate, dar am refuzat-o. John are nevoie de o soră medicală.

Sara se aștepta ca Matt să râdă la această remarcă, dar n-o făcu. În schimb, se întoarse și porni spre casă.

– Întreabă-l pe John și despre problema cu pământul. Se pricepe mai bine decât mine. Cred că are și niște studii în horticultură.

– Mă gândeam doar să încerc să pun puțin la punct grădina asta, dar îl voi întreba, dacă vrei.

– Lasă, vom încerca să facem noi ceva.

– Mi-ar plăcea, răspunse Sara cu ochii plini de uimire, privindu-l cum dispare în casă, fără s-o întrebe nimic altceva.

În după-amiaza aceea, într-adevăr, Matt trimise câțiva tineri africani foarte competenți, care puseră peste suprafața uscată câteva straturi bune de pământ proaspăt, unde Sara putea să-și crească florile fără nicio problemă.

Doamna Wayne renunță la somnul ei de peste zi și urmări cu atenție toată procedura.

– Matt pare plin de idei, spuse ea, surâzând.

– Da, m-am bucurat că a fost de acord să facem asta, dar sper că nu l-am deranjat prea mult de la treburile lui, pentru problemele astea.

– Ah, nu cred, draga mea. A pierdut doar o jumătate de zi de muncă.

– Oh, răspunse Sara. Crezi că n-ar fi trebuit să accept?

– De ce nu? Lui Matt îi place să facă uz de puterea sa în orice împrejurare, pentru a face impresie.

– Oh, mătușă Laura, îți repet că nu e nimic între mine și Matt.

– Nici n-am insinuat asta, draga mea. Felicity ar fi putut să te ajute și ea cu toate aceste aranjamente, spuse doamna Wayne, privind visătoare peste grădină.

– Ah, ea e ocupată cu James.

– Văd că tu ai mai mult curaj decât ei doi la un loc, să aduci vorba despre asta. Îmi vei lipsi când te vei întoarce la muncă.

Dar Sara primi încă alte două zile de vacanță, astfel că avu destul timp pentru a-și termina planurile legate de grădină. Tot ce mai avea de făcut acum era să aleagă cu grijă florile pe care putea să le pună acolo. Matt veni și el să vadă cum se încheiară toate aceste lucrări, dar nu avu nicio idee cu privire la plantele care ar fi potrivite acolo.

– Cartofi, spuse Lucy când Sara se întoarse la lucru și-i povesti despre grădină. Acasă la părinții mei am și eu o grădină foarte mare și am plantat acolo cartofi. Ne plac foarte mult cartofii aici, gătiți în stil englezesc.

Sara se gândi că ar fi probabil mult mai eficient dacă în loc de flori ar cultiva pe locul amenajat cu atâta greutate cartofi și alte legume.

Faima grădinii sale se răspândi în tot spitalul, făcând-o pe Sara foarte mândră de această realizare. Îi plăcea să se simtă utilă.

– N-a mai venit niciun pacient, în perioada în care am lipsit? întrebă ea, în altă ordine de idei.

– Doi. Au mâncat ceva ce le-a făcut foarte rău.

Era foarte bine că se întorsese, era nevoie de ea aici, își spuse Sara și, cum se va ocupa de acum și de grădină, nu va mai avea timp să se gândească la nimic altceva.

John insistă s-o învețe să conducă, ori de câte ori se întâlneau,

așa încât până la urmă acceptă și deveni foarte curând o șoferiță excelentă. Simțise că zelul lui John se datora mai mult faptului că o putea întâlni astfel mai des, decât unui interes real pentru nevoia ei de a se putea deplasa cu mașina fără a mai cere ajutorul cuiva, dar deocamdată n-avea de gând să încurajeze insistențele lui în acest sens.

Nu mică îi fu mirarea când un african veni într-o după-amiază pentru a-i spune că Matt aranjase ca ea să susțină examenul de conducător auto în acea zi.

– Bwana James va merge cu memsahib. Bwana Matt e plecat la Tanga cu memsahib Davids, o informă tânărul.

Sara îi mulțumi și alergă la doctorul Cengupta pentru a-i cere liber pentru acea zi. Se întâlni cu el chiar în dreptul ușii cabinetului lui.

– Ai nevoie de mine, soră Wayne?

Sara îi spuse că Matt vroia să-și dea testul pentru condus mașina chiar în acea zi.

– În după-amiaza asta? întrebă el, ușor nemulțumit.

– Da, doctore.

– Atunci, vei merge, dar nu pot spune că e prea convenabil pentru mine. Ești sigură că nu se poate să dai testul în altă zi?

– Așa mi-a transmis Matt. Că trebuie să merg azi.

– Bine, dar vroiam să te duci până la maternitate. Doamna Halifax a insistat să mergi acolo să le dai niște indicații. Ar fi mai bine s-o suni și să-i explici de ce nu poți merge.

– Da, doctore, spuse Sara.

Sara se îndreptă spre oficiul ei, întrebându-se dacă doctorul era chiar atât de obosit pe cât părea. John trimisese și el câțiva pacienți, toți cu aceleași simptome, și asta ceru o grămadă de muncă în plus.

Ar trebui ca John să contribuie și el la cheltuielile spitalului, se gândi Sara, nu pentru prima dată. Ar trebui să existe aici doi doctori, continuă ea cu reflecțiile.

La ora două fix, Sara fu gata să părăsească spitalul. Nu-și schimbase uniforma, pentru a nu mai pierde timpul cu asta la întoarcere.

James veni s-o ia cu Jaguarul, împreună cu Felicity.

– Sper că nu te deranjează că a venit și Felicity, spuse James, dar am vrut să folosim această oportunitate pentru a cumpăra și verighetele. O vom face în timpul în care îți vei da testul. Să nu-i spui nimic Laurei despre asta.

Sara dădu din mâini, în sensul că nu era problema ei.

– Matt ți-a cerut personal să mă duci tu astăzi?

– Oh, nu, răspunse James privind-o prin oglinda de deasupra lui. Matt întotdeauna dă ordinele prin intermediul altcuiva sau prin mesaje scrise.

– Ai avut probleme cu Cengupta că ai plecat?

– Da, recunoscu Sara. Doamna Halifax vroia să merg astăzi la maternitate.

– Ah, n-are importanță, o să înțeleagă, spuse James. Nu e genul de cârcotașă.

Sara era prea bucuroasă, ca să se mai gândească la toate astea. Se așeză mai bine în scaunul confortabil și se pregăti sufletește pentru întâlnirea cu Matt.

James ajunse în fața sediului poliției și parcă cu grijă mașina.

– Vor veni să te ia de la această poartă. Ai grijă să conduci cu atenție, pentru a le face o impresie bună.

Sara își încreți nasul spre el.

– Nu crezi că sunt deja destul de emoționată? îl întrebă ea.

– Da, te înțeleg, surâse el cu căldură. Ne vom întâlni cu toții la Copper Kettle, unde se va sfârși traseul pe care-l ai de făcut. Vom fi gata să te consolăm. Îți voi permite chiar să plângi pe umărul meu, glumi el.

– Ah, nu va fi necesar, interveni Felicity. Sara va lua testul cu succes. E foarte bună.

În sediul poliției era o răcoare foarte plăcută și Sara se mai relaxă puțin.

Un askari african, o privi uimit pe deasupra ziarului pe care-l citea. Nimeni nu venea, de obicei, la acea oră acolo. Se uită, deci, lung la tânăra memsahib, cu o curiozitate nedisimulată. Se vedea cât de colo că era foarte mândru de poziția pe care o ocupa și de uniforma lui modernă. Spera că tânăra nu va sufla nicio vorbă superiorilor lui despre faptul că-l găsise citind ziarul în timpul serviciului.

Pentru Sara însă, bărbatul care îi ceru imediat să-i spună numele și adresa, reprezenta chintesența eficienței africane.

– Mi s-a spus că domnul Halifax a aranjat ca astăzi săi dau testul pentru carnetul de conducere, spuse ea, cu un surâs de amabil.

Africanul încuviință cu solemnitate.

– Bwana Cooper va veni foarte curând după dumneavoastră.

Sara îi mulțumi.

După asta, bărbatul își scoase chipiul, în semn de respect, și bătu la ușa de lângă el. Nu i se răspunse însă imediat și în schimb, conversația dinăuntru păru să se aprindă și mai mult. După câteva minute, un polițist european apăru în sfârșit în prag.

– De ce v-a trimis Matt la această oră? întrebă el, uitând-se încruntat spre Sara în timp ce își încheia în grabă nasturii vestonului.

– Nu v-a spus că voi veni acum? făcu Sara ochii mari de surpriză.

– Mie nu, probabil a vorbit cu colegul meu, spuse el, nemulțumit. Dacă șeful meu m-ar fi făcut să ies afară la o oră ca asta, i-aș fi spus vreo două.

– Suntem… suntem foarte grăbiți să-mi iau carnetul, pentru că avem foarte multe de făcut și e dificil să găsesc tot timpul pe cineva care să conducă mașina, răspunse Sara, rușinată de deranjul pe care-l pricinuise.

Domnul Cooper își luă chipiul și-i zâmbi cu simpatie.

– Bănuiesc că sunteți noua soră medicală.

Sara îl privi surprinsă și ochii lui albaștri clipiră amuzați.

– Kwaheri e cea mai importantă localitate din ținut, așa că nu se putea să nu auzim despre o nou-venită. Blondă, drăguță și foarte eficientă.

– Oh, răspunse Sara, sper că nu se spun și lucruri rele.

– Ca de pildă că sunteți nepoata lui Noel? Știm și asta, surâse el. Noel era unul dintre cele mai îndrăgite personaje din jur. Nu se putea ca cineva venit din familia lui să nu stârnească interes. Suntem foarte puțini europeni în Tanzania. Ar trebui să ne simțim o comunitate.

Sara nu putu să-și stăpânească lacrimile care-i invadară ochii și-l privi cu căldură când acesta realiză cât de mult o emoționează cuvintele lui.

– Sunteți deosebit de mărinimos, domnule Cooper. Eu deja sunt îndrăgostită de această țară.

– Asta-i foarte bine, dar vom vorbi mai mult despre asta după ce vei fi stat ceva timp aici.

Polițistul își împinse puțin pe spate chipiul, după care o conduse spre ieșire și deschise ușa.

– Hai să vedem dacă putem bea o ceașcă de ceai. Ești de acord?

– Ah, cu cea mai mare plăcere.

Sara se așeză emoționată în Jaguar, pe scaunul șoferului și așteptă ca el să se urce lângă ea.

– Drept înainte, spuse polițistul, după ce închise portiera.

Pentru Sara, care se aștepta la un tur tăcut al orașului, testul fu o adevărată surpriză.

Căldura înăbușitoare și aerul abia respirabil o făcură să se simtă foarte obosită și foarte nervoasă, în același timp. Nu se putu concentra de-a binelea aproape nicio clipă, dar făcu tot ce-i stătu în putință pentru a urma instrucțiunile domnului Cooper.

După un timp care îi păru Sarei fără sfârșit, acesta se întoarse spre ea pentru a-i anunța încheierea testului.

– Ai reușit! Iartă-mă că te-am ținut atât de mult dar vroiam să fiu sigur că vei putea conduce acest jeep fără probleme, chiar atunci când vei avea de făcut un drum mai lung.

– Vreți să spuneți că am trecut testul, într-adevăr? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă.

– Exact!…zâmbi el. Te simți mai bine acum?

– Nu-mi vine să cred!… exclamă ea.

Nici măcar atunci când ținu în mâini prețioasa hârtie care îi dădea dreptul să conducă fără niciun fel de restricții în Kenya, Uganda și Tanzania, Sara nu putea să creadă cu adevărat că reușise.

Domnul Cooper își șterse fața cu o batistă uriașă, după care adăugă:

– Sper că îți faci treaba la fel de bine ca soră medicală, surâse el, arătându-și toți dinții.

Sara îi zâmbi de fericită și-l întrebă plină de nerăbdare:

– Ați putea să-mi spuneți unde e cafeneaua Cooper Kettle?

Trebuie să mă întâlnesc cu James și cu Felicity acolo.

– E pe High Street.

După ce își luă rămas-bun, cu multă căldură, de la amabilul polițist, Sara se îndreptă spre Cooper Kettle, pe care o găsi fără prea mare dificultate, după ibricul desenat pe fereastră.

Era un loc foarte modern, decorat în negru și stacojiu, unde se vindea ceai și înghețată. Cafeaua espresso nu era încă atât de îndrăgită aici, deși în Dar-es-Salaam se putea bea acest tip de cafea în câteva baruri.

Patroana localului, îmbrăcată în haine aduse direct de la Paris, se plimba grijulie de la o masă la alta, dând impresia că cei mai mulți dintre cei prezenți veniseră acolo mai mult pentru a o vedea pe ea.

Foarte curios pentru Sara fu însă faptul că o reperă imediat ce o zări:

– Soră Wayne? întrebă ea și o îmbrățișă fără să mai aștepte răspunsul. Te așteaptă cineva, adăugă ea și o conduse pe Sara la una din mesele din apropiere.

Unde era Felicity?

Gazda sa se opri cu un zâmbet larg, lângă colțul mesei la care stătea, enervat, un bărbat.

Nimeni altul decât Matt.

Capitolul 9

Când se întoarse spre ea, ochii lui erau mai reci decât iarna. Albastrul lor, de obicei luminos, era întunecat de furie.

Sara simți nevoia să rămână singură cu el, dar patroana localului nu dădu niciun semn că ar vrea să se îndepărteze. Ba mai mult, își duse mâinile la piept și-i privea cu multă curiozitate.

Sara se așeză stingheră pe marginea unui scaun și întrebă cu nedumerire:

– Unde sunt James și Felicity?

Matt o fixă cu răceală:

– I-am trimis înapoi la Kwaheri, răspunse el. Două ceaiuri, te rog, doamnă Jarvis, adăugă el, întorcându-se spre patroană.

În alte împrejurări, Sara ar fi fost amuzată de reacția de dezamăgire a acesteia în momentul în care fu rugată să părăsească spectacolul la care asistase cu atâta interes. Acum, însă, era mult prea preocupată de atitudinea lui Matt, care o făcu să simtă un nod în stomac.

Cu ce greșise atât de mult? Se întrebă Sara. De ce o privea Matt cu atâta reproș?

– Am luat testul, spuse Sara, destul de nervoasă. Domnul Cooper mi-a dat carnetul de conducere… A fost foarte surprins că am venit în miezul zilei la examen, dar a fost cu toate acestea foarte amabil. Nu știu cât am fost de bună, dar el a fost mulțumit și mi-a spus că e convins că voi putea să conduc jeepul fără nicio problemă, chiar la un drum mai lung.

– Felicitări, rânji Matt.

Un tânăr african, îmbrăcat în alb imaculat, le aduse ceaiurile și le așeză zâmbind pe masa curată.

– Ai vrea să mănânci, ceva? întrebă Matt, foarte grijuliu, de astă dată.

– Nu, beau doar un ceai, răspunse Sara, încă supărată. Mi-e îngrozitor de cald.

– Aș putea să știu ce anume ai căutat azi aici? întrebă Matt, ridicându-și sprâncenele cu curiozitate.

– Dar mi-ai transmis să-mi dau azi testul de conducere! exclamă Sara, nevenindu-i să creadă că îi pusese o astfel de întrebare.

– Eu? întrebă Matt, nervos. Nu ți-am transmis nimic de felul ăsta. Crezi că te-aș fi chemat aici pe căldura asta? Cine te-a vârât în chestia asta, Sara? James?

– Nu, răspunse ea, dezorientată. A venit cineva la spital și mi-a dat un bilețel în care scria că vrei să mă prezint azi după-amiază la testul pentru carnetul de conducere.

– Dar nu ți-am trimis niciun mesaj, Sara. Ce ai făcut cu bilețelul?

– L-am dat înapoi.

– Păcat. Cred că cineva are chef să intre în conflict cu mine. Mi-am asumat răspunderea pentru tine în toată problema asta, dar James și Felicity s-au spălat pe mâini. Nu te uita așa la mine! N-am de gând să te mănânc.

– Era mai bine dacă nu veneam, spuse ea încet. Mama ta vroia să merg la maternitate azi, și doctorul Cengupta m-a lăsat să plec doar pentru că mesajul era de la tine.

Sara își aminti apoi că în mesaj se mai spunea că Matt plecase cu Julia la Tanga. Dar nu era posibil ca el să fi fost acolo și să se fi întors pentru a fi la această oră aici.

– În mesaj se spunea și că tu ai plecat la Tanga.

– Cine ți-a spus asta?

– Așa scria în mesajul pe care mi l-a adus acel tânăr african. Că ai plecat cu Julia la Tanga.

Matt împinse ceașca de ceai și o privi pe Sara în ochi.

– Da, au fost ieri niște planuri în sensul ăsta, dar am renunțat, pentru că vom avea în curând reuniunea de familie anuală și trebuie să mai pun niște lucruri la punct. Dar nu-ți dai seama că dacă aș fi fost la Tanga n-aveam cum să mă întorc?

– Într-adevăr, n-aveai cum, fu de acord Sara, gândindu-se în același timp cât de mult i-ar fi plăcut să fi fost acum cu Matt în satul tribului Sonjo, pentru că momentele trăite acolo împreună, păreau, că nu se vor mai repeta niciodată.

– Săptămâna viitoare va fi foarte dificilă pentru mine. Vor sta cu noi toți verii, toate mătușile, toți unchii, vor veni din toate părțile. Am uitat să te întreb dacă îți place în Tanzania, zâmbi el.

Sara își simțea gura uscată și limba păru că i se umflase atât de mult, încât abia dacă putu să îngaime:

– Îmi… îmi place foarte mult.

– Ți-ar plăcea să trăiești aici pentru totdeauna? Să-ți iei cetățenie?

Sara încuviință, surâzând larg. Ar fi vrut să țină un discurs entuziast despre asta, dar nodul din gât pur și simpu o reduse la

tăcere.

Răspunsul ei îl făcu, însă, pe Matt s-o privească foarte tandru.

– Toate astea s-ar putea împlini dacă te vei căsători cu mine, spuse el, cu același ton cu care ar fi comentat starea vremii, probabil.

– Nu… Nu înțeleg, răspunse Sara, confuză.

Matt făcu o grimasă plină de ironie, surâzând cu atâta amuzament, încât Sara coborî imediat cu picioarele pe pământ. Ce proastă!… Pentru o clipă, chiar a crezut că vorbea serios…

– Aș putea trăi aici, răspunse ea, dar ideile mele de căsătorie sunt demodate.

– Depinde cât de demodate, răspunse el. Eu vreau să mă căsătoresc cu tine cât de curând posibil. Vreau să anunțăm deja logodna noastră săptămâna viitoare, când se va strânge toată familia.

– Dar… dar de ce vrei asta?

Mat ridică o sprânceană, nemulțumit.

– Asta-i tot ce găsești de spus în aceste momente? întrebă el, iritat. Pentru că țin la tine foarte mult. Pentru că am constatat că nu pot să rămân mult timp supărat pe tine. Un lucru foarte neobișnuit la modul meu de a fi. Și pentru că trebuie să dau un răspuns familiei verișoarei mele săptămâna viitoare. Julia mi-a cerut să mă hotărăsc dacă vreau să ne căsătorim sau nu.

Nimic din cele spuse de el nu aveau nimic în comun cu ceea ce ar fi vrut ea să audă. Se simțea exact ca atunci când o anunțase că se vor prăbuși.

„Ne vom prăbuși", îi sună o voce în urechi.

Da, răspunse ea… Va fi o prăbușire spectaculoasă, totală și definitivă… Fără niciun supraviețuitor. Aproape că regretă că nu se

întâmplase așa, înainte.

– Ei, ce zici? întrebă el.

– Mă voi căsători cu tine, se auzi ea spunând.

Era o proastă. Oricine i-ar fi spus asta, acum. Ce șansă avea să fie fericită într-o astfel de căsătorie? O parte a ființei ei, însă, îi șopti în mod cu totul surprinzător că va fi fericită. Atât de fericită, încât simțea deja furnicături în tot corpul.

Această parte a ei era sigură, oh, atât de sigură că, odată căsătorită cu Matt, nu-i va fi deloc greu să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Întoarcerea la Kwaheri se desfășură în tăcere.

O hotărâre atât de importantă pentru amândoi nici nu putea, probabil, să le provoace o altă reacție.

Nu știa încă de ce acceptase să-i devină soție și nici cât de mult îl iubea.

Fața lui era acum la fel de imobilă ca a unui străin.

Sara spera, totuși, că Matt nu va crede că a acceptat căsătoria cu el doar pentru că era cea mai bună partidă din district.

– Mama va fi foarte mulțumită, rupse el tăcerea, în sfârșit. Te place foarte mult.

Era doar tensiunea care o făcuse să audă exact ce dorea?

Se așeză mai bine în scaun, încercând să se relaxeze, dar simți că era foarte încordată.

– Cred că visez, nu-i așa? întrebă ea. Nu poate fi real ceea ce se întâmplă.

– Așa ți se pare? întrebă el pe un ton cald, dar plin de curiozitate, în același timp. Vrei să dai înapoi?

– N-nu.

– Asta-i foarte bine, pentru că oricum n-aveam de gând să te las

să-mi scapi, draga mea. Am prea multă nevoie de tine, spuse el și se întoarse surâzând spre ea.

Sara simți cum obrajii încep să-i ardă, așa că se întoarse să privească pe fereastră. Iarba părea că scoate fum sub soarele arzător… Sau era doar din cauza lacrimilor care începură să-i împăienjenească privirea?

Un leu se profilă la orizont, apoi se apropie de ei, cu mișcări la fel de feline ca ale unei pisici. Privi lung înspre mașină și Sara putu să-i observe ochii: aurii și mândri.

Matt opri mașina și-l priviră amândoi cum se îndepărtează.

– Probabil a găsit o pradă mai interesantă, pe undeva, spuse Matt. Îmi pare rău că n-avem timp să-l urmărim, iubito, dar ne vom distra destul cu toate astea, de acum încolo.

Iubito! Îi va spune și ea, curând, iubitule, se gândi Sara, emoționată. Când o va face, probabil inima ei se va topi de bucurie.

– Bine, nu-i nimic dacă nu vedem acum toate astea, murmură ea.

Probabil pentru Julia ar fi făcut-o, își spuse Sara. Va trebui să încerce să elimine conflictele dintre ei, continuă ea cu reflecțiile.

Când intrară în sfârșit pe șoseaua care ducea spre Kwaheri, gândurile ei se îndreptară spre mătușa sa, întrebându-se cum va reacționa aceasta când îi va spune că se logodește cu Matt.

– Când… Când vei anunța logodna noastră? întrebă ea brusc, sperând că va avea totuși câteva zile în care să se pregătească pentru acest eveniment.

– Nu voi face mare tam-tam pe chestia asta, răspunse el rar și apăsat. O voi anunța mai întâi pe mama și pe urmă voi vedea cum voi găsi un prilej destul de potrivit pentru a o anunța și pe mătușa ta, deși nu știu cât de bine e s-o fac curând, pentru că e deja foarte

stresată de relația dintre James și Felicity.

Sara știa, însă, că mătușa sa se va bucura și nu va fi niciodată lipsită de tact, în această privință.

– Îi voi spune eu totul mătușii mele, replică Sara, cu multă hotărâre.

Matt o privi mulțumit.

– Știam că asta vei spune, surâse el. De altfel, sunt convins că se va bucura, râse el abia auzit.

Sara îl privi cu coada ochiului.

Știa oare ceva în legătură cu planurile pe care și le făcuse doamna Wayne în legătură cu ei? Obrajii Sarei se aprinseră imediat, la acest gând.

Când ajunseră în fața spitalului, se simți de-a dreptul ușurată. Ieși repede, murmurând un mulțumesc scurt, fără a putea să-l privească pe Matt, deși simți că el n-avea de gând să plece imediat. Dar fusese prea mult pentru o singură după-amiază, se gândi Sara.

Abia intrase în biroul ei când auzi pașii doctorului indian pe hol, iar o secundă mai târziu îl văzu apărând în pragul ușii.

– Ai trecut? întrebă el.

– Să trec ce? întrebă ea, nerealizând în primul moment despre ce vorbea.

– Testul, soră.

Ah, testul! Cât timp trecuse de când condusese Jaguarul, sub privirile atente ale polițistului examinator?

Își ridică ochii spre doctorul Cengupta, care părea să nu aibă niciun fel de dubiu că reușise.

– Da, l-am trecut, zâmbi ea. Nu știu cum, dar l-am trecut. Am făcut tot ce mi-a cerut. Ați avut vreodată senzația că ați trecut ceva ca gâsca prin apă?

Doctorul Cengupta surâse cu toată fața și-i spuse povestea cu examenul de conducător auto, după care adăugă entuziasmat:

– Trebuie să sărbătorim asta. Mă voi ocupa eu de toate. Acceptați invitația mea de a sărbători acest eveniment la mine acasă? întrebă doctorul, foarte vesel.

– Ah, cu mare plăcere, răspunse Sara imediat.

– Soția mea va fi foarte fericită să te poată servi cu un ceai. Suntem foarte englezi, în această privință. Amândoi abia așteptăm să ne luăm ceaiul, după-amiaza.

– Iertați-mă că vă întreb spuse Sara cu ochii strălucind, pe vremea când era soră medicală, soția dumneavoastră nu aștepta cu aceeași nerăbdare acest moment?

Doctorul surâse larg.

– Îi voi spune Kamalei să se pregătească pentru mâine. Să sperăm că nu vom avea nicio operație la acea oră.

Văzându-l atât de bine dispus, Sara îi pomeni cele spuse de Matt în legătură cu biletul prin care i se ceruse să meargă să-și dea testul astăzi. Îl știa un om cinstit și era foarte dornică să-i afle părerea despre această întâmplare. Omise să-i spună părerea lui Matt, cum că James sau Felicity erau implicați în această chestiune, dar sublinie faptul că Matt va cerceta cu siguranță problema.

Fața indianului deveni imediat foarte serioasă.

– Asta nu sună prea grozav, replică el. Nu e cazul să avem acum astfel de războaie la Kwaheri.

– Din nefericire, n-am păstrat biletul, spuse Sara cu regret.

– Dar, n-are niciun sens să plângi, niciodată, după laptele vărsat. Trebuie să vedem cum ieșim din asta. Sunt sigur, însă, că n-ai nicio vină.

Era foarte frumos din partea lui că n-o găsea vinovată și Sara îi

surâse recunoscătoare.

– Mă simt, totuși, responsabilă de toată povestea asta. Probabil era mai bine dacă mă asiguram înainte că lucrurile stau cum mi s-a spus.

– Ah, e mai bine să uităm toate astea, spuse cu fermitate doctorul. Dacă vom sta acum să despicăm firul în patru, nu vom mai avea liniște. Oricum, pare mai mult o glumă, decât o faptă făcută cu vreun scop. Nu e scuzabilă în niciun caz, însă, oftă el.

Sara putu să conducă jeepul de una singură pentru prima dată în acea seară.

Timpul se mai răcorise, în sfârșit, odată cu apusul soarelui, iar noaptea promitea să fie de-a dreptul rece.

Pe moment, însă, aerul proaspăt care-i bătea în față pe fereastra deschisă era deosebit de plăcut.

Erau momente de pace, datorită cărora Sara iubea foarte mult Africa.

În tăcerea aceea, chiar motorului mașinii părea un afront.

Sara se relaxă mai bine în scaun și privi cu încântare cerul pe care se pregăteau să apară primele stele. Ar fi vrut să poată imortaliza această imagine.

Pentru un moment, încercă să-și reamintească de casa sa din Anglia, dar parcă nici n-ar fi trăit acolo cu adevărat. Aici era casa ei. Casa e acolo unde ne e sufletul. Și casa ei era ,, La revedere".

Ajunse în sfârșit acasă și un african se grăbi să-i deschidă garajul.

Sara îi trimise un semn de mulțumire, din mână, după care intră înăuntru. Peste câteva clipe coborî din mașină privind cu uimire lumea strânsă pe scări.

– Felicitări! îi strigă Felicity. Spune-mi, spune-mi!

– Am trecut!

– Cu Matt cum te-ai descurcat? Era foarte furios că te-am dus acolo pe căldura asta când abia ai scăpat de malarie. A fost, într-adevăr, o prostie din partea noastră.

– Nu mă chemase el acolo, așa că era normal să se supere. Sper că tu și cu James n-ați avut niciun amestec în toată treaba asta.

– Poți crede ce vrei, răspunse Felicity, fără s-o privească. Sunt obișnuită ca James să fie blamat de toată lumea, dar cum, din întâmplare, azi a fost cu mine încă de dimineață, va trebui să găsești alt țap ispășitor.

Sara o prinse de braț, împăciuitor:

– N-am spus că James a făcut asta. Oricum, nu m-aș fi gândit să-l acuz. M-am întrebat dacă nu cumva cineva a făcut o glumă. Iartă-mă dacă te-am supărat.

Felicity îi întinse Sarei mâna și zâmbi cu căldură;

– Nu face nimic. M-am supărat puțin, dar mi-a trecut.

După asta, intrară în casă împreună.

John Halliday se ridică în picioare pentru a le saluta.

– Am auzit că ai chiulit azi de al serviciu, Sara, o tachină el.

Sara dădu ușor din cap. Chiar nu putea face nicio mișcare fără să se știe?

– Nu s-ar putea spune asta. Am fost în oraș să-mi dau testul pentru condus.

– Adevărat? nu asta e povestea care a ajuns la urechile mele.

– Atunci, presupun că vei fi de acord să ne spui ce ai auzit, răspunse Sara, iritată.

– Am trecut pe la Julia, spuse el. Mi-a spus că ai plecat la o petrecere și Matt s-a dus după tine, nu e adevărat?

– Dumnezeule! Nicio boabă, din toate astea, nu e adevărat! Oricum, aflând că am plecat în oraș, e adevărat că a venit după

mine. S-a supărat pe James și pe Felicity, pentru că prezența lor acolo îi încurca planurile. Vedeți… vroia să fie singur cu mine, pentru că dorea să-mi vorbească. Vrea să ne căsătorim.

Urmă un moment de șoc, în care se lăsă o tăcere deplină.

– Ce vrea? întrebă John, în culmea uimirii.

– Ești sigură? întrebă și Felicity.

Sara simți cum e cuprinsă, în toată ființa ei, de un sentiment de mândrie pe care nu-l mai cunoscuse până atunci. A fost un miracol, într-adevăr, că Matt i-a cerut să-i fie soție, dar faptele stăteau exact cum a spus și-și ridică bărbia, plină de orgoliu și de bucurie.

– Am acceptat, răspunse ea, privind pe rând fețele lor uimite.

– Ah, n-ai putut să faci una ca asta, exclamă Felicity. Mă gândesc ce va spune mama.

– Va fi bucuroasă. Mi-a sugerat încă de la început că aș putea să mă căsătoresc cu Matt, și, iată, o voi face.

– Da, m-am gândit că mama dorește asta, murmură Felicity.

Sara râse emoționată. Era foarte mulțumită de ea însăși.

Va trebui să-i spună totul mătușii sale, cât timp se mai ținea încă pe picioare, își spuse ea. Se simțea emoționată, ca și cum ar fi băut o cantitate imensă de vin. Spera că nu va înnebuni de fericire.

John păru să se simtă la fel.

– Ce întâmplare, șopti el, cu privirile pierdute. Și eu care am venit să te invit la mine, în seara asta.

– Ah, într-adevăr, John? Ce frumos din partea ta, spuse Sara cu amabilitate.

– Hm, cred că nu sunt făcut să mă înțeleg cu englezii, spuse el, încercând să glumească. De fapt, mi-am închipuit că între tine și Matt e o relație serioasă, când am văzut cum te-a sărutat.

– A sărutat-o Matt? interveni Felicity, și mai uimită decât fusese

până atunci. Când?

Sara simți cum i se înroșesc obrajii.

– Dar văd că în loc să mă felicitați, sunteți complet dezamăgiți de toate astea, spuse ea.

– Felicitări! exclamară cu toții, la unison.

– Sper că vei fi fericită, Sara, spuse John și tonul lui păru de sincer.

Și eu sper! Și eu sper, își repetă în gând Sara.

După câteva momente, își făcu apariția și doamna Wayne. Auzise totul, așa cum aflase fiecare mișcare pe care o făcuse Sara până atunci.

– Ai luat examenul? întrebă ea, pisicindu-se.

Sara încuviință.

– Da, și m-am și logodit. Cu Matt.

Doamna Wayne se așeză imediat pe sofa și o privi lung pe nepoata sa.

– Ești sigură?… Ești absolut sigură că vrei să megi pe acest drum? întrebă ea, și nimeni n-ar fi putut spune că a auzit-o mai înainte vorbind pe un ton mai alarmat decât în acele momente.

– Da, sunt absolut sigură, răspunse Sara, cuprinsă de un alt val de mândrie.

– Atunci, sper că vei fi fericită, replică doamna Wayne, pe un ton amabil. De fapt, surâse ea, este exact ce mi-am dorit pentru tine. Matthew conduce afacerea familiei de foarte mult timp și avea nevoie de cineva care să-l ajute.

Auzind-o vorbind astfel, Sara își spuse amuzată că era posibil ca ea să fi aranjat ca lucrurile să meargă în acest sens, mai ales că acum o observă schimbând cu Felicity priviri pline de mulțumire și de bucurie.

– Sunt foarte bucuroasă pentru tine, continuă doamna Wayne și se ridică să-și sărute nepoata, după care ceilalți îi urmară pe rând exemplul.

– Ce ne poți spune despre tine, Felicity? Nu e cazul să ni te confesezi și tu? întrebă John, zâmbind cu subînțeles.

Felicity își plecă privirile, stânjenită.

– Nu, nu acum, murmură ea. Trebuie să-ți spun, Sara, că n-ai pierdut timpul pe-aici, continuă ea cu sarcasm. Ai pus mâna pe cea mai bună partidă din regiune.

– Nu-mi vine să cred, încă, răspunse Sara cu sinceritate. Nu că l-aș fi privit pe Matt astfel… Ca pe o partidă foarte bună, vreau să spun… Pentru mine e doar Matt.

Sara făcu o pauză, dându-și seama că-i era imposibil să exprime în cuvinte ce simțea.

– Cred că trebuie să mă duc să mă schimb, dacă nu aveți nimic împotrivă, continuă ea, surâzând fericită. Uniforma asta era curată azi-dimineață și acum, uitați-vă cum arată!

Ajunsă în dormitorul ei, Sara respiră ușurată.

Africanii intraseră înaintea ei aici și puseseră totul în ordine, așa că privi cu satisfacție patul cu lenjeria de mătase, curgând în valuri suple peste margini.

Se duse apoi la fereastră, o deschise și privi cu bucurie stelele care apăreau pe cer una câte una. Păreau atât de aproape, încât avu senzația că ajungea doar să întindă mâna pentru a le putea atinge.

Era un moment potrivit să reflecteze asupra sentimentelor ei față de Matt, se gândi ea. Sau să se gândească la sentimentele lui pentru ea, continuă Sara cu reflecțiile. Poate aceasta era partea cea mai importantă a problemei. Ce simțea, era foarte ușor de descoperit.

– Sunt nebună după el, își spuse Sara în șoaptă.

Dar el? El doar o plăcea. Poate, pentru moment, ar trebui să se mulțumească doar cu atât. Îi spusese că-i era imposibil să țină supărare când era vorba de ea. Oricum, își spuse Sara, era mai bine să nu-l înfurie.

Cel mai important dintre toate era faptul că va deveni doamna Halifax. Se va purta frumos cu soția sa, reflectă Sara. Era întotdeauna foarte atent cu ce-i aparținea. Nu era ca James. Avea un sentiment foarte dezvoltat al proprietății.

Gândul acesta însă o deprimă. Nu vroia ca el doar să fie amabil cu ea. Nu vroia să fie doar unul dintre lucrurile care intrau în posesia lui. Vroia s-o iubească tot atât de mult cât îl iubea ea.

De dincolo de ușa dormitorului se auzea Felicity, râzând din toată inima împreună cu James. John ieși pe verandă.

– Nu sunt în stare să stau cu cineva foarte mult timp, draga mea, spuse el, destul de tare pentru ca vorbele lui să ajungă fără nicio dificultate până la Sara. Și cred că Matt e la fel. Ar fi trebuit să-i spună Sarei că nu e tipul care să poată fi fidel pe de-a-ntregul într-o căsătorie.

Sara nu mai auzi răspunsul pe care i-l dădu verișoara sa. Plecă de la fereastră îngândurată, simțind o durere imensă în piept, ca și cum i s-ar fi rupt inima-n două.

Capitolul 10

Sara se trezi a doua zi dimineața atât de târziu, încât nu reuși să bea nici măcar o ceașcă de ceai în întregime, înainte de a pleca spre spital.

Acolo, totul părea foarte liniștit. Sora Lucy tocmai pregătea cele necesare pentru vizita de dimineață prin saloane, iar doctorul o urmărea aprobator.

– Trebuie să-ți spunem cât de fericiți suntem, comentă el, văzând-o pe Sara intrând. Matt ne-a spus totul, aseară, înainte de a pleca acasă. Ești foarte norocoasă.

Așadar, Matt nu vroia să piardă timp, se gândi Sara, dacă a început să anunțe deja logodna lor.

– Am impresia că aici toate noutățile zboară cu viteza vântului, răspunse ea, puțin rușinată.

– Toți din spital ne simțim foarte onorați că am aflat de asta înaintea celorlalți, exclamă doctorul. Soția mea îți transmite, de asemenea, felicitări. E convinsă că tu și cu Matt veți face multe lucruri împreună pentru sănătatea celor din Kwaheri.

Sara se gândi că soția sa nu spusese nimic din toate astea, dar,

pentru că dădea foarte bine să abordeze astfel problema, doctorul se străduia să fie cât mai amabil.

– Sper că va fi așa, răspunse Sara. Sunt încă foarte multe de făcut în acest sens.

Lucy însă o privea cu mare răceală, ca și cum s-ar fi transformat în altă persoană, peste noapte.

– Vei fi foarte fericită cu domnul Matt, spuse ea, totuși.

– Cred că da, răspunse Sara, iar Lucy o privi cu un amestec de admirație și părere de rău.

– Când iubești un bărbat și el te iubește de asemenea, nu se poate să nu fii fericită. Te asigur, domnișoară Sara că acest om te iubește, dacă a ales să se căsătorească cu tine.

Sarei însă, îi era imposibil s-o creadă. În schimb, se apucă îndârjită de lucru, făcând orele să zboare, negândindu-se la nimic altceva.

Astfel, ziua trecu incredibil de repede și la ora trei erau cu toții gata pentru ceaiul de la casa domnului Cengupta.

Doctorul însuși o ajută să se așeze pe scaunul pasagerilor în Volkswagenul său, și-i spuse surâzând blajin, ca și cum s-ar fi scuzat:

– Soția mea vorbește foarte puțin englezește și mă tem că nu s-a familiarizat încă prea mult cu obieiurile britanicilor, deși e foarte silitoare, în acest sens. Totuși, ține deja discursuri la aproape toate întâlnirile femeilor de aici.

Doctorul era, după cum vorbise, foarte mândru de realizările soției sale. Kamala era o femeie norocoasă cu un astfel de soț, se gândi Sara. Se căsătorise cu un bărbat care o iubea foarte mult.

– Dar și mie mi-ar plăcea să știu mai multe despre obiceiurile voastre, replică ea. Într-o societate mixtă, așa cum e cea de aici,

putem învăța multe lucruri unii de la ceilalți.

– Da, Tanzania e deja și casa ta, spuse el cu satisfacție. Eu simt la fel. Cu ceva timp în urmă am fost în vizită în India, dar nu mă mai pot acomoda acolo. Așa că m-am căsătorit cât de repede am putut și mi-am adus soția aici. Suntem foarte fericiți și pentru asta trebuie să-i mulțumim în primul rând lui Matt.

– Părinții dumneavoastră sunt în India?

– Au murit. În timpul rajahului britanic au stat mult timp în închisoare. Împărtășeau convingerile politice ale lui Ghandi. În ceea ce mă privește, prefer să trăiesc în Africa, încheie el.

În acel moment ajunseră în fața casei. Era construită în stil european, dar cu toate acestea avea ceva foarte diferit. Probabil din cauza statuilor indiene care împânzeau grădina, sau poate din cauza celor doi băieței cu ochi mari, căprui, care așteptau ca tatăl lor să coboare din mașină.

– Fiii mei, spuse foarte mândru doctorul Cengupta, după ce coborâră din mașină.

Cei doi băieței își împreunară mâinile în semn de respect și făcură o plecăciune.

Sara le răspunse cu un surâs.

În acel moment își făcu apariția doamna Cengupta.

La început nu-i putu zări fața, din cauza umbrei în care se așezase. Astfel, Sara îi admiră imediat sariul orange în care era îmbrăcată și pielea ciocolatie, extraordinar de fină. După asta, doamna Cengupta se apropie și Sara fu uimită de frumusețea ieșită din comun a soției doctorului. Nu era machiată, dar avea ochii conturați cu negru, astfel că întreaga ei față părea dominată de privirea magnifică.

– Vă rog, intrați, spuse ea cu o voce joasă și plăcută.

Sara o urmă în sufragerie și clipi încet pentru a se acomoda la întunericul de acolo. Draperiile erau ridicate doar pe sfert, pentru a nu lăsa lumina soarelui să pătrundă înăuntru. Își reveni însă repede și admiră din toată inima mobila englezească, din mahon maro-închis. Deși potrivită mai mult pentru iernile lungi ale Angliei decât pentru căldura toridă a Tanzaniei, crea un cadru foarte plăcut și Sara surâse, impresionată.

– Vă rog să luați loc, spuse doamna Cengupta, cu timiditate.

Doctorul Cengupta se așeză împreună cu soția sa pe canapeaua din partea opusă Sarei. Erau amândoi foarte emoționați de prezența musafirului lor.

– Avem ceai englezesc, spuse doamna Cengupta, foarte mândră.

Sara încercă să nu-și arate dezamăgirea.

– Mulțumesc, dar nu vreau să vă deranjez atât de mult. Sunt foarte fericită că m-ați invitat, pentru că n-am fost niciodată în casa unei familii de indieni.

Kamala îi zâmbi cu bucurie.

– Suntem foarte fericiți că ești aici, răspunse ea, după care îi spuse ceva în indiană soțului ei.

Acesta încuviință.

– Îți vom oferi ceva din tradiția noastră indiană, în așteptarea domnului Halifax, continuă doamna Cengupta.

– Va veni și Matt? exclamă Sara. Dar…

– Kamala a fost de părere că nu putem sărbători un astfel de eveniment fără el, interveni doctorul. El vine adeseori aici, pentru a vedea ce mai fac băieții noștri, așa că mi s-a părut normal să-l invit să bem un ceai împreună, de vreme ce te-am invitat pe tine.

Doamna Cengupta dispăru câteva momente și se întoarse cu o cutie foarte frumos ornamentată, pe care o puse în fața Sarei.

– Pan-dan, spuse ea. E una dintre delicatesele favorite în India.

Sara extrase cu grijă din cutie acel ceva semănând cu o frunză și începu s-o miroasă.

– Ce sunt astea? întrebă Sara.

Kamala își privi soțul, neajutorată.

– Făină cu o serie întreagă de alte lucruri: tei, nucșoară, nucă de cocos și probabil și puțin tutun, explică doctorul.

– Oh, da, vreau să văd ce gust are.

Doctorul râse și-i oferi delicatesa, cu multă bucurie.

– Cum se mănâncă?

– Se mestecă, surâse doctorul.

Gustul era exotic și revigorant.

– Vă place? întrebă, curioasă, doamna Cengupta.

– Ah, bineînțeles.

– Nu se servește de obicei la ceai, dar am văzut că sunteți interesată de tradițiile Indiei, nu-i așa?

– Când se mesteca asta, de obicei?

– După carne, spuse Kamala și-i oferi o altă frunză.

Se întoarse apoi să-i spună ceva doctorului, dar se întrerupse brusc.

În pragul ușii, urmărind amuzat scena, era Matt.

Trebuie să îmi păstrez cumpătul, își spuse Sara, extrem de emoționată. În mod deliberat, îndoi strania delicatesă și o vârî în gură.

– Văd că te simți ca acasă, o tachină Matt, apropiindu-se și sărutând-o pe obraji, sub privirile aprobatoare ale gazdelor.

Sara clipi cu repeziciune.

– Chiar mă simt ca acasă, spuse ea. Ai rontăit vreodată pan? E o delicatesă minunată.

Matt surâse amuzat și acceptă o frunză din mâinile Kamalei.

– Da, spuse el, știu că sunt minunate. Kamala, nici nu știi cât te iubesc pentru acest dar. E tocmai ceea ce aveam nevoie ca să mă mai revigorez puțin. Am condus toată ziua și a fost infernal de cald.

– Mă duc să aduc ceaiul, spuse Kamala și Sara se oferi s-o ajute. Fu foarte fericită când întâlni privirile aprobatoare ale lui Matt și zâmbetul de acceptare al doamnei Cengupta.

În această stare de bună dispoziție, părăsiră amândouă sufrageria.

Fusese foarte interesant pentru Sara să vadă modul în care tradiția britanică a ceaiului de după-amiază fusese asimilată de indieni. În plus, însă, doamna Cengupta își servi musafirii cu sandvișuri și cu două feluri de prăjituri, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată în Anglia, la acea oră. Sara o urmări cu atenție pe tânăra indiană în timp ce prepara cunoscuta licoare și fu surprinsă să vadă că adaugă, în plus, niște prafuri verzi, din tradiția culinară a Indiei.

Mai întâi fură rugați să se spele pe mâini în niște boluri speciale, dotate cu șervețele minuscule de bumbac.

După asta, trecură la îngurgitarea sandvișurilor, asezonate cu niște mirodenii foarte curioase, dar în același timp foarte gustoase.

– Când vă veți căsători? întrebă Kamala pe un ton lipsit de curiozitate, dar din care se putea deduce interesul ei sincer pentru acest eveniment.

– Cât mai curând posibil, răspunse Matt. Nu avem de ce să mai amânăm căsătoria și, în același timp, e mai bine s-o facem înainte de sosirea anotimpului ploios.

Sara fu uimită de tonul banal pe care-l abordă Matt, vorbind despre acest eveniment atât de important. Este total lipsit de

sensibilitate, își spuse ea și se întinse după un alt sandviș, neobservând că-l luase de pe un alt platou.

Imediat după aceea simți că gura îi ia foc și lacrimi începură s-i curgă pe obraji.

Asistența începu să râdă.

– Ah, îmi pare rău, spuse Kamala, zâmbind totuși amuzată. Trebuia să vă previn. Niște ceai, repede, spuse ea.

Sara își termină cu greutate sandvișul și trecu la prăjituri. Erau foarte dulci și cu multă cremă, dar cu ceai erau deosebit de gustoase.

După ce își băură ceaiul, bărbații începură să vorbească despre afaceri, iar doamna Cengupta se ridică și spuse cu un surâs de regret amabil:

– Eu și cu domnișoara Wayne vom merge să vedem grădina.

Deși era foarte surprinsă de atitudinea doamnei Cengupta, Sara o urmă cu bucurie.

– Soțul meu vrea să vorbească ceva special cu Matt, spuse tânăra doamnă indiană, iar eu abia am așteptat să stăm puțin singure, explică ea. Nu vă văd foarte fericită, domnișoară Wayne. Mama dumneavoastră nu e aici și… Eu sunt o persoană foarte discretă și cred că vă face bine să-mi vorbiți… Nu-i așa?

Sara se gândi că era aproape ridicol că această femeie care părea mai tânără decât ea și care era de o altă rasă, ar putea să-i dea sfaturi, dar cu toate acestea fu bucuroasă de propunere.

– Mulțumesc. Sunt foarte fericită să pot vorbi despre apropiata mea căsătorie. Nu-mi mai doresc nimic altceva pe lumea asta, decât să mă căsătoresc cu Matt. Aș vrea, totuși, ca și el să mă iubească.

– Dar nu vă iubește?

– Nu.

Kamala o privi, puțin amuzată.

– În Anglia e foarte important să te căsătorești din dragoste, nu-i așa?

În India nu era așa? se întrebă Sara. Ea nu se căsătorise din dragoste cu doctorul Cengupta?

Mai înainte de a-i da vreun răspuns la aceste întrebări, doamna Cengupta începu să se destăinuiască.

– Eu m-am căsătorit cu Karin la dorința părinților noștri. Noi nu ne-am întâlnit niciodată, înainte, spuse ea, și făcu o pauză pentru a-și găsi cuvintele potrivite. După asta însă, ne-am plăcut foarte mult. Îl iubesc pe Karim pentru că e soțul meu.

– Eu n-aș fi putut să fiu de acord cu acest sistem.

– Ah, o privi surprinsă Kamala. Vei vedea că după ce îi vei face lui Matt copii, te va iubi foarte mult.

Dacă ar fi fost indiană, se gândi Sara, poate ar fi fost și ea de acord cu acest mod simplu de a vedea lucrurile. Așa, însă, totul era atât de complicat pentru ea.

De ce îi ceruse Matt să se căsătorească cu el? Ce n-ar da să afle asta, oftă Sara.

Cei doi bărbați vorbeau încă despre afacerile lor, când intrară din nou în sufragerie, așa că începură să vorbească despre rochiile tradiționale indiene.

Pentru Sara, sariul era un miracol al vieții practice și nu putu să nu-și exprime invidia pe care o simțea văzând-o pe doamna Cengupta îmbrăcată astfel, pe acea căldură insuportabilă, în vreme ce ea se topea în hainele ei de bumbac.

– Un singur lucru nu înțeleg, spuse Sara. Cum se îmbracă acest veșmânt?

– E foarte simplu, spuse doamna Cengupta. Vă voi arăta.

O invită deci pe Sara în dormitorul ei și deschise ușa unui dulap, scoțând de acolo metri și metri întregi de materiale, imprimate în diverse culori.

– Mai întâi se îmbracă bluza. Apoi fusta, spuse ea, alegând două bucăți de material, pe care le întinse pe pat.

După asta, tânăra indiană îi arătă, cu lux de amănunte, cum se îmbrăcau veșmintele atât de admirate de Sara.

– Și nu se desprind? întrebă, repede, plină de curiozitate, viitoarea doamnă Halifax.

– Nu, nu se desfac. Vă rog să primiți unul cadou.

Sara protestă, înroșindu-se.

– Am atât de multe, spuse tânăra indiană, după care alese din dulap un sari roz, festonat cu argintiu. Acesta cred că vă vine perfect, adăugă ea și puse sariul în brațele Sarei. Vă place?

– Ah, e minunat, dar nu sunt sigură că pot să-l primesc.

Kamala o prinse de mijloc și o conduse spre sufragerie.

– Matt, spuse ea, trebuie să o convingi pe logodnica ta să primească acest sari.

Matt privi amuzat spre Sara.

– Nu-ți place?

– Bineînțeles că îmi palce. Dar e prea valoros ca să-l pot primi.

După asta, toată asistența se strădui s-o convingă pe Sara că poate primi cadoul, deoarece e oferit cu tot dragul.

– Să-l vedem cu toții, spuse doctorul Cengupta.

Sara își puse în față sariul, privindu-i cu interes.

– E minunat, spuse ea.

– Da, fu de acord și Matt, cu ochii strălucind, și Sara avu impresia că Matt se refereai mai mult la ea, decât la sari.

Plină de emoție, declară apoi că trebuia să se retragă.

– Te conduc acasă, Sara? întrebă Matt.

– Da, mulțumesc.

Plecară, așadar, nu înainte însă de a-i promite Kamalei că vor veni din nou, cât de curând.

– M-am simțit foarte bine, spuse Sara, imediat ce se așeză pe scaunul de lângă Matt și termină cu fluturările din mâini spre inimoasa familie indiană.

– Sunt foarte fericit, spuse Matt, pentru că n-au prea mulți prieteni aici. Cea mai mare parte a celor din regiune nu vor să intre în niciun fel de legături cu ei.

– Dar mi-au făcut o impresie admirabilă! exclamă Sara.

– Da, e foarte bine. Dar o vezi pe mătușa ta invitându-i la un ceai?

– Nu, admise ea. Dar mie mi-au plăcut foarte mult.

În același timp, Sara se gândi cât de bucuroasă ar fi mătușa sa dacă ar fi tratată de doctorul Cengupta, în cazul în care s-ar îmbolnăvi. Spera ca în Tanzania modernă aceste lucruri să dispară cât mai curând.

Matt își privi cu atenție ceasul.

– Te deranjează dacă vom merge să vedem mai întâi plantația? Vreau să mă asigur că totul va fi așa cum trebuie.

Sara se simți fericită să poată sta mai mult cu el, așa că încuviință cu bucurie.

– Când se va reuni toată familia? întrebă ea, nemaiputând să-și domine curiozitatea.

– Primul val poate sosi în orice moment, de acum încolo. Iartă-mă că nu te voi vedea prea des în perioada asta, dar trebuie să mă ocup de toate problemele legate de proprietate și de împărțirea bunurilor, și tot restul. Așa e când ai o familie numeroasă care are

drepturi egale asupra moștenirii.

– Ce e doar al tău din toate astea? întrebă Sara.

– Cele două case.

– Ambele?

– Da.

– Doar atât?

– Da.

– Dar nu e drept, răspunse Sara. Tu îți petreci toată viața având grijă de toate problemele moșiei iar ei vin doar să culeagă roadele.

– Cineva trebuie să se ocupe de tot ce e aici. Problema e că unchiul David insistă pe lângă James să-i vândă partea lui. Eu însă nu l-am lăsat pe James să vândă nimic. Va veni o vreme când boabele de soia vor fi o adevărată bogăție.

Ah, atunci acesta era motivul pentru care Matt i-a interzis lui James să părăsească proprietatea, își spuse Sara, întrebându-se totodată cât știa Felicity din toate acestea și în ce măsură cunoașterea acestor chestiuni din familia Halifax ar putea influența planurile ei. În mod sigur, James își va lua partea de profit înaintea plecării în Anglia.

– Matt, dar noi unde vom locui după căsătorie? întrebă brusc Sara.

– În casa managerială, spuse el, fără să ezite. E mult mai convenabil decât dacă am locui cu mama și în plus, grădina ta va arăta mult mai bine.

Inima Sarei tresări cu putere. Unde se va duce mătușa sa? Sara știa că aceasta nu avea drepturi legale asupra casei, dar, oricum, va fi foarte dificil să plece în altă parte. Se obișnuise să trăiască în acea casă, încă de pe vremea în care era căsătorită cu unchiul ei. Probabil nu se va acomoda niciodată în altă parte.

– Nu putem construi o casă nouă? sugeră Sara.

– Draga mea, nu pentru că e foarte scump, în primul rând, nu ne vom construi o casă nouă, ci pentru că foarte curând ne vom muta în Arusha. James are dreptul să stea acolo doar atât timp cât eu n-am nevoie de acea casă. El va pleca, oricum, în Anglia, foarte curând.

– Ne vom muta din Kwaheri? Dar credeam că proprietatea aceasta e toată viața ta.

– Africa e viața mea. Nu are importanță unde voi locui și cred că nici pentru tine nu e important asta.

– N-are importanță! repetă ea. Kwaheri e Africa, pentru mine. Iubesc aceste locuri!

– Kwaheri va fi întotdeauna aici. Ne vom întoarce ori de câte ori ți se va face dor să-l revezi.

– Cu mătușa Laura ce se va întâmpla?

– Cu ea e o mică problemă, într-adevăr. N-aș vrea să te bată la cap prea mult, așa că e mai bine să se mute. Dar, ca să fiu foarte sincer, cred că vrea să plece în Anglia, cu Felicity, când va sosi momentul.

Sara însă nu credea asta. Era gata să creadă că va fi de acord cu James, că va vrea să locuiască în altă parte, dar îi era imposibil să creadă că mătușa era de acord să plece în Anglia și să locuiască acolo cu Felicity și cu James.

– O cunosc de mult timp și știu că fratele meu e un prost dacă își închipuie că ea nu știe de relația lui cu Felicity. Bineînțeles, că știe. Știe, întotdeauna, totul. Are cel mai extraordinar sistem de spionaj din Tanzania! Ceea ce o deranjează e doar faptul că ei nu au destulă încredere în ea, pentru a-i mărturisi adevărul.

Sara își aminti cele spuse de mătușa sa, în timp ce ea se ocupa

de grădină: ,, Ai mai mult curaj decât ei doi la un loc." Da. Însemna că știa, într-adevăr, totul. Poate era mai bine dacă mergea și ea în Anglia, unde nu va mai fi tot timpul în contact cu locurile care-i aduceau aminte de viața pe care o avusese alături de soțul ei.

Mirosul care venea dinspre plantație îl recompensă pe Matt pentru drumul lung făcut până acolo.

– Miroase destul de bine, spuse el, satisfăcut.

Sara strâmbă totuși din nas, când se apropiară mai mult.

– N-aș putea spune că e cel mai extraordinar miros de pe proprietate, spuse ea. Mirosul de tulpini putrezite nu corespunde întru totul ideii mele de prospețime și sănătate, râse ea cu poftă.

Matt își înălță nasul, trăgând cu putere aerul în piept.

– Ah, ador mirosul ăsta, făcu el, după care râseră amândoi.

Sara fu de-a dreptul surprinsă în momentul în care el opri mașina și se uită spre ea cu multă seriozitate:

– Ești fericită că ne vom căsători?

Sara nu avu însă timp să răspundă, pentru că, văzând-o ezitând, Matt o prinse cu putere în brațe și o sărută pe gură.

Mirosul sisalului dispăru dintr-o dată și Sara își imagină că sunt din nou în satul tribului Sonjo, înfulecând bucățile enorme de carne, la lumina focului.

Se îmbrățișară în tăcere, după care Sara îl urmări surprinsă pe Matt cum coboară din mașină și se îndreaptă spre plantație, gânditor.

În momentul acela, Sara fu mai sigură ca oricând în viața ei că nu se va putea căsători cu el. Dar fu fericită că trăise acest minut de îmbrățișare, în afara oricărei idei despre timp și spațiu. Un moment pentru totdeauna, se gândi ea.

Nu găsi în ea forța, însă, să-i spună totul, chiar atunci.

Îi voi spune neapărat mâine, se gândi ea.

Astfel, când Matt se întoarse în mașină, Sara tăcu îndelung.

Ca și cum n-ar fi observat starea ei, Matt porni motorul și se angajă pe șosea.

– Vrei, te rog, să mă lași la spital? spuse ea, în momentul în care se apropiară destul de mult. Mi-am lăsat jeepul aici și vreau să-l iau. Am nevoie de el mâine dimineață.

Matt îi zâmbi larg. Era foarte greu pentru ea să-l vadă atât de mulțumit de viața lui. Ce anume l-o fi făcut să fie așa? se întrebă Sara. În mod sigur, un simplu sărut nu te poate aduce în această stare, reflectă ea.

– Văd că a mai avut cineva ideea să vină aici, spuse el.

– Cine?

– Pare a fi Willy Friedrich. Mă întreb ce-o fi vrând.

Matt apăsă pe accelerator și în următoarele secunde fură exact lângă mașina parcată în fața spitalului.

– E vreo problemă? întrebă Matt, după ce coborî din mașină și se află destul de aproape pentru a putea fi auzit.

Din Volkswagenul elegant ieși în grabă un om scund și îndesat.

– Ah, Matt, dragul meu prieten, exclamă el. Copila mea. Am adus-o la spitalul tău. E foarte bolnavă, continuă străinul, mușcându-și mâinile de disperare. Doctorul tău e aici?

Matt se uită întrebător la Sara.

– Mă tem că e deja acasă, la ora asta, spuse ea. Aș vrea să-mi permiteți s-o văd eu, acum, pe fiica dumneavoastră și doctorul Cengupta va fi anunțat să vină și el la spital, conchise Sara, după care îi mai zâmbi încă o dată scundului german.

Capitolul 11

Nu era greu să-ți dai seama cât de bolnavă era fetița. Stătea întinsă pe bancheta din spate, tremurând din tot corpul ei firav, pe jumătate adormită.

– Bună, iubito, spuse Sara, cu inima strânsă de părere de rău pentru plăpânda ființă.

– Papa, murmură micuța.

Fața tatălui ei se strecură peste umerii Sarei.

– Mein Gott! spuse el patetic. Care poate fi problema cu ea? întrebă el, într-o engleză cu un puternic accent german.

– Se va face bine, îl asigură Sara. Nu vorbește deloc engleza?

Bărbatul scutură din cap:

– E prea mică pentru astfel de lecții, explică el. Și eu vorbesc cu soția mea numai în germană.

– Sper că ne vom înțelege totuși, surâse Sara cu căldură, după care o luă pe fetiță în brațe și o purtă, cu cea mai mare grijă, în spital.

Fetița începu să plângă, dar Sara o așeză ușor pe unul dintre paturi și o mângâie pe obraji.

– A dat vreun semn că îi este foarte frig? îl întrebă Sara pe tatăl fetiței care se apropie îngrijorat.

– Poate, nu știu. Eu n-am fost acasă și soția mea nu mi-a spus.

Matt veni și el de la telefon și-i spuse fetiței, surâzând:

– Ești mai bine, liebling?

Încet, încet, micuța începu să surâdă și spuse câteva cuvinte în germană.

– Asta-i foarte bine, răspunse Matt.

În acel moment, doctorul indian apăru în salon, cu o privire foarte gravă.

– Trebuie s-o internăm. Cred că are poliomielită, spuse el după câteva momente.

– Ah, doctore, exclamă Matt, e imposibil, e atât de rară boala asta, pe-aici.

– Da, dar acestea sunt simptomele. Sora Wayne a întâlnit asemenea cazuri la Londra, eu mi-am făcut stagiul la Londra, de asemenea, așa că suntem familiarizați cu boala și fetița se va bucura de cele mai bune îngrijiri.

– Dar spitalul acesta e atât de mic, spuse germanul. Aș putea s-o duc la Dar-es-Salaam, nu? O duc cu avionul. Acolo sunt așa de mulți doctori.

– Puteți face asta, desigur dacă doriți, dar nu vă sfătuiesc. Trebuie să stea liniștită.

– E imposibil, asta. Soția mea nu va fi niciodată de acord ca fetița să fie îngrijită de o doică indiană. În plus, sora pe care o aveți aici e africană. Fetița se va speria când o va vedea.

Matt scutură cu putere din cap.

– Nu cred că trebuie să-ți faci niciun fel de probleme. Domnișoara Wayne e foarte competentă și va avea doar ea grijă de

fetița ta.

– Sigur? întrebă germanul.

– Bineînțeles, confirmă și doctorul Cengupta, cu gentilețe. Cred că așa va fi mai bine pentru fetiță și asta e tot ce contează.

– Cum să-i spun soției mele? Cum să-i spun? se agit germanul disperat, în timp ce Sara o dezbrăcă pe fetiță de hainele cu care venise și o îmbrăcă într-o pijama cu câteva numere mai mari.

– Va trebui s-o izolăm, soră, spuse doctorul Cengupta. Îl voi invita câteva minute pe Herr Friedrich în biroul meu pentru a-mi da niște informații, după care mă voi întoarce și vom vedea ce e de făcut.

După asta, doctorul îl luă pe tatăl fetiței după umeri și ieșiră din salon.

– Eu trebuie să plec, spuse Matt. Îmi pare rău că te-am încărcat și cu acest caz, dar e bine să-i atragem spre noi pe fermierii din jur.

– N-ar fi fost bine pentru fetiță, în primul rând, să fie transportată în starea ei.

– Nu, și sper că la noi va fi tratată mai bine decât în altă parte.

Sara fu de acord, clătinând din cap.

Pe urmă, se gândi că vor trece probabil câteva zile până va putea găsi un moment potrivit pentru a-l anunța că nu se va căsători cu el. Imediat, însă, își aminti că rudele lui puteau sosi de acum înainte în orice moment și nu trebuia în niciun caz ca el să le vorbească despre căsătorie. Trebuia să-i spună chiar acum. Când deschise însă gura pentru a-l anunța pe Matt decizia ei, cuvintele refuzară să se materializeze.

– Ai grijă de tine, spuse Matt încet. Apoi se apropie și o sărută pe frunte. De ce ți-ai ales o slujbă atât de complicată? o întrebă el. Nu voi avea niciun moment de liniște până când nu voi ști că totul

e bine aici.

– Lasă prostiile, Matt, totul va decurge fără nicio problemă.

Matt îi dădu un bobârnac ușor:

– Amintește-mi să-ți spun ceva după ce vor trece toate astea. Ceva foarte important, ce ar fi trebuit să-ți spun deja, comentă el și Sara închise ochii în semn că e pregătită pentru orice. Când deschise din nou ochii, Matt plecase.

Sara oftă și lăsă perdelele.

Îi va scrie chiar acum. Nu putea să lase lucrurile așa.

Micuța Hedda se făcea tot mai bine, cu fiecare zi care trecuse. Fusese foarte curajoasă, iar Sara stătuse permanent lângă ea, dându-i toate cele necesare, masându-i cu regularitate picioarele, făcând tot ce era omenește posibil pentru ca virusul să lase cât mai puține urmări în trupul firav al fetiței.

Zilele trecuseră cu repeziciune, una după alta, până când se scursese întreaga săptămână.

De la fereastra spitalului, Sara putu să observe sosirea rudelor familiei Halifax și se întrebă unde îi va caza Matt pe toți.

Într-una din zile îl văzu pe Matt în mașina Juliei, dar se retrase imediat la patul micuței bolnave, fără a-i fi făcut niciun semn și fără a se mai gândi la nimic în legătură cu Matt.

Într-un fel, în ultima vreme, fusese ruptă de toată lumea.

Era adevărat că ar fi putut să dea telefoane din spital, dar se simți mult mai bine așa.

Veni în sfârșit timpul când Hedda putu să se ridice din pat. Se simțea încă foarte slăbită, dar nu era niciun semn că poliomielita lăsase vreo urmă de paralizie.

Doctorul Cengupta se declară foarte mulțumit și sărbătoriseră cu pan trimise de soția sa, auzind veștile bune.

Nemaivrând să amâne nici măcar o zi problemele importante, Sara își încheie notițele cu privire la cazul pe care tocmai îl rezolvase și începu să-i scrie lui Matt:

"Dragă Matt,

Ce să facem?… Eu m-am răzgândit și nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine.

A fost o perioadă în care mi-aș fi dorit să stau îmbrățișată cu tine întreaga zi, până în seara în care s-a internat această biată fetiță.

Sunt foarte fericită că răul a trecut. Acum pot să mă gândesc din nou la situația noastră.

Cei din tribul Sonjo spuneau că o mamă ghicește întotdeauna dacă o fată e cu adevărat îndrăgostită de fiul său. Mama ta m-a luat de la aerodrom cu mașina, pentru a mă duce acasă. Ți-a spus cumva ceva de felul acesta, când te-a văzut după aceea?…"

Ce să mai scriu? se întrebă Sara cu voce tare… Și de ce fac toate acestea? În fond sunt atât de fericită de viața mea…

– Ești? Matt spunea că nu e sigur dacă te pot găsi aici.

– Oh, spuse Sara.

Doamna Halifax zâmbi.

– Când vei fi liberă? Vom da o petrecere de familie și vrem să fii prezentă. Ai vrea să vii?

– Ah, da, voi fi încântată, se trezi Sara spunând. Nu vom mai fi multă vreme în carantină.

– Bun. Atunci, voi fixa data petrecerii pentru acest weekend. Te voi anunța ora, draga mea. Oricum, vroiam să știi cât de binevenită ești, iubito. Și te rog să nu acorzi nicio atenție poveștilor de familie pe care le vei auzi. David, în special, are un simț al umorului foarte straniu, nu trebuie să-l iei prea mult în seamă. Atunci, rămâne stabilit, nu-i așa?

– Da, da și… mulțumesc, doamnă Halifax. N-am crezut niciodată în glumele cu privire la soacre și pot să vă spun că Matt a luat o hotărâre foarte bună, trimițându-vă azi aici.

Doamna Halifax păru emoționată.

– Ah, m-ai făcut să plâng, iubito, va trebui să trec mai întâi prin camera mea să-mi refac machiajul, când voi ajunge acasă.

– Dar și eu plâng. Poate din cauză că suntem fericite?

Doamna Halifax râse. Un râs nervos și emoționat, dar cu aceeași notă de amuzament care-i caracteriza permanent atitudinea.

– Mă duc să dau niște telefoane, mai înainte de a fi prinsă din nou de alte probleme, spuse doamna Halifax cu un surâs plin de căldură.

După ce mama lui Matt plecă, Sara revizui scrisoarea pe care o începuse pentru acesta.

Rupse hârtia în bucățele mărunte și o aruncă în coșul de gunoi.

A fi liberă o zi întreagă de la spital pentru a se putea pregăti pentru o petrecere, era un răsfăț pe care Sara nu-l mai cunoscuse niciodată.

Her Friedrich venise dis-de-dimineață să-și ia acasă fetița, de-acum doar convalescentă, și le mulțumi din toată inima pentru îngrijirile de care avusese parte micuța în spitalul lor.

– Ce ne-am fi făcut fără voi? spuse el, cu un accent nemțesc mai pronunțat ca niciodată.

– Ați fi zburat la Dar-es-Salaam, replică Sara. Asta însă ar fi întârziat și mai mult aplicarea tratamentului și lucrurile s-ar fi putut complica foarte mult.

Peste puțin timp, Hedda fu gata de ieșire.

– Soră, spuse ea… Papa…

– A învățat englezește? întrebă surprins Herr Friedrich. În

curând, va vorbi mult mai bine decât tatăl ei, nu-i așa?

Își luară la revedere cu multă căldură, după care Sara fu liberă tot restul zilei.

Căldura era deja înăbușitoare și jeepul deveni atât de încins, încât Sara țipăi ca la o arsură puternică în momentul în care atinse metalul portierei.

Apoi, savurând fiecare moment al libertății sale, se îndreptă spre casă.

Pe terasă, întinși leneș pe niște șezlonguri, Sara îi găsi pe Felicity, James și John, toți puși evident pe fel de fel de șotii.

– Bună, străino, spuse Felicity întinzându-se leneș. Nu-mi spune că locuiești aici!…

– Ba da, răspunse Sara. Din când în când.

Ce se aștepta? se întrebă Sara. Că va dormi tot timpul în spital?

– Din gând în gând, mai mult, replică James, încercând să facă un joc de cuvinte, pentru că, de când cu invazia, m-am instalat eu în dormitorul tău.

– Apropo, interveni și John Halliday, Julia te-a căutat ca o nebună!… Vroia să știe ce culoare va avea rochia ta diseară.

– Acesta a fost pretextul, dar motivul?… întrebă Felicity.

– Nu știu, spuse John râzând cu poftă, dar arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva.

– Adu-mi niște limonadă, sclavo, zise James, lovind cu piciorul șezlongul pe care stătea Felicity.

– Ajută-te singur, replică aceasta.

James ridică din umeri și se duse cu pași rari și obosiți la masa din sufragerie, încărcată cu fel de fel de băuturi răcoritoare.

– Poți să stai în locul meu, Sara, spuse el, arăți ca și cum vei cădea de pe picioare în momentul imediat următor, dacă nu te

așezi.

Sara îi mulțumi și-l refuză politicos, după care adăugă:

– Trebuie să fac o baie, mai întâi, și să mă schimb. Te deranjează dacă intru în dormitorul în care te-ai instalat în lipsa mea, pentru a-mi căuta niște haine?

– Ești invitata mea, surâse James.

Apoi se apropie încet de ea și-i puse mâinile pe umeri:

– Știi ceva, viitoare verișoară? Familia Waynes și cu mine am îngropat securile.

– Vrei să spui că ați anunțat-o?

James încuviință.

– Da, dar cred că se aștepta. Mi-a spus doar că speră să cresc într-o bună zi și voi putea sta pe picioarele mele.

– Așa va fi, nu?

– Hai, nu începe și tu Poți să înțelegi că m-am schimbat? Mai bine uită-te ce se întâmplă cu grădina ta, că n-a mai avut nimeni grijă de ea în ultima vreme.

– Și ce s-a întâmplat?

– Cum, n-ai văzut, încă? E aproape în paragină, probabil Matt a alungat muncitorii până se va termina reuniunea de familie.

– Arată bine, nu-i nicio problemă, interveni Felicity.

După asta, Sara nu mai avu timp să se gândească la starea grădinii.

Doamna Wayne se culcase în sufragerie, așa că, pentru a trece în partea cealaltă a casei, Sara deschise ușa cu cea mai mare grijă.

Intră apoi în camera sa, unde o răcoare foarte plăcută o cuprinse imediat.

Își dădu jos uniforma și căută lenjerie curată, după care își scoase din dulap o rochie de bumbac de culoarea fierului.

Intră după asta în baie și lăsă apa rece să-i biciuiască tot corpul, în universul ușor parfumat al săpunului, care se ridică încet în aer.

Acesta era momentul cel mai relaxant din ultimele zile.

Se îmbrăcă repede și se întoarse în cameră, ștergându-și părul umed cu prosopul.

Vocile de pe terasă se întețiră, devenind mult mai protocolare. Se întrebă dacă aveau musafiri la acea oră, sperând totuși că nu. Nici nu sfârși bine gândul, că se auzi o bătaie în ușă.

– Pot să intru?

Sara se întoarse repede și o văzu pe Julia.

– Da, poți intra, dar tocmai mi-am terminat treburile aici, așa că vom ieși pe terasă.

Julia însă surâse dintr-un colț al gurii și se așeză pe marginea patului.

– Micuța soră s-a gândit să-și asigure viitorul, nu-i așa? Felicitări.

– Mulțumesc, răspunse Sara. Mi-a spus John că m-ai căutat.

– Da? făcu Julia, uimită. Ți-a spus cumva și de ce?

– Mi-a spus că vrei să știi ce culoare va avea rochia pe care o voi purta diseară, dar cred că glumea.

– Nu, chiar asta a fost scuza pe care am găsit-o. Te-am căutat pentru că m-a rugat Matt. Bărbații nu se uită niciodată pe cine roagă când e vorba să obțină o favoare. Vreau să spun că nu-i va fi foarte ușor să te prezinte diseară în calitate de logodnică a sa, în fața întregii familii. Nu trebuie să te simți ofensată. Dar oameni ca unchiul David se vor uita întotdeauna la calitatea rochiei, iar tu nu te-ai putut îmbrăca de la magazinele din Paris, nu-i așa? Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu!

– Că Matt nu vrea să fii prezentă diseară la reuniunea de familie.

Vei spune că ai avut o durere de cap sau așa ceva, că ai fost foarte obosită după ce ai avut grijă atâta timp de micuța aceea bolnavă.

– Da, probabil așa voi face.

– Atunci fă-o, insistă Julia.

– De ce ai venit, Julia? Nu te-a trimis Matt, nu-i așa? Știu că n-ar fi făcut-o niciodată.

– Nu, n-a făcut-o, recunoscu Julia, cu o grimasă. Dar tu îți închipui că poate intra oricine în familia Halifax? Trebuie să te mai gândești. Niciunul dintre noi nu te acceptă. S-a hotărât asta azi-dimineață, la micul dejun. Nu am ajuns ușor aici! De ce-ai veni tu, acum, să culegi roadele, fără să fi făcut nimic pentru asta?

– Iartă-mă că insist, dar ce anume ați decis la micul dejun?

– Am decis ca toți să te ignorăm dacă vei veni diseară. N-am vrut ca Matt să sufere o asemenea umilință, așa că mi-am spus că e mai bine să vorbesc cu tine înainte.

– Înțeleg.

– Chiar înțelegi modul cum funcționează un sistem colonial, ca cel de aici? E o țară dură! Aici, ucizi sau ești ucis!…

Sara zâmbi, amuzată.

– Cât de necivilizat…

– Și, ca să-ți spun drept, nici nu cred că-l iubești pe Matt.

– Nu? Asta e, într-adevăr, o problemă, nu-i așa? Vrei să pleci, acum, te rog?

Sara se întoarse spre fereastă și n-o văzu pe Julia ieșind, dar auzi ușa deschizându-se, pentru a se închide apoi încet în urma ei.

Sara se pregăti, totuși, pentru petrecere. Scoase din dulap unica sa rochie de seară și trebui să admită că Julia avea dreptate. Nu era un model de la Paris. Era simplă, dar atractivă, tocmai de aceea. Sau, cel puțin, așa crezuse întotdeauna.

După prânz, John plecă acasă, iar James și Felicity ieșiseră în oraș, în ciuda căldurii înăbușitoare. Rămasă singură, Sara se retrase pe verandă și încercă să citească ceva. De fapt, se gândea la unchiul David. Omul cu un simț al umorului atât de straniu, care nu putea suporta fetele care nu erau îmbrăcate cu rochii aduse de la Paris.

Acum era momentul să-i spună lui Matt că nu vrea să se căsătorească cu el. Nu căutase o ocazie să-l anunțe că nu e interesată de această căsătorie? Acum îi era oferită pe tavă și tot ce făcea era să stea pe verandă și să-și plângă de milă. Nu era mai simplu să dea un telefon și să ceară să vorbească cu el? Va fi fericit să afle că s-a răzgândit. Se putea întoarce atunci la această fată care nu făcea nimic altceva toată ziua decât să se dichisească pentru el. Era atât de egoistă, încât putea să pună fericirea ei mai presus de a lui?

Telefonul era în holul central. Se îndreptă, așadar într-acolo, închizând încet după ea ușa de la sufragerie.

– Ești tu, draga mea? spuse doamna Wayne, somnoroasă.

Sara întredeschise din nou ușa și vârî capul în sufragerie.

– Deci, te-ai întors. Ți-au spus că mi-au vorbit, în sfârșit, de relația lor?

– Da, sunt foarte bucuroasă că au avut curajul să vă anunțe.

Nu acum! Nu acum! își spuse Sara.

– Plec și eu în Anglia cu ei. Am stat aici pentru Noel, dar de fapt nu mi-a plăcut niciodată viața de aici, după independență, iar Felicity va avea nevoie de ajutor pentru copiii pe care plănuiesc să-i aibă. E ea însăși doar un copil, nu poate avea grijă de altcineva.

Matt avusese atunci dreptate, că mătușa sa dorește să plece cu fiica ei în Anglia. Pentru acest motiv, nu știa nici ea de ce, simți că-l iubește și mai mult. Această casă va fi liberă. Vor putea locui

aici, nu va mai fi necesar să plece cine știe unde. În orice caz, nu împreună.

– Sper că veți fi cu toții foarte fericiți, spuse Sara cu sinceritate.

– Vom fi, răspunse doamna Wayne, foarte sigură de cele afirmate. Eu știu să nu mă amestec în căsătoria lor, așa că vor fi fericiți să mă aibă în preajmă, în mod discret. O baby-sitter e foarte apreciată în Anglia, după cum am auzit.

– Da, e adevărat, răspunse Sara. Mă duc doar să-i dau un telefon lui Matt, să-l anunț ceva important, după care mă voi întoarce aici.

Doamna Wayne încuviință, fericită.

Doar că nu se va mai întoarce. Își va împacheta hainele și-i va lăsa un bilet. Se va duce cu jeepul până la haltă și va lua apoi trenul pentru Dar-es-Salaam. Acolo, nu va fi dificil să-și găsească o slujbă. Spitalele sunt întotdeauna bucuroase să primească surori din Europa.

Era însă o problemă.

În haltă era desigur îngrozitor de cald și trenul următor cine știe peste cât timp va sosi.

Va fi, desigur, urmărită și i se va impune să se întoarcă la Kwaheri…

Închise ușa de la sufragerie și se îndreptă spre telefon, dar acesta începu să sune exact în momentul în care vru să ridice receptorul pentru a forma numărul lui Matt.

– Alo, spuse ea.

– Alo… Părea să fie doamna Halifax, dar linia era prea încărcată pentru a putea fi sigură de asta.

– Nu se aude bine, spuse Sara.

– Nu, nu se aude bine. E foarte cald și sunt probleme cu legătura.

Apoi, vocea făcu o referire la Matt.

Disperată, Sara încercă să audă ce spune.

– Ce e cu Matt? întrebă Sara vorbind tare.

– E foarte rău. Are frisoane și o durere de cap îngrozitoare. Are și temperatură foarte mare.

Poliomielită! își spuse Sara cu disperare. S-a molipsit de la micuța Hedda. A fost aproape de ea exact în momentul în care boala era la apogeu.

– Vin imediat acolo.

– Ce pot să fac până atunci?

– Ajutați-l să se liniștească și chemați-l pe doctorul Cengupta.

Sara lăsă repede receptorul și intră în camera ei, pentru a-și schimba hainele.

– Ce este? întrebă doamna Wayne.

– Matt nu se simte bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Merg acum la el. Iau jeepul.

– Ieși pe ușa din spate. I-am spus șoferului să-l pună sub copaci. Metalul ăla se încinge atât de tare la soare, încât tot timpul mi-e frică să nu iei foc, înăuntru.

Sara îi mulțumi, dar n-o mai auzi, pentru că se gândea deja la problemele legate de Matt. Era prea mult să spere că va putea rezolva și acest caz fără ca boala să lase sechele. Ce va face Matt da– că va rămâne paralizat? Îl va ajuta să treacă peste asta. Nu se putea să rămână paralizat. Îl va masa până îi vor cădea mâinile.

Alergă în camera ei și-și luă geanta medicală. Se asigură că are în ea tot ceea ce era necesar pentru un astfel de caz.

Apoi ieși din cameră și alergă cu toată puterea spre scări.

– Sara! strigă doamna Wayne.

– Da? se întoarse ea, pe jumătate.

– Așteaptă o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– Matt a fost aici azi-dimineață, și nu avea nimic.

– Adevărat? întrebă ea, încercând să nu-și arate prea mult mirarea. Trebuie să plec, mătușă Laura. La revedere.

Nu mai așteptă răspunsul mătușii sale.

Trecu în partea din spate a casei și de acolo ieși în soarele orbitor.

– Matt, murmură ea, simțind o durere îngrozitoare străpungându-i pieptul.

Capitolul 12

Avusese un vis foarte curios…

Cu ea și Julia. Jucau golf împreună. Julia învinsese, ceea ce nu fusese o surpriză pentru ea, pentru că doar Matt era în stare s-o învingă. Așa îi spusese James.

Sara deschise ochii, amintindu-și toate acestea și se întrebă unde se afla. Era foarte întuneric, iar hainele ei erau umede și i se lipiseră de corp. Își aminti apoi că în timp ce fugea spre jeep căzuse într-una din gropile din spatele casei. Trecuseră câteva ore de atunci. Încercase mult timp să strige după ajutor, dar nu o auzi nimeni.

Cum nu o găsiseră până atunci? Era doar atât de aproape de casă. N-o căutaseră?

Se întrebă dacă fusese într-adevăr necesar să se sape atât de mult pentru pământul pe care-l puseseră oamenii lui Matt la florile ei.

Se prinse cu putere de marginile gropii și încercă să iasă afară. Încet, încet, începu să escaladeze groapa. Se prăbuși însă din nou. Ciudat, câteva momente mai înainte avusese impresia că vede o

umbră în capătul de sus al gropii. Acum, însă, dispăruse. Nu credea în spirite, dar știa că africanii erau siguri că ele există.

După ce încercă din nou să escaladeze pereții, cu toată forța ei, reuși în sfârșit să vadă luminile de afară. Aproape reușise.

– Sunt aici! Sunt aici! Vă rog ajutați-mă, strigă ea.

Lămpile veniră și mai aproape.

– Sara!

Încercă să răspundă, dar niciun sunet nu mai ieși din gura ei uscată.

Lămpile pâlpâiră și Sara se temu că vor dispărea din nou.

– Sunt aici! îngăimă ea.

În sfârșit, luminile o împresurară.

– Unde ești, exact? întrebă vocea care semăna foarte mult cu cea a a lui Matt, dar acest lucru era imposibil.

– Sunt aici…

– Biata de tine, unde fugeai așa, că ai căzut aici? întrebă vocea, în timp ce două mâini se întinseră spre ea.

– Vroiam să merg la Matt. E bolnav! M-a sunat doamna Halifax. E foarte rău.

– Chiar așa? Uite, văd că nu reușesc să te scot singur de aici. Pământul alunecă sub mine. Te las din nou jos și merg să cer ajutoare.

– Bine, spuse Sara. Cine ești?

– Sunt Matt, spuse el și vocea îi tremură de râs. Așteaptă-mă, nu lipsesc mult.

– Matt? Dar nu ești bolnav?

Sara rămase tăcută în fundul gropii, gândindu-se cu stupefacție…Matt. Poate e bolnav, dar ieșise totuși s-o caute. Era nebun, dacă făcuse asta! Oh, ce spirit al sacrificiului poate să aibă.

Matt, te iubesc, șopti ea, impresionată.

După câteva minute, Matt se întoarse și fixă din nou lumina spre ea.

– Îmi pare rău, iubito, n-am găsit nimic. Unchiul David a plecat să caute niște funii, așa că am venit să-ți țin companie.

Nervoasă, Sara îl întrebă, aproape strigând:

– Nu ai febră?

– Nu sunt bolnav, o asigură el, cu seriozitate. În schimb, John îți mulțumește pentru sfaturi. Copilul lui e bolnav. L-a chemat pe Karin, care a avut grijă de el. Satisfăcută?

– Vrei să spui că nu te-ai simțit rău?

– Exact.

– Am crezut că ai poliomielită, spuse ea cu indignare, deși își dădea seama că era o nebunie să regrete că nu fusese bolnav.

– Da? De-asta te-ai grăbit așa și ai căzut în groapă?

Sara schimbă subiectul.

– Ți-am scris.. Ca să-ți spun că nu mă pot căsători cu tine. Ar fi o greșeală care ne-ar costa pe amândoi. Înțelegi, nu?

– Pentru că ai crezut că am poliomielită?

Sara nu-l putea vedea, dar își putea imagina expresia lui: colțurile gurii trase puțin în sus, cu tandrețe, iar ochii…

– Nu, bineînțeles că nu din cauza asta. Tu… Tu ești îndrăgostit de altă persoană și eu… eu de asemenea, spuse ea, triumfătoare.

– De cine ești îndrăgostită? De John Halliday?

– Ah, nu.

Matt se așează pe marginea gropii.

– Nu te cred, spuse el, încet. Dar vor veni în curând cu funiile și vreau să ne lămurim până atunci, pentru că vreau să anunțăm logodna.

– Nu vom anunța nimic.

– Poate m-am înșelat în privința ta, deși nu pot să cred asta.

– Ah, nu te prosti!… Știi la fel de bine ca și mine că familia ta nu mă acceptă. Mi-a spus Julia și are dreptate. Nu sunt la standardele familiei Halifax. De fapt, n-aș vrea să trăiesc așa nici dacă aș putea. Unchiul David trăiește după regula "noblesse oblige" și este împotriva mea.

Matt oftă:

– Ah, Julia, din nou! L-ai întâlnit pe unchiul David?

– Nu, admise Sara.

– Poate ai dreptate, desigur. E un om foarte închis în el și n-ar fi spus niciodată ce gândește despre tine.

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare. Era atât de absurd. De ce era importantă părerea unchiului David, în legătură cu căsătoria lor? Doamna Halifax a aprobat decizia lui Matt.

În acel moment, câteva voci se apropiau de ei din ce în ce mai mult.

– Te vom scoate de acolo, fetițo, nu-ți face nicio grijă, spuse o voce cu accent străin.

– Ah, ți-am spus întotdeauna că va avea grijă de tine, sună și vocea mătușii sale.

– Prinde asta, Matt, și aruncă-i-o fetei, să poată ieși de acolo.

– Hai, ține-te bine de astam spuse Matt, lăsând în jos funia groasă. N-o să cazi. Te trag afară.

Sara încercă să se prindă, dar mâinile îi erau deja rănite de când încercase să escaladeze peretele gropii.

– Nu pot, spuse ea, îngrozită.

– Care-i problema? întrebă Matt. Nu vezi funia? Hai… Încearcă.

Sara se agăță de funie, în sfârșit și când ajunse sus, Matt o prinse

în brațe. Îi putea simți respirația accelerată, dar nu-l privi.

– Mulțumesc, Matt, regret că ți-am dat bătăi de cap, spuse ea încet.

– Te duc în casă, spuse el, încruntat.

Un moment, Sara se gândi să refuze, dar vocea cu care-i vorbi nu admitea un refuz, așa că, fără să mai aștepte răspunsul ei, unchiul David o ridică în spinarea lui Matt.

– Ne-am îngrijorat pentru tine cu toții.

Sara respiră adânc.

Era foarte plăcut să știe că cineva își făcuse griji pentru ea.

– Regret foarte mult cele întâmplate. Am uitat de gropile din spatele casei și n-am fost atentă.

– Când a sunat-o mama, a înțeles că eu sunt cel bolnav, explică Matt.

– Ah, spuse unchiul David. Înseamnă că e o fată foarte potrivită pentru tine. Nu pot să înțeleg ce-a găsit la un cap pătrat ca tine, râse el. Ai făcut spitalul ăsta! La ce folosește? E prea mic.

– Am crezut că nu agreezi ideea de a face un spital.

– Cine ți-a spus asta?

Sara începu să râdă printre lacrimi.

– Hai, du mai repede fata în casă, Matt. O să pun funia lângă groapă. Poate va mai avea și alcineva nevoie, spuse el cu ironie.

Cineva îi ridică mai bine perna, și Sara deschise ochii.

– Cine e? întrebă ea, strângându-și picioarele.

– Sunt, eu, Julia.

– Oh, făcu Sara, grăbindu-se să aprindă lumina. Ce cauți aici?

– Am venit să-ți spun că plec. Nu mai am nicio șansă. Acum că unchiul David te-a văzut și e de acord cu tine… Ai jucat foarte bine… Toată această poveste atât de dramatică, cu o salvare atât de

spectaculoasă… Ai știut să-i impresionezi. Asta e! Nu e bine să plângi, niciodată, după laptele vărsat…Plec la Dar-es-Salaam. Mă voi căsători cu un milionar de acolo. Toată problema e că lui nu-i place să joace golf. Matt era altceva…

– Dar de ce ai venit să-mi spui toate astea?

– Pentru că știu că familia mea nu va fi de acord cu Edgar și vreau să mă asigur că vei pune o vorbă pentru mine. O vei face, nu-i așa?

– Da, răspunse Sara încet. Dacă ești sigură că te va ajuta la ceva.

– Da, sunt sigură, spuse ea și se întoarse spre oglindă. Ce părere ți-a făcut unchiul David? întrebă ea, admirându-se.

– Mi-a plăcut foarte mult. Dar l-am văzut doar puțin, pe întuneric. Matt m-a adus imediat aici. Unde locuiește?

– Toată Africa îl cunoaște. Nu locuiește nicăieri. E unul dintre cei care bat tot timpul continentul. Africanii sunt copiii lui și animalele prietenii. Nu poate sta locului mai mult de o săptămână, niciodată.

– Nu este deci la curent cu ultimele modele de la Paris, surâse Sara cu ironie.

– Ah, se strâmbă Julia. Am plecat! Sper că vei fi fericită. Oh, nu uita să-i spui lui Matt să-ți cumpere un inel, înainte de a anunța logodna în fața întregii familii, ai înțeles?

După plecarea ei, Sara stinse lumina și se întinse din nou în pat. Biata Julia! Îi părea rău pentru ea că nu se căsătorise cu bărbatul pe care și-l dorise atât de mult.

Julia s-a jucat cu focul și s-a ars, își spuse Sara. Spera, însă, că își va găsi fericirea. Dorea ca toată lumea să fie fericită în seara aceea.

– Julia a plecat, o anunță Matt, intrând încet în camera ei.

– Știu. Îți pasă chiar atât de mult?

– Mie? De ce mi-ar păsa? Doar că mi-ar părea rău dacă ar face vreo prostie care i-ar aduce nefericirea, asta-i tot.

Sara își ridică ușor bărbia:

– Sigur?

Era ultimul dubiu din mintea ei cu privire la Matt și vroia să-l clarifice o dată pentru totdeauna.

– Foarte sigur. Dar cum ai știut că a plecat?

– A venit aici, azi-noapte, să-mi spună la revedere.

– Da? Și ce altceva ți-a mai spus?

– Că pleacă să se căsătorească cu un anume Edgar. Era îngrijorată din cauza faptului că familia Halifax nu-l va accepta.

– Crezi că doar de asta a venit? surâse el. Mă tem că era ceva mai mult la mijloc.

– Poate. Dar acum a plecat. Ți-a lăsat un mesaj, continuă Sara, privindu-l cu îndrăzneală. Să nu uit să-ți spun să cumperi un inel, înainte de a mă prezenta restului familiei.

Ochii lui clipiră, amuzați:

– Credeam că nu mai vrei să te căsătorești cu mine, o tachină el.

Sara își plecă privirile.

Asta însemna că n-o mai vroia?

– Așa am crezut și eu, răspunse ea, într-un târziu. Vezi, Matt… M-am gândit că nu mă pot căsători cu un bărbat care nu mă iubește atât de mult cât îl iubesc eu.

– Și ce te face să crezi că nu te iubesc la fel de mult?

– Nu mi-ai spus-o niciodată, răspunse ea, cu ochii surâzând. Cum ai fi vrut să știu, altfel? :i-ai spus că mă placi, că nu poți fi furios pe mine…

– Era atât de greu să vezi asta? Toată lumea și-a dat seama.

– Dar eu nu!

– Când ți-ai pus pe lângă tine sariul albastru, am crezut că te mănânc.

– Știi că am fost gata să plec la Dar-es-Salaam? Dacă n-ar fi telefonat atunci mama ta, acum eram acolo. Matt.. Ce face copilașul?

– E bine, acum, spuse el și se aplecă s-o strângă la piept.

În acel moment, însă, se auzi o bătaie în ușă.

– Acum, cine mai e? întrebă Matt. Nu putem fi niciodată singuri, aici.

Bătaia în ușă se repetă, dar Matt nu răspunse… Era prea preocupat să-și sărute mireasa…

Sfârșit